Dragostea învinge

Love's Kept

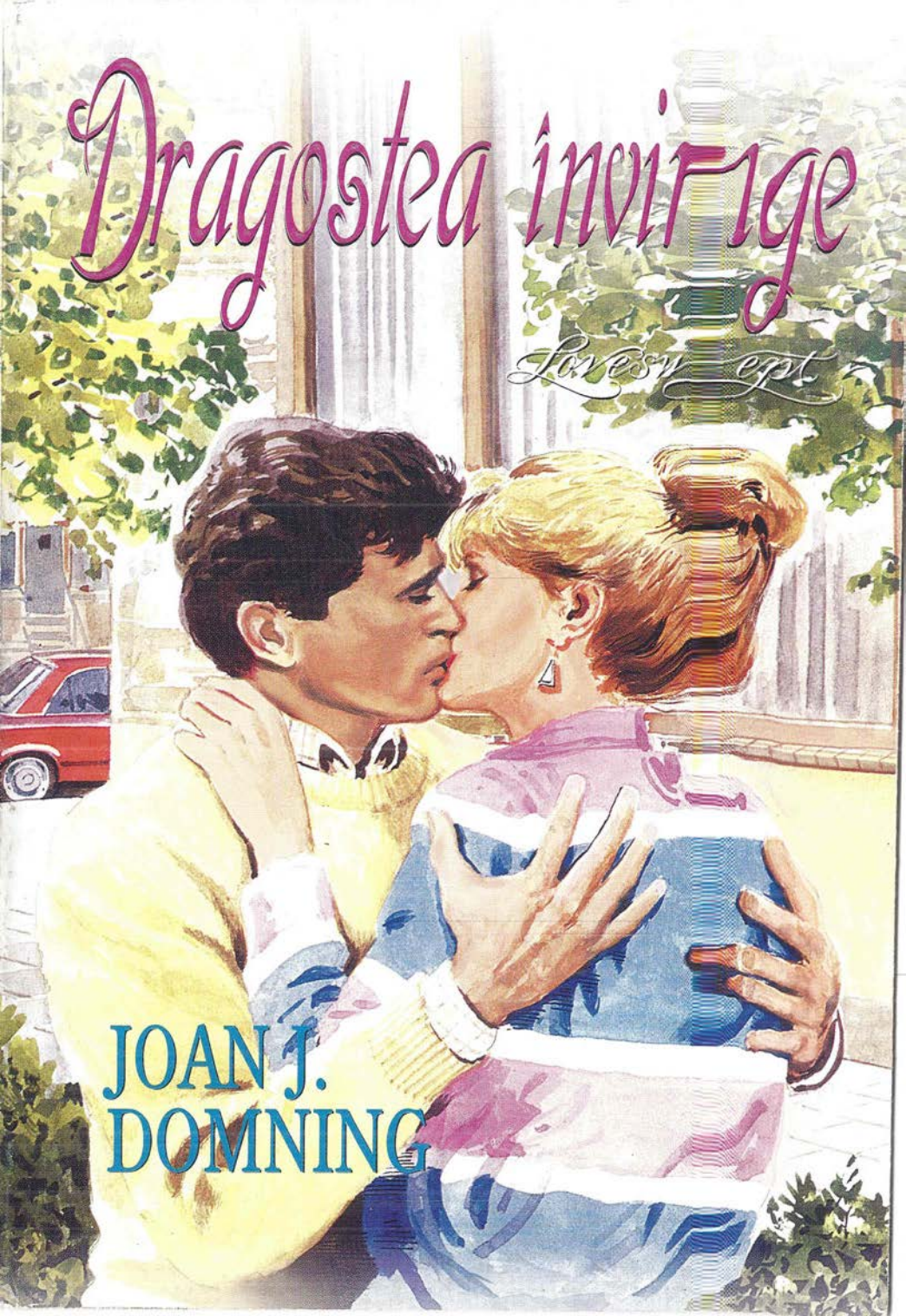

JOAN J. DOMNING

Loveswept

Joan J. Domning

Dragostea învinge

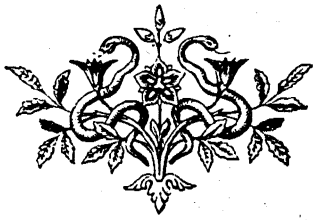

Fever
by Joan J. Domning

© copyright 1994 by
Joan J. Domning

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Joan J. Domning

Dragostea învinge

Traducere de Lelia Blanck

Editura MIRON
București

ISBN 973-95058-1-5

Capitolul 1

Alec Golightly a început să rîdă cînd a primit o altă convocare urgentă să vină la biroul din faţă. Nu pentru că ar fi fost ceva de rîs în venirea unui expert de înaltă calificare pentru a evalua compania lor pentru viitorul ei proprietar. Nu era de mirare că şeful cel mare avea nevoie de suport moral. Îşi lăsă secţia de ambalare pe mîinile echipei lui speciale şi traversă curtea fabricii de componente de mobilă. Cerul era înnorat.

În clădirea principală, Henry Fosse, se plimba nervos pe covorul zdrenţuit din birou.

– Sînt prea bătrîn ca să fac faţă acestei situaţii – să văd cum *Woodbox* îşi schimbă stăpînul, izbucni el, cînd Alec pătrunse în birou. Dacă ai fi primit funcţia de director general cînd ţi-a propus consiliul de conducere, m-aş fi putut retrage şi acum aş fi fost la pescuit.

– Directoratul nu-i de mine, spuse Alec, nete-

zindu-şi mustaţa brună.

– E o absurditate! Renunţi la prea multe pentru indivizii ăia de la ambalare. Ultimul lucru pe care-l mai poţi face este să-ţi pui o haină.

Alec zîmbi şi îşi vîrî cămaşa havaiană cu flori mari, verzi şi albastre, în blugi. Apoi se aşeză pe pervazul ferestrei, cocoţîndu-şi un picior pe care şi-l întinse neglijent.

– Mă îndoiesc că un expert atît de grăbit se va uita la felul cum sînt eu îmbrăcat.

Henry încetă să mai măsoare camera.

– Ştiu că îi va sfătui pe cei de la *Eleganté* – mobila eleganţei – să ne închidă fabrica. Tu ai o limbă mai iscusită decît a mea, aşa că poate poţi să-i vorbeşti şi s-o convingi.

Alec împărtăşea neliniştea lui Henry. Zîmbetul i se stinse.

– În regulă, o să lansez o campanie pentru a salva *Woodbox.*

Apărură şi ceilalţi şefi de secţii, majoritatea bărbaţi în costume severe, dar şi Nan Turner, într-o rochie largă, fiind însărcinată. Henry îşi întoarse propriile griji spre ei în timp ce Alec şi le îndreptă pe ale lui spre lumea de dincolo de fereastra deschisă. Urmări cu privirea vaporul încărcat cu buşteni care cobora fluviul Columbia îndreptîndu-se spre ocean. Dacă ambarcaţiunea lui ar fi fost terminată, ar fi navigat acum în imensitatea aceea albastră care se vedea acolo, departe, ceea ce ar fi pus capăt întrebărilor pe care trupa lui specială cu siguranţă le va pune, dacă *Woodbox* se va

duce la fund.

O maşină sport, roşie, pătrunse în parcare şi se opri lîngă fereastră. Atenţia îi fu atrasă brusc de femeia care, ieşind din maşină, se îndrepta spre uşa de la intrare. Avea un trup suplu, de persoană care practică gimnastica aerobică: coapse zvelte, sîni aroganţi şi fără sutien, talia subţire şi prinsă într-o curea lată. Chiar de la distanţă, Alec putea să-şi dea seama că, în spatele ochelarilor cu ramă de aur, se afla o faţă superbă, iar părul îi era o coamă de culoarea chihlimbarului topit. Arăta ca o stea de cinema, dar ei nu aşteptau nici una.

Cîteva secunde mai tîrziu se auzi în interfon:

– A sosit domnişoara Bernice Fletcher. După alte cîteva secunde, domnişoara Bernice pătrunse cu paşi mari în birou.

– Vă rog să renunţaţi la Bernice, toată lumea îmi spune Bunny.

Alec nu văzuse încă pe nimeni pe care să-l cheme Bunny (iepuraş) şi să arate ca ea. Servieta ei diplomat semnifica putere; costumul-pantalon de un albastru-intens şi bijuteriile din aur aveau un stil rafinat şi denotau mîna unui designer scump plătit. Se îndoia, că va putea vorbi, ca de la om la om, cu o astfel de femeie.

Calmă şi rece ca un sloi, ea dădu mîna cu Henry care se prezentă singur şi apoi cu fiecare în parte, pe măsură ce îi erau prezentaţi. La sfîrşit, Henry spuse:

– Ultimul, dar nu cel din urmă, tipul de pe

pervazul ferestrei este Alec Golightly, şeful departamentului ambalare.

În spatele ochelarilor foarte şic, Alec văzu nişte ochi de un albastru-închis, cu gene negre, bogate. Aceştia se îngustară critic în faţa cămăşii lui viu colorate şi se măriră uşor la vederea mustăţii. Apoi îl îngheţă cu un zîmbet impersonal.

– Domnul Golightly! Ce nume neobişnuit.

Alec se îndreptă spre ea cu un zîmbet prietenos, sperînd s-o îmblînzească spre beneficiul lui *Woodbox,* poate şi al lui însuşi, şi cu obişnuita lui lipsă de ceremonie care şoca, spuse:

– Cred că printre strămoşii mei englezi au fost unii care au intrat, dar au şi ieşit cu uşurinţă din afaceri dubioase.

Ea nu acordă micii lui glume decît un zîmbet strîmb. Oare n-avea simţul umorului? Sau era una din acele fecioare de gheaţă? Oricum, semn rău. Din fericire, înălţimea ei era mai mică decît atitudinea, îi ajungea cu creştetul doar pînă la bărbie. Fiind înalt, chiar şi pentru un bărbat, se simţea sigur pe el, dar asta doar pînă cînd şi-au dat mîinile. Atunci, un fluid magic a trecut din palma ei moale spre mîna lui osoasă, lichefiindu-l. Şi tot ce a reuşit să mai facă a fost să se zgîiască în jos, la ea, zîmbind prosteşte.

Spre încîntarea lui, nici ea nu rămăsese insensibilă. Două pete roşii îi apăruseră în obraji. Eliberîndu-şi mîna, ea îşi scoase ochelarii, ca apoi să şi-i pună la loc. Un gest de nervozitate, pe care nu-l înţelegea. Oricum, el nu era din clasa ei,

cu mutra lui amabilă, dacă nu de-a dreptul urîtă, dar dotată cu un nas turtit şi o bărbie însemnată de cicatrici. Din fericire, ea îşi regăsi imediat controlul şi se întoarse spre Nan Turner.

– Am înţeles că răspundeţi de tranzacţiile companiei. Poate mă conduceţi la computer. Aş vrea să-mi încep activitatea.

Făcînd abstracţie de propriile lui reacţii interioare, Alec nu-i putea permite să trateze *Woodbox* ca pe un fleac, aşa că îşi lansă atacul:

– Domnişoară Fletcher, am vrea să ştim dacă scrisorile dumitale de acreditare îţi dau dreptul să hotărăşti soarta celor cincizeci de angajaţi ai noştri.

– Nu eu voi lua deciziile; eu voi scrie doar un raport, spuse repede, apoi privi la feţele neliniştite din jur ca şi cînd ar fi realizat, pentru prima dată, că ea ar fi putut să afecteze soarta cuiva.

– Dar, dacă asta te face să te simţi mai în siguranţă, sînt specialistă în computere, licenţiată în administrarea bancară şi am o experienţă de zece ani în afaceri la Los Angeles, la întreprinderile *Wilderness.*

Sprîncenele lui Alec se ridicară a mirare.

– Vrei să spui *Wilderness* – tipii cu filmele despre natură şi cu lung-metrajul acela grozav despre indigenii Americii? Cum ea dădu afirmativ din cap, el fluieră uşor, dîndu-şi seama că are în faţă un adevărat geniu în afaceri.

– Dacă ai condus afaceri de atîtea milioane de dolari, ce naiba cauţi într-un loc ca ăsta?

Trăsăturile feţei ei se contractară dureros.

– Acum lucrez cu o firmă de consulting şi am contract să evaluez... Faţa ei era lipsită de expresie.

– *Woodbox,* completă el, începînd să se dumirească asupra situaţiei. Consulting, asta înseamnă că ea era un geniu folosit insuficient în momentul de faţă. Exact de ceea ce avea nevoie *Woodbox* în momentele ei de criză. În plus, îl fascina gîndul de a o vedea zilnic pe această femeie frumoasă şi chiar de a încerca să-i topească puţin carapacea asta de gheaţă.

– Nu mă miră că o femeie, cu experienţa dumitale, nu-şi poate aminti numele unei făbricuţe auxiliare ca a noastră. Corect... Bunny?

Ea îl privi iritată.

– Domnule Golightly, nu te lăsa înşelat nici de numele, nici de experienţa şi nici de înfăţişarea mea. *Eleganté* l-a trimis pe cel mai bun şi voi trata această fabrică cu dreptate. Consideră-te norocos.

– Exact, domnişoară Fletcher, mă consider chiar binecuvîntat, spuse Alec, înclinîndu-se, în timp ce-i zîmbea liniştitor. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru femeile foarte inteligente şi pline de succes.

Din motive necunoscute, încercarea lui de a destinde atmosfera o enervă şi mai tare. Atît privirea, cît şi vocea îi deveniră şi mai reci.

– Din fericire, munca mea nu depinde de această slăbiciune a dumitale.

Ignorînd subînţelesurile, Henry interveni în duelul care părea să nu dea cîştig de cauză nici

unuia şi spuse, rîzînd:

– Alec al nostru are slăbiciune pentru multe lucruri interesante, dar nu este nici pe departe uşuraticul pe care l-ai putea crede, după cămaşa pe care o poartă. Este la *Woodbox* de cînd avea şaisprezece ani. Sînt unsprezece ani de atunci. Cît timp a urmat liceul, a trecut prin toate secţiile şi, după colegiu, s-a întors aici definitiv. Aşa că este persoana cea mai indicată să te însoţească într-un tur în fabrică.

Bunny scutură din cap, fluturîndu-şi buclele.

– Nu. Un tur prin fabrică este o pierdere de timp. *Eleganté* mi-a acordat maximum două zile şi am de gînd să le folosesc pentru a cerceta documentele.

Alec făcu un pas înainte şi adăugă cu înflăcărare:

– Documentele nu-ţi vor spune cît de eficient este condusă activitatea sau ce fel de angajaţi lucrează aici. Înălţă întrebător din sprîncene. Te interesează oamenii?

Ea n-avea altă alternativă, aşa că răspunse:

– Bineînţeles că mă interesează.

Îndreptîndu-se spre uşa deschisă, urmărit de ochii tuturor, Alec privi în urmă şi zîmbi pe sub mustaţă.

– Atunci să nu mai pierdem nici o secundă din timpul dumitale preţios.

Buzele lui Bunny se destinseră într-un zîmbet admirativ, în faţa tacticii lui. Parfumul ei de mosc îl învălui în momentul cînd trecu pe lîngă el.

– Ai cîştigat, îi murmură numai pentru urechile lui. De data asta! După ce ieşiră din birou, Bunny se duse drept la grupul sanitar.

Alec se sprijini de perete, punîndu-şi la punct strategia. Ţelul final era s-o determine pe Bunny Fletcher să-şi facă expertiza pe o bază mai largă sau cel puţin să scrie un raport entuziast. În ceea ce priveşte scopurile lui mai puţin nobile, decise că a o trata pe această femeie deosebită, în maniera lui obişnuită de flirt fără consecinţe, ar fi o greşeală mortală.

Cînd Bunny ieşi, în cele din urmă, el se înarmase suficient de bine împotriva farmecului iradiat de cununa părului ei auriu, care îi încadra ca o aură figura impecabilă, şi de trupul zvelt ce se ghicea sub costumul albastru-strălucitor. Dar toate hotărîrile lui nobile căzură baltă cînd o văzu pe această fecioară de gheaţă făcînd balonaşe de gumă.

– Cîteva minute petrecute la toaletă au făcut minuni în atitudinea dumitale.

Ea îşi ridică bărbia aristocratică.

– N-am fost niciodată într-o toaletă publică, în toată viaţa mea.

– Perfect.

Înjurîndu-se în gînd pentru greşeala comisă, Alec o conduse afară. Raze de soare străpungeau norii. Aerul mirosea a fluviu, a rumeguş şi a pădure de pini. Cele patru clădiri-baracă ale fabricii, vopsite în galben-pal, erau plasate printre pini şi tufişuri.

Alec îşi luă o cască din cuierul de la intrarea în depozit şi, după ce îi înmînă una şi lui Bunny, îşi începură vizita. Spre surprinderea lui, în timp ce treceau prin secţiile de fabricaţie şi furniruire, ea îşi manifestă interesul faţă de maşinile de presat, tăiat şi laminat, punînd o mulţime de întrebări tehnice despre producerea de componente de mobilă.

Ultimul pe agenda vizitei era propriul lui sector. Alec îşi scutură cizmele de rumeguş pe potecă.

– Cred că, înainte de a intra în secţia de ambalare şi expediere, ar fi indicat să-ţi explic ceva. Am douăzeci de oameni care lucrează pentru mine, dar mai mult de jumătate din ei sînt handicapaţi, de la forme uşoare, la moderate.

Ea se opri şi, uitîndu-se atent la Alec, îl întrebă:

– Vrei să spui că sînt înapoiaţi mintal?

– Da. Ca un tată care îşi apără familia, Alec se înfipse în faţa ei.

– Sper că poţi înţelege ce contribuţie majoră are *Woodbox* oferindu-le posibilitatea să aibă o slujbă şi să presteze o muncă, îndată ce au crescut suficient ca să iasă în lume. Se confruntă mereu cu prejudecăţile celor din jur. *Woodbox* este printre puţinele locuri unde aceştia se simt utili.

– Înţeleg. Se pare că este adevărat. Bunny observă pasiunea ce-i lumina faţa.

– Ai un motiv special să lupţi pentru această cauză?

– Fiecare om are o cauză, spuse Alec, nu numai să-şi dezvăluie sufletul şi secretele unei

frumuseţi perfecte. Hai să intrăm şi să vedem cum sînt puse componentele de mobilier în cutii.

Înăuntrul secţiei de ambalare, Bunny îşi plimbă privirea prin încăperea uriaşă în care se asamblau cutiile. Cîţiva angajaţi numărau şi ambalau, în pungi de plastic, şuruburi, pile, mînere. Alţii aşezau, în pungi, componente din lemn şi instrucţiuni în material plastic, cu ajutorul unor maşini de împachetat şi ambalat. În sfîrşit, produsele erau aşezate în cutii de carton.

Alec o privea neliniştit, ştiind că succesul strategiei lui depindea de reacţia ei.

– Oamenii mei „speciali" au de la optsprezece, la patruzeci de ani. Zece din ei au sindromul Down, doi au creierul afectat de la naştere, iar unul îşi datorează boala genelor de familie.

– Foarte trist şi nedrept, spuse Bunny, faţada de gheaţă înmuindu-i-se pentru prima dată.

– Mie-mi spui! Apoi, luînd-o de mînă, pătrunseră în încăpere. Treisprezece perechi de mîini se opriră la jumătatea gestului şi douăzeci şi şase de ochi candizi se uitară în sus la ei.

– V-am adus o doamnă în vizită. O cheamă Bunny. Hai să-i arătăm ce treabă grozavă ştiţi să faceţi. Coborînd vocea, i se adresă numai lui Bunny: Te simţi în stare să-i cunoşti personal?

Bunny privi din nou toată încăperea, apoi se întoarse spre el.

– Pentru ei porţi cămaşa asta îngrozitoare?

Zîmbind strîmb, el îşi netezi florile tropicale imprimate pe pieptul cămăşii.

– Ei răspund mult mai bine cînd arăt relaxat.

– Înţeleg. Scoţîndu-şi casca, ea scotoci în geanta-diplomat după o clamă şi-şi strînse părul la spate. Această simplă operaţie, precum şi ceva magic, pe care el nu-l putu identifica, transformară frumuseţea arogantă şi rece, într-o femeie blîndă, cu ochii calzi şi zîmbetul atrăgător.

– Acum sînt gata să-i cunosc personal.

Uimit de transformare, el o conduse la prima masă. Jack, înfricoşat de tot ce era nou, împrăştie grămada de şuruburi pe podea. Bunny îngenunche lîngă ele şi-l ajută să le adune, reuşind chiar să-i smulgă un zîmbet.

Uimirea şi respectul lui Alec crescură pe măsură ce ea făcea înconjurul încăperii, părînd naturală şi netulburată de comportamentul bizar al angajaţilor. Nici măcar n-a clipit cînd Tess a alergat poticnindu-se şi i-a mîngîiat bijuteriile, repetînd:

– Frumoasă doamnă, frumoasă doamnă...

– Îţi dezvălui un secret, spuse Bunny, aplecîndu-se şi zîmbind. Eu nu sînt cu adevărat frumoasă, totul este să ai stil şi să ştii să te machiezi.

– Secret de la bărbatul Golightly, spuse Tess, în felul ei neclar, ca urmare a defectului de vorbire. Se uită topit la tine.

Fiind, pe moment, fără armura ei de gheaţă, Bunny se uită la Alec cu mai multă căldură.

– Bărbatul Golightly mai bine şi-ar vedea de treaba lui.

– Nu-i treaba lui. El rezolvă problemele la noi,

spuse Tess. Apoi, privind la un bărbat bondoc ce stătea lîngă maşina de compactat şi ambalat, adăugă: Vreau să am stil, atunci Dwight se uită topit la mine.

Evident surprinsă că aceşti oameni puteau gîndi astfel, Bunny privi ochii mici ai lui Tess şi trăsăturile ei lipsite de armonie.

– Poate o să-mi găsesc puţin timp liber să-ţi arăt cîteva trucuri de machiaj.

Satisfacţia zgomotoasă a lui Tess risca să-i afecteze fizicul lui Bunny. Alec îi veni în ajutor.

– E timpul să plecăm.

Afară din clădire, Bunny îşi scoase clama şi îşi lăsă părul să fluture din nou, într-o încercare disperată de a ascunde cît de zguduită era. Era trist să vezi cum căldura şi bunătatea dispar în spatele frumuseţii ei perfecte. El se întrebă de ce simţea ea o nevoie atît de urgentă să se ascundă în spatele unui scut.

– Mă întreb dacă o femeie ca dumneata, binecuvîntată cu toate darurile şi privilegiile, poate înţelege cît de greu le este oamenilor „deosebiţi" să se încadreze într-o lume normală.

Încruntîndu-se la amintirea unor gînduri dureroase, ea se uită la cerul înnorat, cîteva clipe, apoi, privindu-l în ochi pe Alec, spuse:

– Un accident al naturii mi-a dat un coeficient de inteligenţă situat la limita de sus a spectrului, aşa că înţeleg foarte bine cît de singuri se simt oamenii dumitale, într-o lume medie.

Şi, astfel, înţelese de ce o femeie superbă ca

Bunny avea nevoie să se înconjoare cu un scut de protecţie. Sub impulsul unei tandreţi subite, el lansă o invitaţie lipsită de speranţă:

– Este o zi frumoasă de primăvară şi e trecut de prînz. Ce-ai zice să aşezăm o masă de picnic şi să împărţim sandvişul meu?

– Ar trebui să-mi încep raportul. Bunny îl studie dintr-o parte, îşi scoase guma şi zîmbi. Mulţumesc, mi-ar plăcea. Stomacul meu protestează încă de azi-dimineaţă, dinaintea zborului. N-am mîncat nimic. Unde este locul picnicului?

Nu se aşteptase ca ea să accepte şi se grăbi să arate dincolo de secţia de fabricaţie.

– În pîlcul acela de pini de lîngă fluviu. De ce nu ţi-ai lua tălpăşiţa într-acolo şi te voi ajunge în două minute!

Dispăru rapid, înainte ca ea să se răzgîndească. Înghesui la repezeală cîteva şerveţele şi pahare de plastic, îşi luă cutia cu mîncare şi o ajunse din urmă. După ce aşternu o faţă de masă, scoase sandvişul, o banană şi o pungă cu prăjituri de ciocolată cu alune şi turnă ceai rece din termos. O aşeză pe Bunny pe banca de lemn, luă loc în faţa ei la masă şi răsuflă satisfăcut.

– Serveşte-te.

Ea îi urmărise fascinată gesturile îndemînatice şi apoi luă o jumătate de sandviş.

– Cu ce e?

– Peşte oceanic şi tot felul de legume.

– Exact ce-mi place. Îşi puse guma pe o pungă, muşcă din sandviş şi închise ochii pentru

a-i savura gustul.

– Delicios! Soţia ta l-a pregătit?

I-a trebuit o secundă să realizeze că superba fecioară de gheaţă îl întrebase dacă este căsătorit.

– L-am pregătit singur. N-am avut niciodată o soţie, spuse, gîndindu-se dacă ea îl întrebase cu adevărat asta. Soţul tău îţi pregăteşte sandvişurile?

– N-ar trebui să mănînc aşa ceva. Îngraşă. Muşcînd din nou cu poftă, ea mestecă îndelung, înghiţi şi adăugă: Nici eu n-am fost măritată. Iubirea mea cu computerul îmi ocupă tot timpul.

– O relaţie platonică, cred, spuse el, zîmbind la ideea femeilor puternice, frumoase şi talentate, îndrăgostite de computere, care dau naştere la succes, în loc de copii. Observînd cum mănîncă, se întrebă dacă apetitul ei pentru sex e la fel de mare ca pentru mîncare.

Prin minte îi trecu o idee, o iluzie. Un vis imposibil. Renunţase, cu mult timp în urmă, la şansele unei relaţii serioase, fiind convins că instinctul matern e zidit în femei. Oare şi într-un geniu ca Bunny? Prin firea lui, nu era un bărbat singuratic, iar solitudinea la care îl obligase viaţa era goală şi fără sens. Poate...

Simţind brusc o nevoie urgentă de a o aduce de partea lui *Woodbox,* se aplecă în faţă.

– Se pare că salariaţii noştri te-au făcut să nu te simţi prea bine, Bunny. De ce?

Ea privea plutele de buşteni de pe fluviu, dar

se întoarse să se uite la Alec.

– Erau prea nerăbdători să-mi povestească despre slujbele lor şi prea prietenoşi. Cred că i-ai dăscălit să mă tămîieze şi nu-mi place să fiu manipulată.

El o privi surprins.

– Nu i-am dăscălit şi nici nu era nevoie. Ăsta este comportamentul lor dintotdeauna. În ce lume ticăloasă ai trăit?

– Sînt un campion al curselor rapide, spuse Bunny, imediat, ridicîndu-şi provocator bărbia.

Alec îndepărtă de pe masă un con căzut din copac, întrebîndu-se cum naiba să aducă o campioană a curselor rapide, în pas cu mişcarea lentă de la *Woodbox.*

– Aici nu lucrează nici un campion, doar oameni drăguţi; trei sferturi din ei au absolvit liceul... Şi el continuă cu statistici, sfîrşind cu remarca: Cei mai mulţi sînt căsătoriţi şi au copii, iar restul ar vrea să fie la fel.

Înghiţind şi ultima bucăţică din sandviş, ea îl privi şi spuse:

– Şi dumneata?

El se simţea prea vulnerabil ca să admită o dorinţă imposibilă şi un vis de neatins.

– Aaa... eu... căsătoria nu-i de mine. Sînt un tip prea liber în comportare. Împinse punga cu prăjituri spre ea. Nu vrei una?

– Nu, mulţumesc, nu mă omor după ele. Le împinse spre el şi îşi puse guma în gură.

Alec se simţea rănit, respins. Era copilăresc

din partea lui.

– Presupun că mănînci doar cremă de ouă şi muguri de bambus?

– Pariez că arterele mele sînt mai curate decît ale tale, spuse Bunny şi se ridică. Mulţumesc pentru prînz, dar acum trebuie să-mi încep cercetarea. Îşi trecu un picior, încălţat într-un pantof cu tocul înalt, peste banca de lemn şi rămase cu el suspendat, materialul pantalonului prinzîndu-i-se într-o aşchie.

– Poftim, am rămas înfiptă aici.

– Nu te mişca. Rezolv eu.

Alec dădu ocol băncii şi se aplecă să desfacă ţesătura delicată. Cu capul la cîţiva centimetri de coapsa ei strînsă, inspirîndu-i parfumul subtil, Alec se pomeni asaltat de o dorinţă fără speranţă. Cînd degetele lui îi atinseră piciorul, în spatele genunchiului, ea se înfioră.

– Gata, spuse el, îndreptîndu-se. Petele roşii din obraji şi pleoapele grele ce-i acopereau ochii îl înştiinţară că nici ea nu rămăsese indiferentă. Gîndul acesta era atît de uluitor, încît deveni îndrăzneţ.

– Nu prea ştii cu adevărat cine eşti, nu-i aşa, domnişoară Bernice Fletcher?

Un zîmbet ironic îi ridică vîrfurile mustăţii.

– Mi se pare că sub carapacea de gheaţă se ascunde un ghem de sensibilităţi.

– Să nu subestimezi niciodată carapacea de gheaţă, spuse ea, pe un ton sec, îngheţîndu-l cu privirea ochilor ei albaştri. Şi nu-mi place să mi se

spună Bernice!

Alec o privi cum îşi ia geanta-diplomat şi se îndepărtează. Plesnindu-se cu palma peste frunte, murmură:

– Halal companie, Golightly! N-ai nici un pic de fineţe.

Bunny se duse direct spre clădirea principală. Nu avea de gînd să-i placă Portland-ul, dar norii argintii de pe cer, dealurile, pădurile de pini şi fluviul formau un peisaj plin de seducţie. În timp ce împingea uşa, aruncă o privire peste umăr spre masa de picnic şi spre Alec. Gîndindu-se la seducţie, ea nu putea să se dumirească cum un pisălog, într-o cămaşă ţipătoare, reuşise s-o scoată din calmul ei de gheaţă.

După ce o viaţă luptase să-şi construiască o imagine, după care să-şi ascundă sentimentele, cum naiba ghicise el că traversa o criză de identitate? Părea că există un gol în viaţa ei sau poate era lupta interioară a unei femei pentru a-şi rupe lanţurile. Ceea ce era ridicol, pentru că avea tot ceea ce majoritatea oamenilor îşi doreau: bani, succes şi frumuseţe. Avusese cîteva oferte de slujbe excelente pe care nu le acceptase. În comparaţie cu ele, misiunea ei la *Woodbox* era neînsemnată. Atunci, de ce simţea că soarta unor oameni apasă pe umerii ei ca nişte pietre de moară?

Intrînd în clădire, îşi zise că acest simţămînt era o slăbiciune insultătoare, ca şi gestul nervos de a-şi scoate şi pune la loc afurisiţii de ochelari,

ori de cîte ori Alec Golightly se uita la ea cu ochii aceia verzi ca marea. Şi ea care nu era nici măcar potrivită; frumuseţea ei era doar un instrument ce o ajuta să realizeze ceea ce se aştepta de la ea.

De ce? Sigur, el avea un trup frumos, o mustaţă de pirat foarte sexy şi o figură atrăgătoare, dar ea fusese educată să admire bărbaţi puternici ca tatăl ei. În plus, şaisprezece ani, adunaţi cu unsprezece, de cînd lucra în fabrică, făceau douăzeci şi şapte, ceea ce, comparaţi cu cei treizeci şi unu de ani ai ei, o făceau să se simtă bătrînă. Remarca lui, cum că avea o slăbiciune pentru femei sclipitoare, o trezise la realitate. Bărbaţii nu iubeau femeile deştepte! Ştia prea bine din propria şi amara ei experienţă.

Strecurîndu-se în încăperea grupului sanitar şi departe de urechi indiscrete, izbucni:

– La dracu'! La dracu'!

În următoarea secundă, îngheţă cînd uşa unei toalete se deschise şi Nan Turner ieşi, aranjîndu-şi rochia largă peste abdomenul deformat.

– S-a întîmplat ceva neplăcut?

– Nu, doar... nimic. Disperată că a fost prinsă într-o stare emoţională fără precedent, Bunny deschise geanta-diplomat şi începu să-şi refacă machiajul.

Nan îşi aranjă părul roşcat, părînd îngrijorată.

– Dacă fluturaşul ăla de Alec a încercat să se răcorească, sper că nu se va reflecta în treaba ce o ai de făcut aici.

Bunny zîmbi.

– Cred că a încerca să se răcorească înseamnă, în limbajul actual, a inoportuna sexual pe cineva. Dar n-a fost nimic de acest gen. Făcu o pauză, apoi nu se putu abţine să nu întrebe:

– Ce înţelegi prin „fluturaşi"?

– Ei bine, nimic deosebit, doar că Alec este un bărbat pe care-l interesează doar flirtul, nu ceva serios.

– Înţeleg. Ţinîndu-şi gura deschisă pentru a se ruja, Bunny se întrebă dacă Alec făcea parte dintre bărbaţii pentru care femeile inteligente constituiau o provocare: cu cît o femeie era mai sclipitoare, cu atît mai mult o voiau în patul lor. Cunoscuse două astfel de specimene şi se simţise foarte rănită la vremea aceea. Nu că ar fi contat, oricum nu va zăbovi prin aceste locuri. Punîndu-şi lucrurile înapoi în diplomat, spuse:

– Am făcut turul fabricii, de ce nu mi-ai arăta cum merge în realitate?

– Bucuroasă. Nan o conduse spre birou şi îi explică sistemul de computere. Foloseşte biroul meu. O să utilizez monitorul de rezervă. Dacă mai ai nevoie de ceva, spune-mi.

– Mulţumesc, aşa voi face. Bunny se aşează şi se uită la pozele de pe birou. Alese una.

– Asta-i familia ta?

Foarte mîndră, Nan dădu afirmativ din cap.

– Soţul meu, Chuck. El încleiază laminatele aici, la *Woodbox*. Aceasta este fiica noastră, Debra, şi acesta este cel de-al doilea copil al nostru, aşteptat peste şase săptămîni, spuse, mîn-

gîindu-şi abdomenul.

Bunny nu avea nici o idee cum e să ai un copil sau să faci parte dintr-o familie. Mama ei murise cînd ea abia începuse să umble, iar tatăl ei fusese dintotdeauna mai mult un prieten şi un partener de afaceri, decît un tătic.

– Îţi place să fii mamă?

Nan zîmbi, strîmbîndu-se puţin.

– Bineînţeles, chiar dacă nu e momentul cel mai potrivit să mai ai un copil, avînd în vedere situaţia de la *Woodbox*. Dar nu vreau să te plictisesc cu detalii neplăcute.

– Nu-ţi face probleme, mă interesează cu adevărat, spuse Bunny, simţind cum pietrele de moară apasă şi mai greu pe umerii ei. Dar mai bine mă ocup de raportul pe care trebuie să-l fac.

Capitolul 2

Opt ore mai tîrziu, cu pantofii scoşi din picioare şi cu faţa luminată de monitor, Bunny lucra, încă, puricînd datele. Absorbită complet de prezentul şi trecutul lui *Woodbox,* n-a observat cum ferestrele se întunecaseră. Singurele zgomote erau trosniturile unei construcţii nelocuite şi pocnetul constant al gumei de mestecat.

Cedînd curiozităţii, extrase datele cu privire la angajarea lui Alec Golightly. Spre surprinderea ei, acesta avea două licenţe: în economie şi în psihologie. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, privi la ecranul monitorului, întrebîndu-se de ce un astfel de om se irosea într-o slujbă lipsită de importanţă, dintr-o fabrică aproape de faliment.

Bunny nu visa niciodată cu ochii deschişi, dar, după şaisprezece ore de cînd era în picioare şi nu mîncase aproape nimic, nu-şi putea stăpîni mintea să n-o ia razna. Masîndu-şi visătoare

picioarele desculţe, şi-l imaginã pe Alec sărutînd-o. Scoţîndu-şi ochelarii, se întrebă cum ar fi mustaţa lui pe pielea ei... Moale? Ţepoasă?

La acest punct al fanteziei ei, auzi subit o voce care o făcu să scoată un ţipăt necontrolat.

– O lectură fascinantă, nu?

Răsucindu-se pe scaun, Bunny privi stupefiată la expresia senzuală şi drăcească de pe faţa colţuroasă a lui Alec. Celelalte calităţi se etalară cînd se aşeză călare pe un scaun. Era îmbrăcat în pantaloni cenuşii, cămaşă albă, deschisă la gît, şi jachetă marinărească de culoare albastru-închis.

– Cînd ai intrat? întrebă ea, punîndu-şi repede ochelarii.

– Acum cîteva minute, spuse tărăgănat. Erai aşa de fascinată de monitor, încît n-ai băgat de seamă.

Observînd expresia feţei ei, Alec îşi reprimă zîmbetul ironic.

– Nu-mi place să întrerup cercetările, mai ales cînd privesc persoana mea.

Prinsă! Nu mai era nimic de făcut decît să braveze fără sfială.

– Trebuie să întîlnesc şi eu un bărbat mai fascinant decît un computer. Pur şi simplu, adunam informaţii pentru raport.

El privi la monitor cu un zîmbet de cunoscător.

– Ar fi trebuit să-mi înfrumuseţez datele, dacă aş fi ştiut că voi fi ţinta unei cercetări minuţioase.

Ea stinse repede computerul.

– Datele dumitale sînt deja remarcabil de fru-

moase. Nu mă pot împiedica să mă întreb de ce nu trăieşti la nivelul potenţialului pe care îl ai.

– Pentru că sînt foarte leneş, presupun, spuse, ridicînd cu nepăsare din umeri.

Lui Bunny i se păru că ochii lui trişti ascund un secret, dar asta nu o făcu să considere lenea un păcat mai puţin condamnabil.

– Cu pregătirea pe care o ai, cum poţi să te mulţumeşti cu o poziţie minoră, într-o fabrică ajunsă la capătul drumului?

Privind la scînteile aurii ale părului ei, în lumina fluorescentă, Alec simţi că a sosit momentul să planteze o sămînţă în mintea de dedesubt.

– Fabrica va fi la capătul drumului numai dacă asta va fi concluzia din raportul tău. Şi munca cu oamenii handicapaţi nu este o irosire a talentelor mele.

– Pot să văd şi eu că nu este. M-am emoţionat în timpul vizitei de azi-dimineaţă, spuse cu căldură, apoi se aplecă în faţă. Dar ai putea avea o influenţă majoră asupra problemelor înapoierii mintale, la nivel naţional şi poate chiar să te evidenţiezi pe plan mondial. Încruntîndu-se, ea remarcă cum a folosit aceleaşi cuvinte ca „influenţă majoră" şi „să te evidenţiezi" pe care tatăl ei le folosise mereu cu ea.

Alec zîmbi prietenos, ochii lui verzi scînteind de hotărîre.

– În slujba mea, am de-a face, în fiecare zi, cu vieţile unor oameni reali. Făcu o pauză. Poţi spune acelaşi lucru despre munca ta pentru o

firmă de consulting sau pentru *Eleganté?*

– *Touché,* cedă Bunny, făcînd, gînditoare, balonaşe de gumă.

Alec respiră uşurat, încîntat că făcuse primul pas, deşi mic, în campania lui de a o cîştiga de partea lor. Mai bine să se retragă înainte de următorul atac.

– În regulă. Dacă am clarificat acest lucru, să trecem la lucrurile importante. Presupun că eşti genul de om care lucrează pînă noaptea tîrziu, aşa că eu mă duc la masă.

– La masă? repetă Bunny, zbîrlindu-se la ideea unei legături superficiale şi de scurtă durată cu acest fluturaş seducător. Totuşi îi era foame şi Alec arăta mai puţin periculos în jachetă. Dincolo de ferestre, noaptea arăta cam înfricoşătoare, iar ea era departe de casă, singură şi nehotărîtă în privinţa viitorului.

În timp ce îşi scoase ochelarii, realiză că era, de asemenea, coaptă pentru a fi trasă pe sfoară.

– Mulţumesc, dar mă simt extenuată; sînt în picioare de la ora patru dimineaţă. O să comand ceva în cameră, la hotel. Îşi întinse braţele spre tavan pentru a se dezmorţi. Şi apoi mă bag în pat.

Cum îi privea sînii ridicîndu-se şi bazinul reliefîndu-se în timp ce trupul ei zvelt se arcuia peste spătarul scaunului, Alec simţi curenţi electrici în tot corpul. Atracţia lui pentru femeile de carieră şi senzuale creştea. Curios să afle părerea ei despre o eventuală legătură, întrebă:

– Nu ţi-a fost niciodată urît să te duci singură în pat?

Lăsîndu-şi braţele să cadă, îl privi. Focul verde al privirii lui poposi în locuri secrete ale trupului ei.

– Nu mă culc în paturi străine, dacă asta ai în cap.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet.

– Ei bine, n-aş putea spune că ideea nu mi-a trecut prin cap, în treacăt. Şi tot în treacăt mă gîndesc că s-ar putea să fie mai mult decît a te culca în paturi străine. S-ar putea chema „a face dragoste".

Dispreţuindu-se pe sine că se simţea atît de tentată să discute astfel de lucruri cu un seducător talentat, Bunny spuse caustic:

– A face dragoste presupune mai mult timp decît două zile şi mai multă angajare, domnule Golightly.

Deoarece avea mult mai multe în minte, lui Alec îi făcu plăcere s-o vadă pe această femeie modernă ripostînd ca o virgină insultată.

– Nu găsesc argumente împotriva logicii dumitale, murmură Alec, lăsîndu-şi privirea să hoinărească pe trupul ei. Dar sînt sigur că mi-ar plăcea. Şi ducîndu-şi două degete la tîmplă, în chip de salut, se ridică şi ieşi din încăpere.

Cu gura căscată, Bunny privi fix la uşa goală. Nu-i venea să creadă că plecase numai pentru că ea nu era de acord să se culce cu el. Nu se mai simţise aşa respinsă de pe vremea cînd, adolescentă fiind, descoperise că băieţii nu-şi dau în-

tîlnire cu fetele deştepte. Cînd tocmai hotărîse să-i sfătuiască pe cei de la *Eleganté* să păstreze *Woodbox* şi să-l ajute pe Alec Golightly, acesta pătrunse în cameră cu braţele încărcate.

– Ce naiba faci? întrebă ea.

– Am bănuit că vei refuza invitaţia mea la restaurant, aşa că am venit pregătit. Pizza, farfurii de carton, o sticlă de vin şi pahare adevărate, enumeră el, pe măsură ce le aşeza pe masă. Fir-ar să fie, am uitat furculiţele. Va trebui să-ţi foloseşti degetele. Apoi meşteri la butoanele unui radiocasetofon şi camera se umplu cu muzică de jazz. După care, cu un gest larg, o invită: Vino şi mănîncă.

Luată complet pe nepregătite de acest bărbat deconcertant, Bunny îşi puse ochelarii pe birou şi se lăsă ajutată să se ridice în picioare. Senzaţia mîinilor lui osoase pe palmele ei îi reaprinse focul din trup. Vocea îi sună răguşită cînd murmură:

– N-am mîncat pizza de ani de zile, Alec. Are prea multe grăsimi.

– Am bănuit că aşa o să spui. Parfumul ei de mosc îl invadă. Sub lumina din plafon, părul ei părea de ambră lichidă, iar ochii albaştri ca cerul sclipeau de senzualitate. Pizza era cel mai îndepărtat lucru în mintea lui, dar cel puţin ea nu fugea de o conversaţie neutră, aşa că adăugă: Deci, am comandat mîncare vegetariană... Brînză degresată, pîine prăjită... calorii puţine.

Fără pantofii ei cu tocuri înalte, Alec îi părea şi mai înalt. Trebuia să-şi dea capul pe spate pentru

a-l privi în faţă, faţa aceea colţuroasă, dar atît de seducătoare.

– Pizza cu calorii puţine?

Zîmbind, Alec îi puse palmele pe pieptul lui, ca să-i poată cuprinde mijlocul cu mîinile.

– Priveşte, mijlocul tău este aşa de subţire încît aproape ţi-l cuprind cu mîinile. Nu-i nici o problemă. Pizza nu va produce nici o deformare.

Inima îi bătea nebuneşte şi sfîrcurile rigide ale pieptului lui erau separate de palmele ei fierbinţi doar de materialul cămăşii. Ochii lui erau ca jarul fierbinte. Ea nu-şi putea lua privirea de la buzele lui senzuale şi tentante şi nici nu se putea opri să se întrebe cum ar fi dacă mustaţa de pirat i-ar mîngîia pielea.

Se părea că, în spatele ochilor fierbinţi, se dă o luptă ca, şi cînd el se gîndea că n-ar trebui să sărute un expert venit în vizită de lucru. În final, pierdu lupta, iar capul lui se aplecă spre ea. Cînd buzele lui întredeschise i le acoperiră pe ale ei, iar mustaţa îi mîngîie obrazul, buza superioară şi chiar nasul, Bunny simţi o dorinţă sălbatică. Pentru prima dată, realitatea era chiar mai exotică decît fantezia.

Capul începu să i se învîrtească cînd Alec îi contură buzele cu limba. Picioarele i se înmuiară şi se agăţă cu ambele mîini de cămaşa lui, ca să nu cadă.

– Ah, murmură lîngă gura ei. Mă tragi de părul de pe piept.

Ea îl privi în ochi, apoi îşi îndepărtă gura, îşi

desfăcu degetele şi se dădu un pas înapoi. O secundă mai tîrziu, realiză hazul situaţiei şi izbucni în rîs.

– Sst! făcu Alec, recăpătîndu-şi cu greu respiraţia normală. Data viitoare, aminteşte-mi să mă rad pe piept.

– Nu va fi o dată viitoare, domnule Golightly. Bunny se mai îndepărtă cîţiva paşi, refuzînd să-i privească părul de pe piept. Mustaţa îi dăduse destule senzaţii.

– Mă crezi cînd îţi spun că n-am plănuit aşa ceva? întrebă, trecîndu-şi mîinile prin păr.

– Nu. Punîndu-şi ochelarii pe nas, ea rîse din nou.

Alec turnă vin în două pahare cu picior şi îi întinse unul. Ea scutură din cap cu regret.

– Îmi place vinul, dar beau foarte rar alcool.

– Ce înseamnă asta? Nu tu mîncare, nu tu băutură, nu tu sex. Ce eşti, o călugăriţă în travesti?

Întrucît farmecul lui personal părea să n-o mai topească, el privi în jurul biroului, rugîndu-se ca ea să se simtă suficient de implicată şi interesată faţă de fabrică, încît să-şi prelungească şederea. Atunci, ca o consecinţă, va avea timp mai tîrziu s-o curteze.

– Haide, doar un pahar. Meriţi un toast pentru munca ta la *Woodbox.*

Privind la toate hîrtiile care reprezentau cercetarea ei şi care începuseră să arate că fabrica nu era ce ar putea fi, Bunny se dădu bătută.

– Ai dreptate, merit un toast, spuse, luînd paharul. Sper, în mod sincer, că *Woodbox* va avea viaţă lungă şi va prospera. Zîmbi şi zîmbetul îi aduse gropiţe în obraji. Şi pentru dumneata, domnule Golightly. Ridicînd paharul spre el, apoi spre computer, sorbi şi închise ochii pentru a-l savura.

Alec îşi ridică şi el paharul şi toastă la rîndul lui:

– În speranţa că Bunny cea de gheaţă nu este atît de rece pe cît îi place să lase impresia.

Deschizînd ochii, ridică dintr-o sprînceană.

– Carapacea mea de gheaţă se poate topi un pic, uneori, dar nu se va transforma niciodată într-un ghem de sensibilităţi.

Înjurîndu-se în gînd pentru prezent, cît şi pentru povestea cu carapacea, spuse:

– Îmi cer scuze. Se pare că nu-mi pot ţine gura pe cît ar trebui.

– Beau pentru asta. Bunny mai bău puţin, apoi zîmbetul îi pieri şi adăugă cu o voce groasă, extenuată de o zi prea lungă şi plină de evenimente: Din nefericire, Bunny cea de gheaţă ar face bine să-şi reintre în carapace, înainte de a ajunge acasă.

– Mare păcat, am făcut doar o glumă. Vrei să spui că, într-adevăr, te-ai îmblînzit pentru noi? întrebă, aşezînd-o la masă. Cred că au fost gîndurile pline de speranţă ale unui tip mediocru de la *Woodbox* faţă de o regină fascinantă.

– Nu eşti un tip mediocru şi cred că şi omul cel mai lipsit de imaginaţie nu te consideră aşa.

Surprinsă că ea, atît de atentă în exprimare, a putut spune ceva atît de banal, Bunny realiză brusc că se simţea foarte destinsă şi vulnerabilă, acum cînd primele înghiţituri de vin ajunseseră în stomacul gol. Chiar rîse şi adăugă: În plus, nu sînt o regină fascinantă. Este doar o faţadă pentru a ascunde faptul că sînt o sensibilă.

– De ce să ascunzi? întrebă cu seriozitate Alec, deoarece o femeie frumoasă şi sensibilă era exact ceea ce avea nevoie în existenţa lui goală.

Bunny se înfioră uşor.

– Oamenii fascinanţi reuşesc mai bine şi mai repede decît ceilalţi.

– De ce succesul şi viteza cu care-l obţii sînt atît de importante pentru tine?

Bunny îi studie faţa, pusă în faţa unei întrebări la care nu se gîndise niciodată.

– Ce altceva ar mai fi? Succesul a fost dintotdeauna prioritatea mea numărul unu. A fost. Şi va fi din nou, imediat ce o să mă hotărăsc în ce direcţie vreau să-mi dirijez viaţa. Şi lăsînd în suspensie acest subiect delicat, adulmecă aroma din cutie. Cred că pizza ta dietetică s-a răcit.

Simţind cum campania lui de a o cuceri a ajuns într-un punct sensibil, Alec transferă o bucată pe farfuria ei, rupînd delicat firele de brînză cu degetele. Apoi o privi cum îşi înfige dinţii şi închide ochii pentru a o savura.

– Pentru cineva obsedat de îngrăşare, mi se pare că îţi place să mănînci, nu-i aşa?

Deschizînd ochii, Bunny sorbi din vin şi rîse.

– Dacă aş sta mai mult de două zile în preajma ta şi a mîncărurilor ăstora apetisante, m-aş întoarce acasă dolofană ca un purcel.

– Se zice că purceluşii dolofani sînt foarte dulci şi simpatici. Privindu-i buzele cărnoase şi umede, simţi o nevoie imperioasă să i le guste. Îşi impusese să nu flirteze cu ea, dar acum acest lucru devenise afurisit de greu. Luînd o felie de pizza, încercă să readucă discuţia despre fabrică.

– Care este părerea ta despre *Woodbox*, după ce ai studiat documentele?

Întinzînd paharul să-i fie umplut, ea zîmbi.

– N-am descoperit nici un comerţ cu arme, nici o contrabandă de droguri sau delapidare, dar nu mă pronunţ pînă cînd nu cercetez absolut totul.

– Atunci, povesteşte-mi despre viaţa din California. Şi de cînd te-am văzut, am vrut să-ţi pun o întrebare: Casa ta este mobilată în stil rustic suedez?

Ştergîndu-şi buzele cu un şerveţel, ea trebui să admită, ruşinată:

– Locuiesc încă cu tatăl meu şi el nu este tipul suedezului rustic.

– Deci Bunny – fetiţa lui tăticu'.

Din stomacul gol, vinul i se urcase la cap. Înainte de a-şi impune să fie mai reţinută, spuse:

– George nu este tipul de tătic şi eu nu am fost niciodată o fetiţă, spuse, realizînd pentru prima dată cît o necăjea acest lucru.

– Pot să înţeleg situaţia, pentru că nici eu n-am avut şansa să fiu un băieţel. Proptindu-şi de masă

un genunchi şi lăsîndu-şi scaunul pe cele două picioare din spate, Alec mai muşcă din pizza şi îi privi costumul elegant din mătase.

– Pun pariu că îţi poţi permite o casă proprie, chiar două. Ce te-a împiedicat?

Bunny zîmbi văzînd firele de brînză atîrnate de colţurile mustăţii.

– Conducerea unei companii ca *Wilderness Enterprises* m-a solicitat atît de mult, încît n-am avut timp nici să-mi cheltuiesc salariul, cu atît mai puţin să-mi cumpăr o casă şi să prind rădăcini. Computerul mi-a fost cel mai bun prieten şi singurul iubit. Compania a fost toată viaţa mea şi, acum, cînd s-a terminat, mi se pare că nu mai ştiu cine sînt.

– Nu mă surprinde, răspunse Alec, frapat că ea îi acorda atîta încredere, încît să-i vorbească despre problemele ei.

– Cum ai aterizat la o companie gigant ca *Wilderness Enterprises?*

– N-am aterizat, eu am creat-o. La colegiu, am fost prietenă cu un fotograf pasionat de natură. Şi la douăzeci şi unu de ani, am început să construiesc *Wilderness Enterprises* în jurul lui. Îl chema Nick.

Zîmbetul i se stinse cînd se gîndi la bărbatul dinamic, brunet şi frumos, care văzuse în ea doar un prieten şi un tovarăş de drum, niciodată femeia. Continuînd să ronţăie crusta crocantă, i-o arătă lui Alec.

– Nick obişnuia să-i spună „oase de pizza".

Aceleaşi doruri pe care Alec le simţise, adeseori, se reflectau pe faţa ei, ca şi cînd această femeie frumoasă şi desăvîrşită fusese prea singură, tînjind după cineva în viaţa ei. Simţi o dorinţă aproape de nesuportat s-o ia în braţe şi s-o mîngîie.

– L-ai iubit pe Nick, nu-i aşa? spuse încet, coborîndu-şi scaunul pe cele patru picioare.

Bunny bău repede vinul şi încercă să se scuture de acest secret dureros.

– A fost o iubire ce a izbucnit ca o vîlvătaie, care apoi s-a stins într-o prietenie, ceva de genul acesta. Dar limba ei dezlegată continuă cu ceea ce era mai rău: Motivul pentru care Nick a vîndut *Wilderness Enterprises* a fost ca să poată pleca în Montana şi să se căsătorească cu o altă femeie.

Plin de compasiune, el îi prinse mîinile.

– Să-i pierzi pe amîndoi, în acelaşi timp, trebuie să-ţi fi zdrobit inima.

Să-şi simtă ochii plini de lacrimi era prea mult pentru ea. Încercînd să se elibereze, ridică paharul să toasteze.

– Nu-ţi face griji pentru mine. Am oferte de la alte companii de film. Totul va fi în regulă imediat ce ajung acasă şi voi alege una.

Alec aprobă din cap şi toastă, sugerînd:

– Sau poate ceva simplu şi relaxant îţi va face bine. Ca de exemplu, să fii directorul general al unei făbricuţe familiale.

– Vrei să spui că... pentru că aveţi necazuri,

doreşti să recurgi la artileria grea, nu? Rîzînd scurt, Bunny se gîndi că acum înţelegea de ce se străduia atît s-o farmece.

– E mai mult decît atît, spuse Alec, prea nesigur de el şi de ea ca să-i explice exact. Este ceva mai intim să lucrezi într-o întreprindere mică, cu oameni cărora le pasă cu adevărat de tine.

– Da, presupun. Lăsîndu-şi capul într-o parte şi bărbia în palmă, Bunny analiză ideea, privindu-l cu tristeţe. Dar am fost educată din fragedă copilărie să urc tot mai sus pe scara succesului. Oamenii contează pe mine să-mi justific potenţialul. Mai bău puţin vin. Şi acum, să vorbim despre tine. Ce gînduri ai, ce visuri, ce speranţe? Unde locuieşti?

– Eu? Alec aruncă şerveţelul mototolit în farfurie, zicîndu-şi că nu va face un bine scopului lui dacă o să spună prea multe despre el şi despre gîndurile ce-i trecuseră prin minte, de cînd ea apăruse în scenă. Locuiesc în statul Washington.

Bunny îşi încreţi fruntea, nedumerită.

– Nu e prea incomod cînd lucrezi în Oregon?

– Se pronunţă Or-y-gun, dacă nu vrei să pari o turistă oarecare, spuse el, zîmbind. Casa mea din statul Washington se află vizavi de *Woodbox,* dincolo de fluviu, la mai puţin de o milă în zborul păsării, probabil douăzeci pe pod.

– Mobilată în stil suedez sau cu componente de aici?

– Deşi sună a trădare, fără componente de aici. Alec se întinse după sticlă şi umplu paharele.

Mama a decorat-o pentru mine şi a mobilat-o în stilul generaţiei ei, sau ceva de genul acesta.

Reprimîndu-şi un căscat, Bunny se simţi mult mai relaxată decît înainte.

– Locuieşte cu tine?

– Nu, la Seattle, şi nu mă interesează aşa de mult casa, cît mă interesează ambarcaţiunea pe care o construiesc în curtea din spate.

– Ce fel de ambarcaţiune? Cu motor, cu velă?

– Un şlep de zece metri, cu un singur catarg, pentru navigaţia pe ocean şi pentru curse.

– Dumnezeule! exclamă Bunny, făcînd ochii mari. Cum ai de gînd s-o lansezi la apă?

Alec îşi scărpină mustaţa tătărască.

– Cînd v-a sosi clipa aceea, o să imaginez ceva.

– Ihhî, sughiţă ea. Şi dacă se-ntîmplă să plutească – limba i se împleticea, aşa că se forţă din greu să se exprime corect – dacă o s-o vezi plutind, unde ai de gînd să te duci?

Lăsîndu-se pe spătar, îşi puse glezna dreaptă peste genunchiul stîng, tulburat de gîndul unui alt vis imposibil de-al lui.

– Nu ştiu, undeva dincolo de orizontul albastru.

– Sună romantic, murmură ea, ascunzîndu-şi delicat un căscat. Deşi cam vag.

– Atît de vag, încît probabil nu se va întîmpla niciodată, spuse el, oftînd. Tu unde ai pleca dacă ai fi liberă să te duci unde vrei?

Bunny n-avusese niciodată timp să viseze de-

spre libertate sau plecări spre zări necunoscute.

– Aş naviga dincolo de Los Angeles, spre Coastă, şi m-aş împăca cu viaţa mea, presupun.

După încercarea de a descifra cele spuse, Alec privi la ea şi mormăi:

– Măi, măi!

Ascunzîndu-şi cu mîna un căscat care ameninţa să-i rupă maxilarul, Bunny spuse:

– Mai bine m-aş duce la culc... la culcare. Ridicîndu-se nesigură în picioare, se apucă zdravăn de spătarul scaunului şi se întoarse să-l privească.

– Este greu de crezut, dar cred că m-am îmbătat. Şi n-am băut decît două pahare cu vin.

– Două şi jumătate, prinţesă. Rîzînd amuzat, el ocoli masa şi o prinse în braţe. Haide, eu sînt cel care a făcut această greşeală tactică, aşa că voi avea grijă să ajungi în siguranţă acasă. Ce hotel?

Păstrată la verticală de braţele lui, Bunny nu-şi mai putea ţine ochii deschişi.

– Nu pot să-mi amintesc. Cheia e în geanta-diplomat.

Alec o luă în braţe şi ieşi în noaptea ceţoasă. Era dureros de dulce să-i simtă trupul delicat, lipit de trupul lui, braţele, în jurul gîtului şi capul, cuibărit pe umăr. Visul i se cristaliză în minte: era hotărît ca, într-un fel sau altul, s-o aibă pe această femeie sofisticată, dinamică, dulce şi complexă, în braţele lui, cu adevărat.

Bunny dormea dusă, cînd o aşeză pe locul de lîngă şofer, în maşina ei sport, roşie. Nici măcar

n-a mormăit cînd a luat-o iar din mașină și a dus-o în hotel, apoi cu liftul, la etajul patru și în cameră.

Așezînd-o pe patul de dimensiuni impresionante, îi puse ochelarii pe noptieră. Costumul ei de mătase părea foarte scump și se gîndi că ea nu s-ar fi culcat îmbrăcată.

– Ridică-te și arată ce poți, frumoasă doamnă, o chemă el, încet, scuturînd-o. Bunny, trezește-te!

Nici un răspuns.

– Ah, la naiba, ce-i de făcut? Se hotărî s-o dezbrace. Îi desfăcu centura din talie și îi descheie nasturii. Dezbrăcînd-o de salopeta de mătase, Alec observă ce corp mlădios avea. Îi aruncă salopeta pe spătarul scaunului, îi scoase dresul și-l aruncă pe covor. Uitîndu-se în jos la ea, să vadă dacă n-a uitat ceva, i se tăie respirația.

Toată viața lui de adult, Alec și-o petrecuse în compania femeilor și văzuse multe trupuri goale, dar nici unul atît de zvelt și frumos modelat. Sculptat în curbe senzuale și linii lungi, cu mușchi tari și netezi, n-avea nici un gram de grăsime sub pielea satinată și bronzată. Sfîrcurile sînilor mici și fermi se vedeau ca două boabe de zmeură prin dantela albastră a sutienului. Fără voie, privirea îi alunecă dincolo de talia lungă și subțire, spre triunghiul de dantelă albastră ce ascundea secretul întunecat dintre picioarele ei.

Gemînd din cauza dorințelor care îi torturau corpul, Alec își scutură furios capul ca să-l limpezească. Nu trebuia să cedeze tentației. Puse

cheile la vedere, pe noptieră, şi potrivi ceasul să sune la ora şapte; părea genul de om care se scoală de dimineaţă. Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi plecat în acel moment, dar Bunny arăta atît de pură şi dulce, încît n-a rezistat şi s-a aplecat s-o sărute, un sărut de noapte bună şi vise plăcute.

Cînd era pe punctul să-i atingă buzele, Bunny deschise ochii. Încă inconştientă, acţionînd probabil în vis, ea îşi trecu limba peste buze, rîse gutural şi îi mîngîie mustaţa. Apoi îşi desfăcu braţele şi i le trecu pe după gît.

Capitolul 3

Bunny dormea profund, la zeci de leghe depărtare, pe aripile visului, cînd ceasul începu să sune. Mormăind, încercă să deschidă ochii, dar îi închise repede la loc. Prima senzaţie conştientă a fost gustul de iască din gură şi apoi faptul că încăperea era scăldată de soarele dimineţii. Îşi puse ochelarii şi se uită la ceas. Dormise cu două ore mai mult decît de obicei şi nici măcar nu-şi putea aminti cînd potrivise ceasul. Ultimul lucru ce şi-l amintea era că mînca pizza şi că... se îmbătase?

Aruncîndu-şi picioarele din pat, se trezi faţă în faţă cu salopeta ei de mătase, aruncată pe spătarul scaunului, şi cu ciorapii făcuţi grămadă pe covor. Hainele pe care Bunny le purta erau o investiţie profesională; chiar beată fiind, nu şi le-ar fi aruncat atît de neglijent. Alternativa o izbi ca un duş rece. Alec!

Dacă Alec cel pasionat şi neastîmpărat o dezbrăcase, atunci... Îşi privi trupul în oglindă. Nu, categoric n-ar fi putut face aşa ceva, fără ca ea să ştie. Oare ar fi putut? La dracu' cu fluturaşii. Întotdeauna se mîndrise cu faptul că ştie ce face şi de ce. O să sfîrşească la casa de nebuni dacă nu-şi termină cercetarea chiar astăzi şi nu pleacă acasă.

Intrînd şi ieşind de sub duş, Bunny reuşi să-şi compună o atitudine sigură ca un fort. După ce îşi aranjă părul într-o cascadă de bucle şi îşi făcu un machiaj uşor, se îmbrăcă într-un taior maron, cu o croială impecabilă, şi o bluză de mătase crem, cu guler înalt. Nu mai avea nevoie decît de geanta-diplomat. Dar acest tovarăş permanent nu se afla în cameră. Era un miracol că, totuşi, cheile erau pe noptieră. Le luă şi părăsi încăperea.

Pentru oricine intra în biroul de tranzacţii de la *Woodbox*, era evident că, în noaptea ce abia trecuse, acolo se petrecuse o orgie: două farfurii, două pahare şi o sticlă de vin goală. Nan se afla la birou, ciugulind dintr-o porţie rece de pizza.

– Te credeam o pasăre mai matinală, spuse, aruncînd o privire curioasă, dar discretă, la pantofii albaştri de sub masă. Presupun că ai lucrat pînă tîrziu azi-noapte. Serveşte-te cu cafea, în camera registrelor.

Dragostea învinge

Cu ceaşca de cafea aburindă în mînă, Bunny îşi căută diplomatul şi însemnările, netulburată. Nefiind sigură că a reuşit să pară netulburată, se hotărî să ia o bucăţică de pizza. Profitase sau nu Alec de ea? Cum va putea să-l privească în faţă dacă va avea tupeul să apară aici?

Aruncînd crusta rumenită la coş, zise:

– Trebuie să termin treaba. Scoţîndu-şi jacheta se aşează la birou. Apoi gemu, amintindu-şi de promisiunea făcută lui Tess.

– I-am promis lui Tess cîteva trucuri de machiaj. Cum să procedez?

Nan se ridică şi aruncă resturile la coş.

– Dacă nu zici nimic, probabil că va uita ce i-ai promis.

– Dar nu pot face asta. O să am remuşcări dacă o dezamăgesc. De fapt, aş vrea să le includ şi pe celelalte fete, aşa încît să nu se simtă excluse. Îşi deschise geanta şi îşi inspectă trusa de machiaj.

– Mai bine mă duc să le cumpăr cosmetice.

– Dacă tu poţi fi aşa drăguţă, atunci pot să mă duc eu să cumpăr ce ai nevoie. O să aduc fetele aici, în pauza de masă, spuse Nan, zîmbind.

Recunoscătoare, Bunny se cufundă în muncă şi dimineaţa trecu în zbor. La amiază, Alec nu-şi făcuse încă apariţia, ceea ce îi întări convingerea că se simţea prea vinovat ca să dea ochii cu ea. Cînd cele patru fete din echipa lui specială intrară în cameră, Bunny a fost prea ocupată, timp de o oră, pentru a se mai gîndi la el.

Chiar cu persoane normale, Bunny avusese rareori de-a face, ca de la om la om, iar acum s-a simţit stînjenită. Dar stînjeneala i-a dispărut imediat ce şi-a dat seama că fetele erau de-a dreptul înfricoşate. Una dintre ele nu spunea nimic, alta răspundea timid şi în monosilabe la întrebările ei, a treia doar murmura ceva. Tess se comporta aproximativ la nivelul unui copil de zece ani şi le suplinea pe celelalte prin comentarii pline de însufleţire.

Pentru Bunny a fost o încîntare să le cîştige doar cu zîmbete, cuvinte drăguţe şi atingîndu-le cu mîinile. Spre surprinderea ei, văzîndu-le feţele colorîndu-li-se şi luminîndu-li-se de rîs, încercă un sentiment de împlinire. O emoţie nefamiliară, amestecată cu milă, ca şi cînd un vulcan stins ar fi erupt în inima ei. Senzaţia ciudată că, în interiorul ei, vieţuia o femeie încătuşată, crescu în intensitate.

Cînd fetele au fost gata să se întoarcă la sectorul lor de asamblare, ar fi vrut tare mult să le însoţească şi să vadă dacă Dwight se uită cu gura căscată la Tess. Dar nu-şi putea permite să dea peste Alec. În plus, termenul limită se apropia, aşa că trebuia să se cufunde din nou în cifrele computerului.

Era pe la mijlocul după-amiezei, cînd Alec îşi făcu, în sfîrşit, apariţia. Bunny se răsuci pe scaun şi îl văzu în aceeaşi cămaşă înflorată, galben cu portocaliu, şi aceiaşi blugi confortabili, stînd călare pe un scaun. Zîmbetul îi era inocent ca al unui băiat de altar, dar asta nu proba nimic, pentru că în ochi i se citea îngrijorarea.

– De unde vii? îl întrebă, jucîndu-se cu un creion.

– Am fost plecat şi mi-am petrecut toată dimineaţa într-un centru de antrenament special pentru handicapaţi. Cînd m-am întors, am găsit lalelele în floare la secţia de ambalare. Tess se agitase atîta în jurul lui Dwight, pînă cînd acesta, orbit, îşi ambalase propria mînă, odată cu pachetul. *Woodbox* are nevoie de tine, ca să arunci această vrajă în toată fabrica.

Nemaiavînd răbdare să-i asculte sporovăiala uşoară, Bunny intră direct în miezul problemei:

– Ce s-a întîmplat azi-noapte, exact?

O sclipire hazlie în ochii lui cei verzi îi arătă că Alec ştia ce o neliniştea. O mică luptă păru să se dea în spatele figurii zîmbitoare, dacă să dea sau nu un răspuns direct. Îşi încrucişă braţele pe spătarul scaunului şi ridică din sprîncene.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar te-ai îmbătat. A trebuit să te duc pe sus la maşină. Apropo, grozavă maşină. E a ta?

– Este închiriată, răspunse ea, aruncîndu-şi creionul pe birou: Vrei să-mi spui, totuşi, ce s-a întîmplat?

El îşi ridică ochii în tavan.

– Să vedem: te-am condus la hotel, te-am dus în braţe pînă în cameră şi te-am culcat în pat.

– Apoi ai plecat, spuse ea, plină de speranţă.

– Nu chiar. Mustaţa i se convulsionă. Hainele tale n-ar fi supravieţuit dacă ai fi dormit cu ele, aşa că te-am ajutat să le scoţi.

Scufundîndu-se în scaun, Bunny se urî la gîndul că tipul preluase controlul asupra ei.

– Apoi ai plecat?

– După cîte îmi amintesc, cînd te-am sărutat de noapte bună, mi-ai mîngîiat mustaţa, spuse el, dînd aprobator din cap. Apoi ţi-ai pus braţele după gîtul meu, ca o invitaţie.

– Oh, Sfinte Dumnezeule! murmură ea, apăsîndu-şi braţele pe piept ca şi cînd ar fi vrut să-şi împiedice inima să iasă afară.

– Apoi am plecat, înainte de a face ceva pe care amîndoi l-am fi regretat mai tîrziu. Alec se uită încruntat la ea. Crezi că aş fi putut profita de situaţie, domnişoară Fletcher? Atunci, trebuie să te informez că n-aş putea profita de o femeie lipsită de apărare, cum n-aş putea pune o bombă într-un orfelinat.

Aruncîndu-şi ochelarii pe birou, Bunny îşi ascunse faţa în mîini, simţindu-se în acelaşi timp uşurată, furioasă pe ea însăşi dar şi teribil de umilită.

– Nu-mi vine să cred că am intrat într-o asemenea poveste, în care să trebuiască să suspectez astfel de lucruri! Tocmai eu din toată

lumea!

– Adevărul era că erai atît de caldă şi de sexy, dar atît de ameţită, încît ar fi fost absolut nesatisfăcător să profit de o femeie care arăta la fel de inconştientă ca o păpuşă. Faptul că am adus vinul n-a fost un lucru prea inteligent din partea mea.

Bunny îşi descoperi faţa şi scutură din cap.

– Nu-mi vine să cred că m-am purtat atît de prosteşte. Răsucindu-şi scaunul în poziţia normală, Alec se aşează din nou, privind-o cu seriozitate, dar şi cu tandreţe. Te-ai purtat aşa cum eşti, Bunny: o femeie stresată, obosită şi perfect inocentă. Cînd mi-ai spus că nu obişnuieşti să bei, n-ar fi trebuit să-ţi torn cele două degete de vin în pahar. Eu sînt cel care s-a purtat prosteşte. Erai atît de frumoasă şi de vulnerabilă, încît cel mai dificil lucru pe care l-am făcut în viaţa mea a fost să te părăsesc.

Bunny îl privi în ochi şi privirea caldă a ochilor albaştri ca cerul se topi în verdele tumultuos ca marea.

– Sînt foarte norocoasă că ai fost tu, Alec, şi nu unul din acei bărbaţi pe care-i cunosc. Cred că trebuie să fii un sfînt.

– Oh, nu, sînt departe de aşa ceva. Aplecîndu-se spre ea, îi cuprinse obrajii în palme.

– Îmi doresc foarte mult să fac dragoste cu tine, prinţesă. Dar cînd o s-o fac, vreau să fii perfect trează, să participi şi să mă rogi pentru mai mult.

Bunny simţi cum i se lichefiază trupul la acest gînd.

– Mi-aş dori să am mai mult timp, spuse încet, privindu-i buzele roşii de sub mustaţă, ochii senzuali şi umerii largi sub cămaşa viu colorată. Acum, mă voi întreba mereu ce s-ar fi putut întîmpla între noi.

– De ce să te întrebi? şopti Alec, trecîndu-şi degetele prin părul ei. *Woodbox* are nevoie de tine, eu am nevoie de tine, prinţesă. Rămîi şi hai să explorăm posibilităţile.

Oferta lui îi produse iar acel tremur interior, tumultul feminităţii ei care încerca să-şi rupă lanţurile. Dar zumzetul computerului era mai tare. Părea un alter-ego care îi amintea că se afla într-un birou al unei fabrici în pragul falimentului, faţă în faţă cu un Don Juan, care dorea ca ea să-i salveze de la dezastru.

Îndepărtîndu-se de mîinile lui tentante, îşi puse ochelarii pe nas.

– Nu sînt croită pentru *Woodbox* şi nu am timp să explorez bărbatul din tine, Alec. Peste cîteva ore voi fi în avion spre casă.

– Deja? Simţind cum timpul fuge de visul lui imposibil, Alec privi aproape disperat la hîrtiile împrăştiate în jurul computerului. N-ai găsit nimic care să-ţi placă... la *Woodbox?*

Bunny se încruntă nefericită, gîndindu-se la fetele din echipa specială.

– Am găsit multe lucruri care îmi plac, dar, din nefericire, fabrica este pe minimun de eficienţă,

iar salariile sînt printre cele mai mici din ţară. Cred că fabrica ar fi avut mai mult potenţial dacă compania-mamă anterioară ar fi dus o politică de marketing mai agresivă. Dacă mă străduiesc şi vin cu nişte idei noi şi bune în raportul meu, s-ar putea să-i conving pe cei de la *Eleganté* s-o facă. Echipa specială este un atu important.

Alec simţi că s-ar putea topi de uşurare, avea sentimentul că nimic şi nimeni nu putea să-i stea în drum lui Bunny, dacă ea a hotărît să facă ceva. Această convingere îl încînta mai mult decît implicarea ce i se citea pe faţă. Dar avea nevoie de timp pentru a o convinge să se ocupe de *Woodbox,* să fie acolo zi de zi şi s-o poată atrage, încetişor, într-o relaţie care să răspundă dorinţelor amîndurora.

Scormonindu-şi mintea să găsească o cale s-o reţină, îi veni o idee grozavă.

– Ca să-ţi demonstrez încrederea mea totală în capacitatea ta, intenţionez să dau o petrecere de mulţumire. Diseară, la mine acasă. Sări în picioare şi se îndreptă spre uşă. Ne vedem acolo, prinţesă.

– Alec, nu pot veni la petrecere! strigă după el. Am rezervat un loc pentru zborul de la ora opt.

El îşi vîrî capul din nou pe uşă, cu un zîmbet hotărît.

– După ce m-ai acuzat că ţi-aş fi violat trupul inert, singurul lucru pe care-l mai poţi face este să mai stai o zi să-mi vezi ambarcaţiunea.

– Nu-i cinstit, protestă ea. Dar el deja dispă-

ruse. Nu mă voi duce, îi spuse computerului. Aş fi nebună dacă aş lăsa lucrurile să meargă mai departe.

În aceeaşi seară, la şase, Bunny trecea podul în statul Washington, apoi o luă spre est pe malul împădurit, de-a lungul fluviului Columbia.

– Doamne Dumnezeule! exclamă cînd reperă casa lui Alec. Era o construcţie grandioasă din piatră cenuşie, un adevărat conac cu două aripi, care porneau oblic de la corpul principal, şi avea acoperiş din ardezie. Cuibărită într-o pădurice deasă de conifere, avea o panoramă, care îţi tăia respiraţia, spre fluviul Columbia şi muntele Hood. În jur se vedeau mulţi trandafiri, un teren de tenis şi o cabană. În mod cert, ea şi Alec nu veneau din medii atît de diferite pe cît crezuse la început.

Îşi parcă maşina alături de maşinile celorlalţi musafiri şi se îndreptă spre uşa de pe terasă, sculptată în lemn roşu-închis. Izbi de cîteva ori inelul de alamă. După cîteva secunde, însuşi stăpînul conacului deschise uşa.

– Sînt fericit să te văd, prinţesă, spuse Alec, cu căldură. Mi-a fost teamă că n-o să vii.

– Ai fost aşa de insistent, încît era cît pe ce, spuse Bunny, umplîndu-şi ochii cu prezenţa lui, ca să şi-o poată aminti mai tîrziu. Umerii, care se

conturau sub tricoul în dungi, erau foarte largi, iar şortul alb îi punea în evidenţă picioarele lungi şi musculoase. Masculinitatea lui era copleşitoare. După ce fusese atîta vreme în preajma bărbaţilor frumoşi de la Hollywood, i se părea ciudat să constate că faţa lui colţuroasă i se părea de-a dreptul adorabilă.

– Mă bucur că mi-am schimbat hotărîrea!

– Mă bucur că te bucuri. Stătea în prag ca şi cînd ar fi dorit s-o i-a în braţe, dar ea făcu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele pe piept, dorindu-şi, totuşi, ca el să încerce. În schimb, Alec îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Intră, cred că ar fi mai bine să ne alăturăm celorlalţi.

O conduse prin hol spre spatele casei. Moartă de curiozitate, trăgea cu ochiul la camerele mari, minunat decorate, pe lîngă care treceau.

– Mi-ai spus că mama ta te ajută să-ţi decorezi interiorul în stil contemporan sau ceva de genul acesta, dar ceea ce văd este mai degrabă magnific. Cum naiba îţi permiţi o casă ca asta, dintr-un salariu de şef de secţie?

Zîmbi obraznic pe sub mustaţă, dar ochii îi erau serioşi şi umbriţi de secrete.

– Naşul meu, precum o zînă din poveste, m-a atins cu o nuieluşă fermecată şi a spus: „Să fie o casă plină de ostentaţie".

– Asta numeşti tu ostentaţie! exclamă Bunny, privind la camera de zi. Mobila şi culorile creau senzaţia de confort, pereţii erau decoraţi cu pei-

saje marine şi tablouri viu colorate, originare din nord-vestul american. Ferestrele largi aduceau în interior fluviul şi munţii. Un şemineu din piatră naturală ocupa un colţ întreg. Se întoarse spre Alec, ridicînd dintr-o sprînceană.

– Am impresia că această casă te apasă.

– Da, cred că da, admise el, cu o voce ciudat de tristă. Dar tu te potriveşti cu ea ca o mînă de catifea într-o mănuşă de satin, judecînd după îmbrăcămintea ta. Şi el îşi lăsă privirea să alunece peste jacheta ei din piele neagră, împodobită cu ţinte aurii, la fusta mulată care se oprea mult deasupra genunchilor. Purta sandale aurii, iar bluza era albastră ca ochii ei. Şi asta e o zdreanţă veche scoasă din *Vauge?*

Tulburată de focul din privirea lui, Bunny rîse.

– O zdreanţă veche pe care am cîştigat-o la un concurs de rodeo.

El păstrase casa pe care n-o iubea, ca pe un as în mînecă pentru a-i trezi interesul, dar ea îl învinsese cu concursul de rodeo. Oftînd, spuse:

– Ar fi mai bine să ne alăturăm celorlalţi.

Bunny stătea în cadrul uşii franţuzeşti, privind la terasa largă, pavată cu dale, la şezlongurile capitonate şi la grupul de aproximativ doisprezece invitaţi. Piscina avea dimensiuni obişnuite, iar un grătar cu fripturi împrăştia mirosuri apetisante. Ambarcaţiunea domina totul, aşezată pe schelă, cu carena vopsită în alb-strălucitor, cu dungi negre decorative şi cu prova ridicîndu-se mult deasupra solului.

– Cînd mi-ai spus că îţi construieşti o navă oceanică în curtea din spatele casei, am crezut că glumeşti, spuse privind în spate la Alec. Ce te-a determinat să te înhami la această muncă enormă?

Încîntat că ea se arăta interesată şi impresionată, spuse, rîzînd:

– Poate că, sub înfăţişarea mea nepăsătoare, se ascunde un romantic.

Bunny se gîndi că ar putea fi teribil de interesant dacă ceea ce spunea era adevărat, dar probabil că glumea.

– De cînd lucrezi la ea?

– De patru ani. Exteriorul este gata, dar mai am încă mult de lucru în interior.

Strigăte nerăbdătoare îi chemară pe terasă. Henry cu soţia, Nan şi Chuck, împreună cu alţi şefi de secţii, cu soţiile, o primiră cu atîta căldură, încît Bunny se simţi imediat la ea acasă.

Îngrijind de fripturi, Alec se amuza privind-o cum se întinde în şezlong, rîzînd de glumele picante ale bărbaţilor sau ascultînd cu interes sporovăiala nevestelor despre scamatoriile ce trebuiau să le facă, pentru a împăca armonios casa, soţul, copiii şi slujba.

Nan era regina domnitoare, datorită sarcinii, celelalte femei chestionînd-o cîte luni mai are pînă la naştere şi oferindu-i sfaturile lor experimentate. Bunny asculta fascinată, ca o femeie introdusă într-o lume complet nouă. Încă puţin şi ar fi început să regrete că soţul şi copiii nu fuseseră planificaţi în orarul vieţii ei. Ar fi amuzant să faci

parte din această ligă.

După ce s-a lăsat întunericul, cînd sfîrşise de mîncat cotlete şi băuse cu grijă un pahar cu vin, Alec întinse mîna spre ea.

– Tipii pot să se descurce singuri acum, hai să ne plimbăm puţin.

Uşurată să scape de dorurile imposibile ce începuseră să înmugurească în sufletul ei, Bunny îşi puse, fără ezitare, mîna în mîna lui.

– Mi-ar plăcea.

Luînd-o prin iarbă, lăsară terasa şi luminile în urmă. Cerul era întunecat şi norii acopereau cea mai mare parte din lună. Luminile oraşului sclipeau dincolo de fluviu. Briza dinspre vest mirosea uşor a ocean şi foarte puternic a pădure de pini. Alec o prinsese după umeri, trăgînd-o mai aproape de trupul lui cald. Bunny găsi foarte normal să-l ia de talie.

Cu rîsetele şi conversaţiile invitaţilor răsunînd în spatele lor, el se întrebă ce faţetă a fabricii ar fi cea mai indicată s-o convingă să rămînă.

– Ştii că ţi-ai făcut prieteni la fabrică, prinţesă? Toţi te plac.

– Chiar crezi asta? spuse ea, cu o privire plină de regrete; prietenii fuseseră foarte rari în viaţa ei strict organizată.

– Nu am nimic în comun cu ei.

– Faptul că ai fost drăguţă cu fetele mele, a fost suficient să-i cucerească.

Bunny se încruntă, gînditoare.

– N-am făcut-o ca să fiu drăguţă şi cred că eu

am cîştigat mai mult din asta, decît ele. Nu sînt sigură de ce!

Alec dădu din cap.

– Eternii copii, atît de săraci şi cu atît de mult de dat; dacă noi am reuşi să ne smulgem din vieţile noastre „superioare", ca să vedem acest lucru şi să le dăruim mai mult!

Ea îi zîmbi.

– Sînt foarte norocoşi să te aibă lîngă ei.

– Eu sînt cel care se consideră norocos. Lucrurile alunecaseră pe o pantă mult prea personală, aşa că schimbă subiectul, murmurînd ireverenţios:

– Păcat că Nan n-a povesit nimănui că noaptea trecută, după toate aparenţele, ai plecat desculţă acasă, lăsîndu-ţi pantofii sub birou. Salariaţii s-ar fi distrat teribil.

– Pariez că au făcut-o, spuse Bunny, dîndu-i un ghiont în coaste. Şi îmi imaginez că tu i-ai alimentat cu amănunte picante, născocite de tine.

– E o treabă murdară, dar cineva trebuie să-i distreze pe soldaţii de rînd.

Întrebîndu-se dacă el, într-adevăr, îşi privea relaţiile amoroase cu atîta nepăsare, Bunny privea luminile izolate ale unui şlep ce aluneca în josul fluviului. Ele îi aminteau cît de singură fusese în viaţă şi cît de puţini prieteni apropiaţi avusese.

– Mi-ar fi plăcut să pot sta mai mult pe aici şi să cunosc pe toată lumea mai bine, în special pe cei din trupa ta foarte specială. Privind la faţa lui, abia vizibilă în întuneric, zîmbi. Şi pe tine, bine-

înţeles.

Inima lui tresări de dor.

– Nu pleca, Bunny. Rămîi.

– Să rămîn, şi ce să fac? Simţi din nou acea revoltă interioară, ca şi cînd o parte ascunsă din ea însăşi se lupta să scape din temniţă. Se cutremură de teamă.

Alec o cuprinse cu braţele.

– Rămîi şi fă dragoste cu mine, prinţesă. Îşi strecură mîinile sub jacheta ei şi rîse încetişor. Şi tu mă doreşti, nu încerca să spui că nu. Rămîi şi vom face dragoste toată noaptea.

Încolăcindu-i gîtul cu braţele, Bunny îi privi faţa, devenită frumoasă datorită umbrelor. Sînii i se întăriră, trupul îi ţipa de dorinţă, aşa cum stătea lipită de trupul lui, simţindu-i bărbăţia. Viaţa îi fusese atît de goală, dar cîteva minute de descărcare sexuală nu vor umple niciodată golul. Nici dacă acest Don Juan ar pretinde că o iubeşte, cum pretind de obicei bărbaţii, cu atîta convingere. La cîte femei le-o fi spus Alec că le iubeşte şi cîte vor mai veni? Voia să servească drept subiect pentru bîrfelile picante?

Ridicîndu-şi capul, îi căută faţa, frustrată de această voce interioară care o zăpăcea.

– Nu cred că o noapte, cu un bărbat ca tine, va fi vreodată suficient.

Strîngîndu-i trupul zvelt în braţe, Alec ar fi vrut să-i ofere lumea întreagă sau chiar tot universul. Deşi se ştia plin de păcate, îi era teamă să-şi rişte inima. Acoperindu-i faţa cu sărutări, mai făcu doar

un pas în teritoriul minat, spunînd:

– Am multe nopţi de oferit, prinţesă. Am nevoie de tine. Şi *Woodbox* are. Fă-ţi casa aici. Rămîi.

În momentul cînd înţelese sensul cuvintelor lui, trupul lui Bunny deveni rigid. Apoi se eliberă din braţele lui Alec.

– Alec Golightly, chiar încerci să mă seduci ca să salvez *Woodbox?*

Retrăgîndu-se cu un pas, Alec resimţi dureros respingerea, pentru că se folosea, de fapt, de *Woodbox* pentru a o seduce pentru el însuşi.

– Nu mă gîndeam la componentele de mobilă în acest moment, spuse, ascunzîndu-şi dezamăgirea şi suferinţa. Dar pentru că veni vorba, lasă-mă să-ţi spun deschis un lucru: Da, mi-ar plăcea să rămîi şi să te ocupi de *Woodbox.*

Bunny se reculese.

– Alec, aş refuza să mă ocup de *Woodbox* chiar dacă n-aş fi furioasă pe tine, ca acum. Am toată simpatia pentru tine şi problemele angajaţilor tăi, sincer, dar nu vă pot ajuta să le rezolvaţi. Trebuie să-mi reclădesc întreaga mea viaţă. În plus, nu ţi-ai putea permite să-mi plăteşti onorariul.

Nimic din ce i-a spus nu l-a surprins pe Alec. Frustrarea şi dezamăgirea, nicidecum înţelepciunea, îl făcură să zică:

– Nu mă poţi condamna că am încercat. Şi aşa era destul de rău că strălucitoarea Bunny începuse să devină o doamnă drăguţă. E mai uşor de uitat, dacă rămîi doar un trup de dorit.

Cuvintele o loviră pe Bunny ca o palmă. Strîngîndu-şi coatele cu palmele, replică.

– Ar fi cu siguranţă mai uşor şi pentru mine, dacă n-aş fi dat peste un Don Juan care îmi place!

El îşi încrucişă braţele pe piept, bicepşii zvîcnindu-i.

– Ei bine, domnişoară Bernice Fletcher, ai un fel al dracului de nostim să-mi arăţi că mă placi.

– De unde ţi-a venit ideea că ar trebui să mă culc cu tine, pentru a-ţi demonstra că te plac?

– Nu asta am avut în gînd.

– Atunci, ce ai avut în gînd?

Gîtul i se strînse oprindu-l să spună adevărul. Murmură:

– Nu ştiu.

Mîinile îi tremurau de enervare şi Bunny trebui să respire profund de cîteva ori, pentru a-şi dobîndi controlul.

– Nu ştiu de ce facem atîta caz din această problemă. Trăim la capetele opuse ale Coastei, astfel încît doar întîmplarea a făcut să ne întîlnim. Şi este clar că nu sîntem făcuţi unul pentru celălalt, tu fiind ceea ce eşti şi eu ceea ce sînt. Aşa că asta-i tot.

– Presupun că da, spuse el, nefericit.

Dorinţele lor, ce tremurau în aerul impregnat de mirosul pinilor, erau prea nebuloase pentru a fi rostite. Bunny îl privi o clipă, mîngîindu-şi ţintele aurii de pe jachetă.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc la hotel.

Am un avion mîine dimineaţă devreme. Poate le spui tuturor la revedere din partea mea.

Alec trebui să facă o sforţare pentru a se reţine să nu o prindă în braţe.

– Îţi doresc mult noroc în viaţa minunată care te aşteaptă în sudul Californiei.

– Şi eu îţi doresc mult noroc, domnule Golightly.

După ce urmări cu privirea cum femeia frumoasă şi graţioasă se îndepărtează şi dispare în noapte, Alec îşi frecă faţa cu mîinile. Îşi permisese să spere şi acum se simţea mai golit decît fusese vreodată înainte.

Fusese un nebun să viseze că ar putea să atingă o zeiţă de neatins.

Capitolul 4

Cînd a doua zi dimineaţă, Bunny intră în casa tatălui ei din Beverly Hills, avu sentimentul acut că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel ca înainte. În două zile scurte, echipa „specială" îi intrase adînc în suflet. Îi plăcuseră şi ceilalţi oameni de la *Woodbox.* Bucuria lor simplă de a fi soţii şi mame o transformaseră din femeia sclavă a convenienţelor şi restricţiilor interioare, într-o femeie revoltată, care lupta să se elibereze. Şi apoi, Alec. Cum ar putea să-şi alunge din minte figura lui colţuroasă, dar atît de fascinantă?

Lăsîndu-şi poşeta şi geanta-diplomat, intră în camera de zi. Găsise întotdeauna o mîngîiere în covoarele gri-sidefate, în mobila franţuzească, cu nuanţe de albastru, şi în tablourile de Van Gogh, care puneau o pată de culoare pe tapetul în nuanţe pastel. Într-o vitrină din sticlă, se aflau amintiri din cariera tatălui ei: fotografiile actorilor

pe care îi transformase în stele de primă mărime, scene din principalele filme etc.

Cîteva secunde mai tîrziu, însuşi tatăl ei intră în cameră, îmbrăcat, ca întotdeauna, într-un costum gri impecabil, cu cămaşă şi cravată perfect asortate. George era expresia celei mai desăvîrşite stăpîniri de sine. Şi ea încercase să-i copieze calmul lui rece de cînd era o copiliţă.

– Ce plăcere să te am din nou acasă, pisicuţo, spuse, luînd-o în braţe.

– Oh, am nevoie de îmbrăţişare, zise Bunny, lipindu-şi obrazul de umărul lui, dorindu-şi ca tatăl ei să-i poată rezolva problemele de astăzi, tot aşa de simplu cum îi alina durerile cînd era copil.

Se aşeză în fotoliul favorit şi, bătînd cu mîna locul de lîngă el, îi spuse:

– Vino, aşază-te aici şi spune-mi totul despre Oregon.

– Se spune Or-y-gun, George. Îi povesti depre problemele de la *Woodbox* şi cît de mult îi plăcuseră oamenii de acolo. Dar evită cu grijă să facă vreo referire la Alec, ştiind că tatăl ei dispreţuia bărbaţii care nu luptă să urce pe scara socială. Tăcură amîndoi şi se întrebă dacă i-ar plăcea să fie managerul unei fabrici mici. S-ar putea să fie simulativ să-i convingă pe cei de la *Eleganté* să o menţină în viaţă, apoi, cu imaginaţie şi creativitate, s-o dezvolte şi...

Imaginîndu-şi opinia tatălui ei despre acea fabrică, tresări şi zîmbi crispat.

– Experienţa mea la *Woodbox* a fost foarte

interesantă, dar nu m-a ajutat deloc să-mi clarific intenţiile pentru viitor.

George zîmbi cu ceva mai mult decît o încîntare ascunsă.

– Cred că dilema ta s-ar putea să ia sfîrşit. O voce nouă a apărut în scenă. Faline Morris ar vrea s-o contactezi.

Bunny îşi ridică bărbia.

– Vrei să spui de Faline Morris care a produs *Norul fermecător?*

– Da, *Norul fermecător* şi alte cîteva filme foarte aclamate, pe teme feministe. Ar vrea s-o suni pentru a fixa o întîlnire.

Două zile mai tîrziu, Bunny se cocoţa pe colţul impresionantului birou din lemn de nuc al lui George, operaţie care a obligat-o să-şi ridice puţin fusta strîmtă a costumului ei din crep roz.

– Acum pot spune că am luat prînzul cu Faline Morris.

– Minunat, spuse George, aplecîndu-se în faţă. Cum a auzit de tine?

– Preston Mann, producătorul filmului lui Nick, i-a povestit ce minuni am făcut pentru el. Ea vrea un producător asociat, aşa că mi-a verificat toată cariera. Nick, binecuvîntat să fie, mi-a dat nota maximă. Şi în timp ce îşi studia unghiile, Bunny

realiză că durerea produsă de Nick trecuse ca o muşcătură de ţînţar, datorită faptului că fusese preocupată de Alec şi de o durere nouă şi foarte proaspătă.

– Oricum, Faline vrea să mă pună la încercare şi, dacă o să reuşesc, voi intra în vîltoarea succesului ei.

Tatăl ei, atît de calm şi de rece de obicei, aruncă în aer un teanc de hîrtii şi spuse vesel:

– A intra în vîltoarea succesului ei înseamnă o poziţie de decizie în industria filmului. Poate că devii părtaşă la afacerile ei sau chiar producător independent? Bunny, pisicuţo, pentru asta am muncit amîndoi încă de cînd ai învăţat să citeşti singură la vîrsta de trei ani. O privi. Ai acceptat, bineînţeles.

Punîndu-şi mîinile pe genunchi, ea se încruntă.

– I-am spus că o să mă gîndesc. Dar, te tog, nu te enerva, poimîine ne întîlnim din nou. Nu pot lua o decizie ca asta, atîta timp cît raportul despre *Woodbox* mă apasă pe cap. Singurul lucru pe care îl pot face pentru oamenii aceia speciali este să mă concentrez în totalitate pe problemele lor.

Luîndu-şi geanta-diplomat, Bunny traversă camera spre biroul elegant al tatălui ei, întrebîndu-se cum s-ar simţi să stea în biroul mic şi sărăcăcios al lui Henry. Să-l vadă pe Alec în fiecare zi. Să-l observe zburînd din floare în floare...

– Oferta lui Faline este un vis care devine realitate, spuse George cînd ea ajunsese deja la uşă. Nu trebuie să întorci spatele unei ocazii care

poate să apară doar o singură dată în viaţă.

Privind în urmă, Bunny încuviinţă din cap, gînditoare.

– Da, ai perfectă dreptate.

Trei dintre angajaţii lui Alec erau absenţi în ziua aceea, iar el, nervos, căuta nod în papură, sperînd că toate visele afurisite ale lui Bunny se realizau. Plecase de două săptămîni şi continua să fie prezentă în mintea lui, fie că dormea, fie că era treaz. Parcă trecuseră o sută de ani. Un bilanţ trist pentru el, cu atît mai mult cu cît femeia fanteziilor lui îl respinsese.

De atunci, era într-o dispoziţie rea, furios pe ea, pe el şi pe toată lumea.

Nici munca îndîrjită să-şi termine barca nu reuşea să-l calmeze. Şi, ca să pună capac la toate, şeful voia să-l vadă, imediat.

Cu mustaţa zbîrlită, Alec intră ca o furtună în biroul principal. Stomacul i se strînsese cînd îl văzu pe Henry gîrbovit în spatele biroului, arătînd cu zece ani mai bătrîn decît în ziua precedentă.

– Ce s-a întîmplat?

– *Eleganté* închide fabrica. Avem trei luni pentru a satisface toate comenzile şi oamenii să-şi găsească alt rost.

Împietrit, Alec rămase în picioare în faţa bi-

roului.

– Dar Bunny spunea că îi poate convinge că fabrica are potenţial.

– Se pare că nu a reuşit.

Vîrîndu-şi cămaşa înflorată în blugi, se imagină spunîndu-le celor treisprezece oameni handicapaţi, dar adorabili şi încrezători, că eràu aruncaţi în stradă. Izbi cu pumnul în birou, frustrat şi neputincios.

– Maiestatea Sa trebuie să fi fost prea ocupată cu viaţa ei la nivelele înalte ale puterii, pentru a-şi bate capul cu micile noastre probleme. Se uită la Henry. Sper că nu laşi lucrurile aşa. Trebuie să te lupţi cu ei.

Henry îşi frecă chelia.

– Ar fi o luptă cu Goliat, dar eu nu sînt David. Dacă ai prelua funcţia...?

Alec se duse la fereastră şi privi afară. Înainte, refuzase promovarea gîndindu-se că echipa lui specială avea nevoie de el. Acum, ei aveau nevoie, în primul rînd, de slujbe. Îşi dorea să fi putut discuta cu Bunny despre acceptarea acestei slujbe. Din nefericire, actriţa cîştigătoare a Premiului Academiei avea roluri mai mari în care să strălucească, decît cele de la *Woodbox*.

– În regulă, la dracu', spuse, îndreptîndu-şi umerii.

– Spune consiliului că poate să mă voteze ca director general.

Henry se ridică şi ocoli biroul.

– Au făcut-o deja, aşa că poftim, scaunul de

şef te aşteaptă.

Realizînd că fusese tras pe sfoară, Alec se aşează morocănos în spatele biroului. Şi în timp ce se foia de colo-colo pe scaunul cu rotile, o senzaţie nouă îl năpădi: senzaţia de putere. Un zîmbet răutăcios îi înflori pe faţă.

– O să le facem viaţa un iad, Henry.

– Poate tu. Eu plec la pescuit.

În ultimele zile, Alec reuşise să doarmă doar cîteva ore, autoinstruindu-se în tehnicile de management şi finanţe, sperînd să găsească o soluţie simplă, dar nu exista nici una. Perspectiva de a anunţa apropiata închidere a fabricii tuturor salariaţilor îi dădea fiori. Îşi scoase haina de la costum, îşi slăbi cravata şi se aşează pe pervazul ferestrei, dorindu-şi ca ambarcaţiunea să fi fost gata şi el să poată dispărea în imensitatea aceea albastră, departe de toate necazurile.

Şi, în timp ce privea nepăsător cum un Bemmer negru, cu o bicicletă în portbagajul de pe capotă, intra în parcare, îi veni în minte ziua cînd sosise Bunny; şi atunci, ca şi acum, cerul era acoperit de nori. Furia îl apucă din nou întrebîndu-se dacă ea neglijase raportul, cu intenţia să-l pedepsească deoarece îi făcuse oferta pentru o legătură. Rănit profund şi condamnîndu-se pe

sine, privea întunecat la femeia care ieşea din maşină. Părea foarte zveltă, era într-un costum-pantalon făcut dintr-o ţesătură crem, cu bijuterii în culorile curcubeului şi purtînd o geantă-diplomat.

Brusc, Alec realiză cine era persoana pe care o privea.

– Ce dracu', mai doreşte?

Complet epuizată după cele două zile de şofat, aproape fără întrerupere, din California de Sud, timp în care făcuse doar două opriri scurte şi moţăise puţin, Bunny traversă cu greu parcarea. Dealurile molcome şi împădurite, norii pufoşi şi eterna putere a fluviului îi comunicară o senzaţie de pace şi de încredere în sine – această încredere în sine de care avea atîta nevoie acum, cînd încă era zguduită de izbucnirea fără precedent a lui George – o izbucnire de supărare şi dezaprobare.

În interiorul corpului principal de clădiri, trecu pe lîngă secretară şi se îndreptă spre biroul directorului.

– Am venit imediat ce am auzit că *Eleganté* plănuia să...

O expresie de surpriză şi de tulburare i se aşternu pe faţă şi se opri în mijlocul frazei, cînd văzu că Alec şi nu Henry stătea în spatele bi-

roului. Mustaţa frumoasă, ochii verzi ca marea, părul aspru şi întunecat căzîndu-i pe frunte, toate erau aşa cum şi le reamintea, dar ţinuta se schimbase în cel mai surprinzător mod. Arăta plin de autoritate în costumul gri, cămaşă albă şi cravată în nuanţe de albastru. Ea îşi împinse ochelarii pe creştetul capului.

– Ce faci aici?

– Aici mi-e locul acum, aşa că lasă-mă să-ţi pun aceeaşi întrebare. Alec şi-ar fi dorit să nu fie atît de frumoasă, aşa şi-ar fi regretat mai puţin visul imposibil. Răspunzîndu-şi propriei lui întrebări, mîrîi: N-am bănuit că vulturii se adună atît de repede să ne sfîrtece cadavrele.

Bunny îl privi o clipă, apoi îşi trase ochelarii pe nas. În obraji îi apărură pete roşii.

– Vulturii? Despre ce vorbeşti?

Alec se ridică în picioare şi îşi sprijini palmele de birou. Frustrarea, neliniştea şi teama, ţinute atîta timp în frîu, izbucniră.

– Nu contează că m-am complăcut în jocul tău de-a flirtul şi că am fost rănit. Pot să înţeleg de ce n-ai putut rămîne să ne ajuţi, ştiu că am fost lipsit de tact cînd ţi-am cerut-o. Dar n-ai putut să-ţi rupi puţin timp din programul carierei tale ca să scrii un raport corect? Dacă ţi-ai imaginat că trebuie să revii la mine, lasă-mă să-ţi spun că angajaţii noştri merită mai mult.

– Nu sînt un vultur şi nu sînt răzbunătoare! N-am putut dormi noaptea gîndindu-mă la oamenii tăi „speciali". Scotocind în diplomat, Bunny

aruncă un dosar pe birou. Iată raportul excelent pe care l-am scris. Nici măcar nu l-au citit. *Elegante* decisese deja că ce se fabrică aici nu se armonizează cu imaginea firmei. Proptindu-şi palmele de birou, îşi înfipse privirea în ochii lui. Dacă aveai mintea unui ţînţar şi tot ţi-ai fi dat seama că am făcut tot ce se putea face, ţi-ai...

– Ai dreptate, numai o minte de ţînţar s-ar fi gîndit că ai făcut tot drumul ăsta de plăcere. Eu...

Dar ea nu-l mai asculta.

– Nu m-am jucat de-a flirtul cu tine! Circumstanţele au fost de vină. Tu şi vinul tău şi mustaţa ta!

Alec tresări, ştiind că ea avea dreptate.

– Bunny, eu...

– Sînt moartă de oboseală după ce am condus ca o maniacă tot drumul pînă aici. Ochii o usturau şi clipi des. Buzele îi tremurau. Şi tata aproape că a făcut apoplexie pentru că am pus în cui o ofertă spectaculoasă pentru cariera mea, ca să încerc să vă ajut.

– Tot ce pot spune este că îmi pare teribil de rău, spuse Alec, amărît. În mintea mea, am emis tot felul de păreri greşite despre tine, pentru că aici lucrurile sînt foarte tensionate. Presupun însă că asta nu-i o scuză.

Cu mîinile sprijinite pe birou, nas în nas cu el, Bunny simţi cum izbucnirea de mînie, atît de necaracteristică pentru ea, se evaporase tot atît de repede pe cît apăruse. Era atît de obosită şi de nervoasă, încît expresia de remuşcare a ochilor

lui trişti i se păru extrem de caraghioasă. În ciuda efortului ei de a se controla, izbucni în rîs.

Alec nu fu surprins că ea dăduse în isterie, după toate cîte îi spusese. Nu ştia cum să procedeze. Aplecîndu-se, îi sărută gropiţa din colţul gurii. Rezultatul tratamentului a fost instantaneu. Rîsul s-a oprit brusc, ca tăiat de atingerea mustăţii lui. Cînd ochii ei deveniră grei de dorinţă, el cedă ispitei şi-şi trecu limba pe linia catifelată dintre buzele ei.

Venindu-şi în fire, Bunny se îndepărtă de el, ca arsă.

– Să fiu a naibii, Alec Golightly, mi-am jurat că n-o să mai intru în nici unul din jocurile tale, de data asta! exclamă, frecîndu-şi obrajii cu mînile tremurînde.

Cînd îşi văzu degetele murdare de rimel, fugi la toaletă. I-au trebuit douăzeci de minute ca să-şi calmeze emoţiile, să-şi refacă machiajul şi să reapară în birou, mestecînd o gumă nouă.

Alec o aştepta, crispat, în spatele biroului.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru acuzaţiile greşite şi pentru că te-am asemuit unui vultur.

– Sper să fie sincere, spuse Bunny, rîzînd. Cred că trebuie să-mi cer şi eu scuze pentru accesul de furie. N-am acţionat niciodată aşa în toată viaţa mea. Nu ştiu cum reuşeşti să-mi aduci toate emoţiile la paroxism.

– Toate emoţiile tale? Mustaţa îi dezveli zîmbetul ironic. Ăsta e un lucru interesant.

Privindu-l, Bunny a trebuit să-i dea dreptate.

Arăta plin de forţă şi cu o nuanţă de pasiune pe figura colţuroasă. Pentru ea, forţa fizică era un atribut erotic indispensabil la bărbat.

– M-am întors doar să vă ajut să ieşiţi din criză. Dacă aveţi nevoie de mine.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Alec îşi deschise larg braţele.

– Am nevoie de tine, de doresc, te vreau. Poţi să ai funcţia de director general, chiar din acest moment, dacă asta vrei.

Rîzînd, Bunny ridică mîna.

– Nu, nu pentru asta m-am întors. Dar ai ce face cu un consilier?

– Poţi fi sigură. O privi lung. Cît vei sta?

– Am înţeles că *Eleganté* v-a dat trei luni. Acesta este şi termenul maxim pentru mine. Daçă rămîn, vreau ca de data aceasta să vorbim deschis, ca să nu fie vreo neînţelegere. Eu nu rămîn definitiv, iar tu eşti, după cîte îmi amintesc, un tip independent, fără restricţii, aşa că relaţia noastră va fi doar o relaţie de lucru.

– Hmm. Alec o găsea pe Bunny extrem de atrăgătoare cînd se comporta autoritar, şi nu avea de gînd să facă nici o promisiune.

Mulţumită că şi-a spus punctul de vedere, trase puţin de dunga pantalonilor şi se aşează pe scaunul din faţa biroului.

– Ce s-a întîmplat cu Henry?

– S-a retras şi a plecat la pescuit. Acum eu sînt bossul şi cred că găseşti asta foarte amuzant.

– Deloc. Dacă îţi aminteşti, ţi-am spus de cînd

ne-am cunoscut că îţi risipeşti talentele. Şi pot să-ţi afirm, după privirea din ochii tăi şi această bărbie încăpăţînată, că vei fi un director bun. Rîse cînd Alec îşi scoase bărbia în afară şi mimă o lovitură cu pumnul drept.

– Ce ai făcut pînă acum în privinţa ameninţării cu închiderea fabricii?

Respirînd profund, el îşi netezi mustaţa cu degetul mare.

– Un avocat îmi lămureşte procedura ca angajaţii să cumpere fabrica. Să sperăm că *Eleganté* va fi de acord să vîndă şi să ne susţină un număr „n" de ani, pînă cînd vom fi în stare să le plătim integral.

– Şi eu mă gîndisem la această soluţie, murmură Bunny, jucîndu-se cu colierul de la gît.

Împreunîndu-şi mîinile la ceafă, Alec se încruntă la tavan.

– Într-un fel sau altul, trebuie să-i conving pe salariaţii noştri să arunce suficienţi dolari în căciulă pentru plata cu bani gheaţă. Încă nu le-am spus ce se întîmplă. Mă gîndeam să le anunţ criza mîine dimineaţă şi să le expun planul.

Bunny simţi un val de simpatie, realizînd cît de mult îi păsa de oamenii de la *Woodbox*.

– Dimineaţa de mîine va fi plină de emoţii.

– Poţi fi sigură, spuse, tresărind. În plus, se prea poate ca oamenii să nu dorească să-şi rişte vrabia din mînă pentru cioara de pe gard, şi nu-i pot condamna, cînd mă gîndesc că pot rămîne fără slujbă. Aşa încît această vînzare să nu fie

posibilă.

– Da, înţeleg. Scoţîndu-şi ochelarii ca să-şi frece ochii obosiţi, Bunny şi-ar fi dorit să ştie cum să transforme un bărbat uşuratic într-unul serios, gata să-şi asume responsabilităţi, prin talente instinctive de femeie. Tot ce avea de oferit era perspicacitatea ei în afaceri, de care se părea că el n-avea nevoie. Te-ai gîndit deja la tot ce aş fi sugerat şi eu, aşa că goana mea pînă aici, ca să salvez, a fost prematură. Cred că ar trebui să fac stînga-împrejur şi să mă întorc acasă.

– Doamne Dumnezeule, nu cred că intenţionezi să ne părăseşti iar! spuse Alec, inima tresărindu-i speriată la gîndul că ea o să dispară, fără ca ei doi să-şi fi explorat posibilităţile. Eu pot să am idei, dar nu ştiu cum să le selectez pe cele mai bune. Să nu mai vorbim despre renumele meu. Nimeni nu va împrumuta bani unui fluşturatic ca mine.

– Sau unui vultur, murmură ea, rîzînd, pentru că obţinuse ceea ce dorise şi de care avea atîta nevoie. În regulă, rămîn şi-ţi împrumut serviciile mele în afaceri. Gratis, pentru că mă îndoiesc că *Woodbox* îşi poate permite să mă plătească.

Punîndu-şi un cot pe birou, Alec o studie, încreţindu-şi ochii.

– Spune-mi, domnişoară Bernice Flatcher, spuse, punînd la cale un plan foarte întortocheat s-o lege cît mai mult de *Woodbox,* ce-ai face dacă cineva, cu pregătirea ta, ar intra în acest birou şi ţi-ar face o ofertă atît de generoasă? I-ai da mînă

liberă, fără să pui lucrurile clar pe hîrtie, semnate, sigilate şi oficiale?

– Nici în visele tale cele mai fantastice, domnule Golightly, declară ea imediat, încîntată că el nu-şi acorda încrederea cu uşurinţă şi se arăta mult mai înţelept. Bine, bine. O să întocmesc un contract care să ne satisfacă pe amîndoi. Şi, pentru că voi fi un angajat temporar, pot fi plătită în acţiuni ale fabricii, pe care o să ţi le vînd mai tîrziu, cînd situaţia va fi mai bună. Cum ţi se pare?

– Pentru că trebuie să clarificăm toate lucrurile, vreau să subliniez un lucru: Ai scăpat ocazia de a deveni director general, ceea ce înseamnă că eu ocup această funcţie. Eu iau deciziile finale. Crezi că poţi trăi cu asta?

Ea rîse.

– Mă voi strădui să-mi amintesc că tu eşti şeful şi că eu sînt doar consilierul. Dar ar fi poate înţelept să scriem o regulă restrictivă în contract.

Respirînd uşurat că, în final, lucrurile au mers aşa de bine, Alec se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi curios. Deşi asta îl făcea fericit, era totuşi ciudat ca o femeie, cu pregătirea şi talentul ei pentru afaceri, să renunţe la o mare parte din viaţa ei pentru o fabricuţă veche ca *Woodbox.*

– De ce era să facă apoplexie tatăl tău, cînd a aflat că te întorci aici?

Bunny îşi puse ochelarii pe creştet, se ridică şi se aşeză pe colţul biroului, picior peste picior.

– În legătură cu oferta care mi s-a făcut şi pentru care alţii ar face orice, chiar şi crime. Ştii

cine este Faline Morris?

– Producţiile *Faline*? El fluieră uşor, optimismul dispărîndu-i subit. Deci, trebuie să repet ceea ce te-am întrebat de prima dată cînd ai venit: Ce naiba cauţi într-un loc ca ăsta?

– Şi tata m-a întrebat acelaşi lucru, admise ea, sec. Dar am discutat problema cu Faline şi echipa ta specială i-a captat imaginaţia: A fost de acord să vin mai întîi aici, înainte de a spune un „da" sau un „nu" definitiv ofertei ei. Totuşi, George s-a înfuriat. Încruntîndu-se, Bunny îşi răsucea inelul cu piatră roşie pe degetul mijlociu. Nu-mi place să-l supăr de maniera asta. Mama a murit cînd eu aveam doi ani şi el a fost nemaipomenit cu mine. Sîntem foarte apropiaţi.

Alec încuviinţă din cap.

– Tata a murit cînd eu aveam nouă ani, aşa că mama şi cu mine am devenit foarte apropiaţi.

– Serios? Atunci se cheamă că, totuşi, avem ceva în comun. O istorie asemănătoare.

– Aşa se pare, spuse gînditor, frecîndu-şi cicatricea care îi brăzda bărbia. Dar există încă o prăpastie, cît un camion, între noi, mai ales dacă vei lucra pentru Faline.

– Nu văd cum aş putea refuza oferta ei. Este un vis care devine realitate. Un gînd apăru subit din acea prăpastie, aproape la fel de puternic ca o voce nerăbdătoare: „Al cui vis"? Întrebarea nerostită o făcu să sară de pe birou. Sînt aşa de obosită încît mă simt cam bleagă. Mai bine îmi caut un hotel şi un pat.

Alec se ridică, la rîndul lui, vîrîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor. Acum, cînd reuşise s-o vadă legată de *Woodbox,* se putea gîndi şi la el.

– Poţi sta la mine pe toată perioada, dacă vrei.

Simţind o undă de excitare, Bunny îşi coborî grăbită ochelarii pe nas.

– Aha, pot trăi cu tine, nu-i aşa? Ce comod!

– Este o ofertă foarte cuminte, fără gînduri ascunse, zise solemn Alec, minţind fără sfială. Am o căsuţă pentru oaspeţi, separată de casă. Poţi să stai acolo şi să fii cît de singură doreşti.

Fiorul plăcut care îi săgetă trupul era o indicaţie pentru cît de singură îşi dorea să fie. Ar fi fost o nebunie să accepte; dar nevoia de a dormi imediat o făcuse mai credulă.

– O să fac o încercare.

Alec răsuflă uşurat.

– Îmi oferi surpriză după surpriză, domnişoară Bernice Fletcher, spuse. M-aşteptam să mă trimiţi undeva.

Punîndu-şi o altă pastilă de gumă în gură, Bunny îl ţintui cu o privire albastră de gheaţă.

– Dacă ai să-mi mai spui Bernice, o să-ţi spun unde te trimit şi cît de departe.

– Bunny, am vrut să spun Bunny.

Capitolul 5

În *Bemmer*-ul ei negru, Bunny se ţinu după maşina lui Alec, dorind din tot sufletul să-şi poată odihni trupul şi mai ales ochii. Traversară podul şi o luară spre est, în susul fluviului.

Găsea ciudat ca Alec să aibă un *Mustang* decapotabil. Cum ciudat era şi faptul ca un bărbat cu pregătirea lui să-şi limiteze cariera aşa cum o făcuse el. Făcuse un prim pas, acceptînd să fie director general. Deşi şansele pentru *Woodbox* nu erau strălucite, s-ar putea ca el să prindă gustul puterii pînă cînd fabrica să se scufunde. Şi atunci, poate va dori să facă ceva mai important, iar ea avea pregătirea necesară pentru a-l ajuta să devină...

Gîndul de a-l vedea pe Alec în goană după succes profesional o deprima, aşa că renunţă. Adevărul era că ea fusese împinsă toată viaţa dincolo de limite, zorită mereu să obţină succese. Nu

ştia cum să încetinească ritmul. Era de-a dreptul trist să se gîndească la nepăsătorul şi uşuraticul Alec, înhămat la o astfel de treabă.

Cînd ajunseră, casa i se păru un alt mister ce se cerea dezlegat: era la fel de grandioasă. Nava, încă neterminată, era tot în curtea din spate, iar parcul, la fel de frumos. Chiar cu un salariu de director, ar fi avut nevoie de un naş „din poveste" pentru a-şi permite aşa ceva. Realiză că viaţa lui Alec conţinea multe pagini albe pentru ea.

Alec o conduse pe Bunny într-o cameră de zi micuţă. Privind în jur la praful care acoperea mobila, la ferestrele murdare şi la păianjenii din colţuri, îşi scărpină bărbia şi ridică din sprîncene.

– Cred că m-am cam grăbit, oferindu-ţi cabana. Nu m-am gîndit că poate fi în halul ăsta. Nu poţi rămîne aici pînă nu se face curăţenie.

Bunny era fascinată. Cabana îi amintea de o căsuţă frumoasă de păpuşi, deşi nu se jucase niciodată cu păpuşile. Privind pe fereastră la dealurile împădurite, la muntele maiestuos şi la fluviul lat, încercă o senzaţie de izolare şi linişte. Se gîndi că, în acest loc, motorul ei interior poate să-şi domolească cursa şi să se relaxeze.

– Dacă aranjez puţin patul, pot rămîne peste noapte, iar restul casei o să-l curăţ tot eu, mai tîrziu.

Alec se uită sceptic la costumul scump şi ţinuta ei regală.

– Pun pariu că n-ai dereticat niciodată o casă, în toată viaţa ta. Dar sînt de acord.

Bunny nu se simţea dispusă să-i dezvăluie cum George insistase că treburile gospodăreşti erau sub nivelul talentelor ei şi de aceea existase o menajeră care făcuse totul pentru ei.

– Am o minte şcolită, aşa că sînt sigură că mă voi descurca cu dereticatul unei căsuţe!

– Şi eu sînt sigur că minţile sclipitoare se pot plictisi, făcînd menajul ca oricare, dar de ce să ne batem capul? spuse el, gîndindu-se că nu i-ar plăcea ca femeia, care îl atrăsese tocmai pentru că era dedicată în întregime carierei, să manifeste gusturi domestice. Vino să dormi în casa cea mare, în noaptea asta. Mîine o să pun pe cineva să cureţe păianjenii.

– Alec, rămîn aici în noaptea asta, spuse ea, cu hotărîre.

Simţind că lucrurile s-ar putea complica, el nu avu de ales şi cedă.

– Dacă eşti aşa de categorică, cred că ar fi mai bine să-ţi aduc cearceafuri şi prosoape.

Îndreptîndu-se spre uşă, aruncă o privire peste umăr şi începu să înşire o mulţime de ustensile de dereticat, sperînd să-i domolească aspiraţiile domestice.

– O să mai aduc cîrpe pentru pardoseală, mături, perii cu coadă, perii de scîndură, un aspirator şi soluţii de curăţat şi dezinfectat.

După ce el plecă rîzînd, Bunny inspectă camerele mici, căscînd şi ferindu-şi de praf şi murdărie pantalonii crem. La sfîrşitul inspecţiei, realiză că, în afară de a deschide ferestrele pentru a intra

aerul curat, n-avea nici cea mai vagă idee cum ar trebui să folosească uneltele de curăţat pe care i le menţionase.

Alec se întoarse purtînd un şort alb şi un tricou albastru, oferindu-i o imagine interesantă a corpului său viguros. Ascunzîndu-şi discret căscatul, Bunny îl urmări cu atenţie cum curăţă praful cu aspiratorul.

– Nu înţeleg de ce crezi că eu nu pot face aşa ceva.

– Eu nu înţeleg de ce crezi că poţi face aşa ceva, spuse, aranjînd patul şi bătînd pernele. Contemplîndu-şi opera, el era perfect conştient de prezenţa patului. Spunîndu-şi că sînt gînduri tabu, se întrebă dacă ar putea să încalce unele din restricţiile pe care şi le impusese.

Privind-o, văzu că este prea obosită, chiar dacă rămînea la fel de tentantă.

– Probabil că nu este o idee prea bună să privim patul, Lady Bunny.

Cu buzele întredeschise, ea îşi plimbă privirea peste faţa senzuală şi peste trupul atît de viguros şi bărbătesc, apoi făcu un balonaş de gumă şi se îndreptă spre uşă.

– Ai dreptate, aceasta este doar o relaţie de afaceri. Mă duc să-mi aduc lucrurile.

Încîntat că şi ea era vizibil atrasă de el, Alec o urmă pe Bunny afară şi se strîmbă la micuţul ei *Bemmer* negru.

– Ce-i cu gigantul acela de pe capotă? Ţi-a cocoşat maşinuţa.

– Nu rîde de bicicleta mea de curse, răspuse ea, zîmbind. De obicei, nu am timp sau răbdare pentru gimnastică aerobică sau jogging, aşa că mă duc pe bicicletă la serviciu. Proptind capacul portbagajului, se aplecă să-şi ia geamantanul. Asta mă ţine în formă.

– Se vede, murmură Alec, studiindu-i silueta zveltă, înainte de a o da la o parte să scoată geamantanul. Dar casa mea se află la cel puţin douăzeci de mile de *Woodbox,* prea departe pentru bicicletă.

– E doar o problemă de antrenament, spuse ea, în timp ce îi privea muşchii reliefîndu-se cînd soase geamantanul uriaş din portbagaj.

– Întotdeauna alergi ca un şoarece pe sîrmă?

– Cine se mişcă repede, cîştigă, recită ea, deşi era aşa de obosită, încît îi dădură lacrimile.

Garderoba ei era aşezată pe umeraşe în partea din spate a maşinii. Bunny luă umeraşele, le duse în casă şi le aşeză cu grijă în şifonier. După ce Alec aduse şi ultimul bagaj în dormitor, rămaseră în picioare uitîndu-se unul la altul. Amîndoi erau conştienţi de existenţa patului din cameră.

– Ce-ai zice să iei masa cu mine în seara aceasta? întrebă Alec, delicat.

Ea căscă din nou, ducîndu-şi mîna la gură.

– Sînt prea obosită ca să mănînc.

Nevrînd să părăsească compania ei încîntătoare şi să se întoarcă în casa lui mare şi goală, Alec zăbovea, deşi ştia că trebuie să plece.

– Eşti sigură că n-o să-ţi fie teamă să rămîi

singură?

Pasiunea ce se citea pe faţa lui îi spuse lui Bunny că ar fi luat-o în braţe şi ar fi iubit-o pînă la epuizare, dacă i-ar fi dat cel mai mic semn de încurajare. O înspăimînta să constate că îşi dorea aşa de mult acest lucru.

– Am lucruri mai importante de care să mă tem, deçît să rămîn singură în casă, domnule fluşturatic. Zîmbetul i se transformă în căscat.

Mîngîindu-i obrazul, o sărută uşor pe buze.

– În regulă, prinţesă, te las în pace dacă asta îţi doreşti.

După ce el plecă, Bunny îşi atinse buzele cu degetele, dorindu-şi să ştie ce voia cu adevărat. Da, îşi dorea să coboare scutul şi să-l iubească pe Alec, să fie iubită, dar îi era teamă să nu fie din nou rănită. Venirea la *Woodbox* şi întîlnirea cu oamenii aceia o făcuseră să se gîndească la căsătorie şi chiar la copii. Dar nu ştia dacă ar fi reuşit să fie, în acelaşi timp, o parteneră iubitoare şi o mamă bună. Şi cum s-ar fi potrivit soţul şi copiii cu munca ei pentru Faline?

Trîntindu-se pe pat, strigă în gura mare:

– Nu mai vreau să fiu o superfemeie!

Următorul lucru de care Bunny a devenit conştientă a fost că era dimineaţă. Ridicîndu-se şi

proptindu-se între perne, complet îmbrăcată, aşa cum adormise, privi la tapetul floral decolorat şi la lumina difuză ce se strecura prin storurile prăfuite. Nu adormise oare strigînd că nu-i place să fie o femeie sclipitor de inteligentă şi de succes? Alec o făcea să se comporte într-un mod foarte bizar!

Dîndu-şi seama că probabil el plecase de mult la slujbă, îşi făcu rapid toaleta, îşi aranjă părul într-o cascadă de bucle şi îşi puse costumul supraelastic de ciclist: pantaloni pînă la genunchi şi jachetă în dungi fosforescente, albe şi verzi. Îşi împachetă hainele speciale şi puse pachetul în sacul de spate. Apoi se grăbi spre uşă.

În faţa uşii, trona un carton pe care scria:

'Mneaţa, Frumoaso din Pădurea Adormită. *Ai nevoie de combustibil în rezervor, ca să pedalezi douăzeci de mile.*

Alec

Bombănind că nu obişnuia să mănînce dimineaţa şi că Alec avea şi în această problemă o influenţă negativă asupra ei, Bunny se aşeză pe trepte şi devoră o jumătate de pepene, doi cîrnăciori calzi şi o cutie cu brînză-cremă. După ce mai bău o ceaşcă de cafea din termos, îşi desfăcu o lamă de gumă, încălecă bicicleta şi o porni spre *Woodbox.*

Atîrnîndu-şi cascheta în cuier, Bunny găsi clădirea principală părăsită. Cu o undă de regret, îşi reaminti că Alec urma să-şi anunţe angajaţii de-

spre decizia celor de la *Eleganté,* iar ea dormise în dimineaţa asta mai mult ca de obicei, lăsîndu-l să facă faţă singur.

Alergînd peste peluze, apăru pe neaşteptate în autoservire. Toţi angajaţii se aflau acolo, aşezaţi la mese, şuşotind neliniştiţi între ei. Trupa specială era adunată într-un colţ îndepărtat al încăperii, privind în jur cu ochii candizi, zîmbitori, ca şi cînd ar fi fost invitaţi la o petrecere.

Alec părea foarte singur. Purta un sacou în carouri, cămaşă şi cravată asortate şi avea o figură de înmormîntare. Cînd se strecură lîngă el, faţa i se destinse uşor.

– Mă bucur că ai venit. Mă simţeam foarte izolat. O privire la costumul ei strălucitor şi mulat pe trup îi aduse un zîmbet anemic pe buze.

– Vrei ca noi, bărbaţii, să facem stop cardiac?

– Voi, bărbaţii, aveţi probleme mai importante decît mine, care să vă dea bătaie de cap.

– Aşa este. Trecîndu-şi mîna prin păr, spuse: Toată banda este aici, aşa că aş vrea să termin mai repede.

– Îţi ţin pumnii, murmură Bunny, în timp ce el înaintă spre mijlocul camerei.

Adunarea ascultă împietrită despre decizia celor de la *Eleganté* de a închide fabrica. Alec le descrise modalitatea ca salariaţii s-o cumpere. După ce le înşiră atît riscurile, cît şi avantajele, cei prezenţi acţionară ca şi cînd totul ar fi fost din vina lui, bombardîndu-l cu întrebări pe un ton acuzator. Atmosfera devenise inflamabilă. Emoţiile erau

atît de puternice şi clare, încît echipa specială a început să se agite şi să facă atîta tapaj, încît noul şef de la ambalare a trebuit să-i scoată afară din încăpere.

Faţa lui Alec era palidă şi transpirată, rezultat al efortului depus în faţa tirului de întrebări.

– Tot ce vă cer este să vă gîndiţi la cumpărarea fabricii, pledă el. Peste două zile, vom supune la vot dacă ne angajăm sau nu.

Strîngîndu-şi hîrtiile, păşi cu demnitate afară din restaurant. Urmîndu-l, Bunny îşi simţi inima alături de el. Îşi dorea cu disperare să-l poată alina, dar nu prea ştia cum sau dacă el ar fi acceptat gestul acum, cînd mîndria lui fusese rănită.

Căutînd consolare în stilul lui propriu, spuse:

– Mai bine mă duc să stau de vorbă cu trupa mea. N-au înţeles un cuvînt din ce-am spus. Tot ce ştiu este că s-a petrecut ceva îngrozitor.

Au găsit secţia de asamblare ticăind ca o bombă cu ceas. Majoritatea trupei se ciorovăia, făcînd mare gălăgie, sfidîndu-l pe şeful secţiei şi pe supraveghetorul care încercau să-i potolească. Trei dintre ei, cu voci plîngăreţe, cereau să plece acasă.

– Jake este gata să explodeze, spuse Alec. Vezi ce poţi face cu ceilalţi, în timp ce eu încerc să-l calmez.

Bunny avea de-a face, pentru prima dată în viaţă, cu emoţiile oamenilor. Nu ştia cum să se comporte. Înfricoşată că ar putea să înrăutăţească lucrurile, nu reuşi decît să împartă zîmbete

şi îmbrăţişări în stînga şi în dreapta.

– Sînt aşa de fericită că sînt din nou cu voi!

Din fericire, noutatea costumului ei strălucitor le-a distras atenţia. Din nefericire, Dwight, creierul trupei, refuza să plece singur.

– Despre ce a vorbit şeful Golightly acolo? A spus că nu facem o treabă destul de bună?

– Nu, faceţi o treabă fantastică, voi toţi. Cu toţi ochii fixaţi pe ea, Bunny se aşează pe colţul mesei şi încercă să le descrie criza în termeni pe care ei să-i înţeleagă. Mulţumită că o urmăreau cu atenţie încheie astfel: Şeful Golightly a spus că angajaţii pot să cumpere fabrica şi să devină proprietarii ei. Oricine investeşte – plăteşte cu bani – poate să obţină o bucăţică din *Woodbox.*

După ce ideea şi-a făcut loc încet în mintea lui, Dwight scoase un portmoneu din buzunarul de la spate, trase o bancnotă şi o aruncă pe masă.

– Vreau bucata cu maşina mea de ambalat.

– Nu, aşteaptă, nu aşa se rezolvă astfel de lucruri! spuse Bunny, dîndu-i bancnota înapoi.

Cu ochii doar la maşina lui de ambalat, Dwight n-o mai asculta. Ceilalţi, imitîndu-şi liderul, îngrămădiră pe masă toţi banii care îi aveau în buzunare: bancnote mototolite şi monede. Cu faţa înfrumuseţată de machiaj, Tess aruncă şi ea două bancnote, radiind de încîntare.

– Tu şi şeful Golightly o să vedeţi că noi O.K., da?

În cîteva minute, încăperea era liniştită, ca de obicei. Jake se aşează la masă să numere şuru-

burile, astfel că, atunci cînd îşi făcu apariţia, Alec rîse fără veselie văzînd grămada de bani.

– Ar fi trebuit să te las pe tine să le vorbeşti în autoservire.

– Nu glumi, mormăi Bunny. Cum o să-i conving să-şi ia banii înapoi?

– Dacă deţin o bucăţică din acţiuni, pentru un timp, vor avea ceva de care să-şi amintească, după ce vor descoperi că nu pot face minuni.

Cînd au ieşit afară, Alec îşi trecu mîinile peste faţa obosită şi demoralizată.

– Oamenii din fabrică nu vor cumpărarea acţiunilor, ceea ce înseamnă că s-a sfîrşit cu *Woodbox*. Cum o să spun echipei mele că viaţa pe care o cunosc s-a sfîrşit?

Cu jale în suflet, Bunny îşi potrivi pasul după al lui, spre clădirea principală.

– Cineva a spus că nimic nu e sfîrşit, pînă nu se sfîrşeşte. Hai să aşteptăm să vedem ce va aduce votul.

– Speranţă deşartă, murmură el. Speranţă deşartă era şi faptul că se simţea reconfortat avînd-o pe Bunny lîngă el. De prea multe ori, în viaţa lui singuratică, dorise din tot sufletul să aibă pe cineva alături cu care să împartă suişurile şi coborîşurile. Dacă *Woodbox* va da faliment, Bunny se va întoarce la viaţa ei dintotdeauna.

În birou, Alec se aşeză pe pervazul ferestrei şi privi la dealurile învăluite de ceaţă. Cerul era plin de nori şi începuse să picure, era o vreme întunecată ca sufletul lui.

– Dacă cel puţin mi-aş fi terminat ambarcaţiunea, aş fi putut...

Bunny se simţi copleşită de tristeţea de pe faţa şi din vocea lui. Se apropie de el, îşi lipi fruntea de tîmpla lui şi îi cuprinse umerii cu braţele.

– Ce-ai fi făcut dacă era gata?

– Nimic, cred. Cuprinzîndu-i mijlocul cu braţele, Alec îşi puse faţa pe umărul ei. Era mişcat de suportul oferit de această femeie tandră, care apărea atît de rar din spatele faţadei strălucitoare. Este foarte dureros să-i văd pe toţi aceşti oameni, care au fost prietenii mei timp de unsprezece ani, că se întorc împotriva mea, aşa cum au făcut-o în restaurant. Aş fi vrut să fiu un supraom şi să le promit că totul va fi bine.

Bunny îl strînse mai tare în braţe şi îşi puse obrazul pe părul lui buclat şi negru.

– Ai fost cinstit, ceea ce e mai mult decît să fii un supraom. Personal, nu înţeleg de ce nu sînt de acord cu ideea. Ai fost atît de convingător, încît puteai să muţi şi un munte din loc. Şi în mine ai aprins scînteia entuziasmului.

– Dacă a trebuit să aprind o scînteie în cineva, mă bucur că tu eşti aceea. De fapt, am aprins o scînteie şi treisprezece tăciuni stinşi în trupă.

Şi pentru că Alec zîmbi, mustaţa lui, mîngîindu-i pielea catifelată din decolteul în formă de V al corsajului, o făcu pe Bunny să se înfioare de plăcere. Răspunsul trupului ei îi reaminti că ţinea în braţe o femeie frumoasă şi senzuală. Parfumul ei de mosc avea o uşoară nuanţă de transpiraţie,

curată şi feminină. Atingînd cu limba valea sărată dintre sîni, aproape uită că viaţa lui devenise o ruină.

Atingerea umedă trimise o undă de dorinţă pînă în cele mai secrete părţi ale trupului ei. Desfăcîndu-şi braţele, Bunny îi cuprinse capul între mîini şi îi ridică faţa.

– Cred că ţi-ai regăsit buna dispoziţie, domnule Uşuratic.

El îşi plimbă mîinile în jos pe coapsele ei, mulate în costumul alb cu verde.

– Nu, sînt încă foarte, foarte trist. Pretinzînd că glumeşte, se aventură în teritoriul vulnerabil. Nu prea mai arată a fi o relaţie strict de afaceri. Trebuie să ne gîndim la altă denumire.

– Acum te joci cu vorbele, fluturaş ce eşti! Sărutînd-o uşor pe gură, ea se îndepărtă şi se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Desfăcu o lamă nouă de gumă fără zahăr.

Simţindu-se respins, Alec îşi slăbi cravata şi îşi deschise primii doi nasturi de la cămaşă. Se duse la birou şi răvăşi grămada de bani. Apoi rîzînd scurt, se aşeză în spatele biroului.

– Şaisprezece dolari şi douăzeci şi patru de cenţi. În felul acesta, nu voi rămîne mult timp la conducerea unei întreprinderi minore.

Aşezîndu-şi picior peste picior, cu un foşnet al costumului ei supraelastic, Bunny îl privi gînditoare. Oare acum, cînd prinsese gustul de a conduce, ar fi interesat de lucruri mai importante şi mai bune? Ce ar putea să însemne asta pentru ei?

– Ce vei face dacă *Woodbox* va da faliment? Încrucişîndu-şi mîinile la ceafă, el privi pe fereastră, la norii ameninţători.

– Nu m-am gîndit niciodată să lucrez în altă parte decît la *Woodbox.*

Ea îl aprobă din cap, cu însufleţire.

– Din această cauză sînt şi eu dezorientată. Am crezut că *Wilderness Enterprises* va dura o veşnicie şi nu am avut pregătite şi alte alternative. Fiecare experienţă profesională te conduce spre alta şi, de asemenea, spre alte acţiuni noi şi interesante.

Cu mîinile încă la ceafă, Alec îşi mută privirea la ea, în timp ce colţurile mustăţii i se ridicară a zîmbet.

– Cred că iar îl citezi pe tatăl tău. Dacă intenţionezi să-mi sugerezi că ar trebui să intru şi eu în cursa rapidă pentru succes, te rog să renunţi. Mai degrabă îmi cumpăr o maşină de curse dacă vreau viteză şi nu mă mai interesează casa.

– Ei bine, mie îmi place provocarea şi competiţia. Şi cred că, dacă ai fi sincer cu tine însuţi, ai recunoaşte că şi ţie îţi place.

Zîmbetul lui Alec se stinse.

– Bunny, chiar dacă acest lucru ar fi adevărat, nu pot pleca acum. Echipa mea specială are mai multă nevoie de mine acum decît oricînd, aşa cum merg lucrurile de prost.

Vocea secretarei, izbucnind în interfon, îl făcu să sară de pe scaun.

– Alec, eşti acolo? Şefii de secţii vor să te

vadă.

O Nan masivă, datorită sarcinii avansate, conducea delegaţia, formată din trei bărbaţi. Jack Budd, şeful secţiei „Întreţinere", era purtătorul de cuvînt.

– Oamenii noştri nu au nevoie de două zile ca să se gîndească, Alec. Au discutat fiecare aspect la restaurant şi au votat. În unanimitate, pentru.

Alec tresări cînd nodul nervos din stomac se destinse.

– Nu mă aşteptam ca ziua judecăţii de apoi să vină atît de repede. Dar, pentru că n-am putut spune că garantez succesul, n-am fost surprins că oamenii cu familii şi ipoteci n-au vrut să rişte.

Jack îşi scoase pălăria ca să se scarpine în creştet.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. La început, au fost înnebuniţi şi exageraţi, dar, după ce fierbinţeala primelor clipe a trecut, au discutat propunerea ta. Toţi sînt entuziasmaţi şi hotărîţi să lupte pentru *Woodbox*. Aproape toţi şi-au dat în scris acceptul şi au discutat despre suma care trebuie depusă în contul general, pentru ca să poţi face plata cu bani gheaţă, cînd va veni momentul. Îi arătă un teanc de hîrtii împăturite. Unde să le pun?

Alec se uită la hîrtii, nevenindu-i să creadă. Bunny rîse triumfător şi sări să înhaţe teancul de chitanţe.

– Pune-le aici, împreună cu primele contribuţii, îi spuse, arătîndu-i cutia cu cei şaisprezece dolari şi douăzeci şi patru de cenţi.

Îndesînd hîrtiile în cutie, Jack făcu cu ochiul la pantalonii ei supraelastici.

– Bucuros că eşti alături de noi, domnişoară. Bărbaţii care te întîlnesc sînt în mare pericol să facă infarct.

Bunny făcu şi ea cu ochiul.

– Atunci, să sperăm că va fi un bărbat cel cu care mă voi confrunta la *Eleganté* şi nu o femeie.

După ce şefii de secţii părăsiră încăperea, Bunny se aşeză pe colţul biroului, cu picioarele de o parte şi de alta a genunchilor lui Alec. Prinzîndu-l de umeri, îl scuturã.

– Trezeşte-te şi felicită-te! Ai dat o lovitură măiastră.

Revenind la viaţă, el se uită lung şi pe îndelete la trupul zvelt, expus atît de tentant în faţa lui. Un zîmbet i se lăţi pe faţă şi o trase în poală, încolăcindu-şi braţele în jurul ei.

– Afurisit să fiu dacă nu ai dreptate, prinţesă.

Eliberîndu-şi braţele din strînsoarea lui, Bunny îi apăsă mîinile pe obraji.

– Nu ţi-am spus că ai fost foarte convingător?

– Înainte n-am prins sensul mesajului, murmură Alec, ţuguindu-şi buzele. Crezi că poţi găsi o altă cale mai bună de aţi proba cît sînt de convingător?

– Cred că aş putea. Punîndu-şi ochelarii pe birou, îi încolăci gîtul cu braţele. Cufundîndu-şi gura în mustaţa lui, îşi desfăcu buzele, invitîndu-l.

Cu o imagine tentantă în minte a actului mai mare ce urma să vină, Alec începu să exploreze

şi să-i guste cu limba interiorul gurii. Răspunsul trupului lui avu forţa unui val uriaş. Corpul ei era la fel de mlădios şi sinuos ca al unei pisici sălbatice, mulat pe formele lui, de la buze pînă la coapse. Şi pe măsură ce îi săruta obrajii, pleoapele şi lobul urechilor, respiraţia îi devenea mai sacadată.

– Prinţesă... Oh, Doamne, mi-am dorit să te sărut şi să te ţin în braţe ca acum, chiar din clipa în care te-ai întors. Ai un gust bun, miroşi frumos, eşti aşa de dulce în braţele mele.

– Alec, nu trebuie... începu ea, dar nu putu să continue din cauza tumultului din sufletul ei, cînd mustaţa lui îi atinse buzele. Flăcări de dorinţă plecau din mîinile lui, alunecîndu-i pe şira spinării, făcîndu-i să vibreze fiecare nerv. Nu trebuie să facem asta, murmură ea, nu prea convinsă.

El îşi mişcă mîna uşor în lungul coapsei, în sus, pînă la întîlnirea cu zona pelviană.

– Dacă nu mă vrei, tot ceea ce trebuie să faci este să pleci.

– Da... O să plec, şopti, îngropîndu-şi faţa în scobitura gîtului lui.

– Dar nu vrei asta, nu-i aşa? zise, sondînd cu două degete mai jos. Dar mă vrei aici, nu-i aşa, prinţesă?

– Nu, eu... Da! ţipă Bunny cînd el îi mîngîie zona cea mai vibrantă a trupului ei. Pierzîndu-şi orice voinţă de a rezista, îl lăsă s-o întindă cu spatele pe birou, cu capul printre hîrtii, cu genunchii peste marginea mesei.

Explorîndu-i gura cu limba, Alec îşi trecu mîi-

nile tremurătoare peste corsajul mulat pe sîni, peste abdomen în jos şi se opri în zona fierbinte şi nerăbdătoare dintre picioare.

Îndreptîndu-se, îi prinse şoldurile cu mîinile şi, uitîndu-se în jos la ea, îi cercetă faţa.

– Vreau atît de mult să fac dragoste cu tine, prinţesă, murmură cu o voce răguşită. Eşti incredibil de frumoasă, o adevărată zeiţă a sexului.

– Zeiţă a sexului? repetă Bunny, devenind rigidă. Nu putea suporta ideea că el făcea dragoste cu imaginea strălucitoare pe care ea şi-o crease şi care nu o reprezenta în totalitate. Împingîndu-l fără menajamente, se dădu jos de pe birou şi se trase lîngă fereastră, departe de atingerea lui. E vina mea. Nu trebuia ca lucrurile să ajungă aici.

Alec se uită la ea cîteva clipe, apoi se lăsă să cadă înapoi în scaun. Îşi trecu mîinile peste faţă, ca pentru a le calma tremurul, întrebîndu-se cum naiba reuşise să ajungă în postura de a fi respins din nou.

– De ce nu mă pocneşti peste mutră şi să punem punct? Cel puţin spune-mi ce n-a fost în regulă.

Punîndu-şi ochelarii, cu trupul încă tremurînd de dorinţă, Bunny păşea prin cameră, simţindu-se mizerabil.

– Totul a fost perfect! Problema este că totul a fost perfect. Dacă în locul tău aş fi fost bărbat, aş fi mers pînă la capăt.

– Ah, mulţumesc mult, mormăi el. Asta mă face să mă simt bine.

Oprindu-se în faţa biroului, Bunny îl fulgeră cu ochii reci ca gheaţa.

– Cum crezi că mă simt cînd sînt tratată ca o zeiţă a sexului? N-am de gînd să te las să te culci cu mine pentru nu ştiu ce trofeu din colecţia ta.

– Dacă tot ce-mi doream era un trofeu, ştii al dracului de bine că am avut ocazia perfectă să-l obţin.

– Ei bine, nu cred că acum ştii mai multe despre cum sînt eu pe dinăuntru, decît atunci cînd eram adormită.

Alec întoarse capul, gata de ripostă, apoi, gîndindu-se mai bine, realiză că avea dreptate. O văzuse aşa cum avea el nevoie să fie: o femeie strălucitoare, pentru care cariera însemna totul. Dar cum rămînea cu acel colţişor sensibil al sufletului ei, pe care îl ţinea ascuns pentru a nu fi rănită?

– Ai dreptate, nu te cunosc cu adevărat. Dar nici tu nu ştii al dracului de multe despre mine.

– Asta şi vreau să spun. De ce să facă dragoste doi oameni străini?

Aşezîndu-se pe colţul biroului, privi la silueta splendidă cu umeri largi şi la faţa lui colţuroasă, dar atît de dulce.

– Dacă nu sîntem în stare să evităm astfel de situaţii, cred că ar trebui să nu mai locuiesc la tine. Asta nu face decît să complice lucrurile.

Ideea de a o vedea plecînd îl îngheţă pe Alec; se întîmpla prea repede. Părăsind fereastra, se aşeză pe birou lîngă ea.

– Nu pleca, Bunny, te rog. Nu sînt atras doar de sex, sau pentru că eşti aşa de frumoasă.

Ea îl privi intens, cu ochii ei albaştri, plini de speranţă.

– Atunci de ce, Alec?

Începînd să transpire, el înghiţi de cîteva ori, simţindu-şi gîtul uscat şi aspru.

– Pentru că am început să am sentimente profunde pentru tine. Respiră grăbit. Crezi că există vreo şansă pentru noi să nu mai fim doi străini?

– Oh, Alec, sper din toată inima, şopti ea, fără ezitare. Dar trebuie să fim foarte deschişi şi sinceri unul cu celălalt.

– S-a făcut. Ridică mîna dreaptă ca pentru jurămînt şi rosti: Promit că nu voi încerca să te seduc pînă cînd nu-mi spui că e momentul potrivit.

Privind cu coada ochiului la faţa lui senzuală, ea rîse uşor.

– Am senzaţia că ar fi mult mai bine ca amîndoi să fim cît mai ocupaţi. Avem şi norocul de partea noastră: trebuie să pregătim o ofertă cît mai convingătoare pentru *Eleganté.*

Capitolul 6

– Pentru doi străini, cum sîntem, facem o echipă grozavă, murmură Alec, cu ochii strălucind de triumf, în timp ce-i cuprinsese obrajii în palme. Ai fost fantastică, prinţesă.

– Nu eu, tu ai fost fantastic, şopti ea. Oftînd cu egală satisfacţie, ea îi sărută palma aspră. Mă aşteptam să fii bun, dar n-am bănuit că ştii mutările adecvate, ca şi cînd ai fi fost născut pentru ele.

– Tu m-ai inspirat, spuse el, cu modestie. Purtînd costumul acesta neobişnuit.

– Zdreanţa aceasta, creată de micuţul şi bătrînul designer francez? spuse ea, depărtîndu-şi braţele, cu geanta-diplomat într-o mînă. Purta costumul care îi aducea noroc la întîlnirile de afaceri, o creaţie *Chanel* de culoarea coralului, cu o bandă neagră în jurul gîtului şi în jos pe ambele părţi ale jachetei, bijuterii şi tocuri negre, iar părul pieptănat în sus, într-o coafură sofisticată.

Cot la cot, pătrunseră în liftul de la etajul şaisprezece al clădirii care adăpostea birourile de la *Eleganté*. Cînd uşile se închiseră în urma lor, ea îl măsură din ochi pe Alec.

– Pentru că a venit vorba de lucruri neobişnuite, nu ţi-am văzut costumul ăsta pînă acum.

– E doar o zdreanţă pe care mi-am comandat-o special pentru această ocazie monumentală, spuse el, zîmbind şi deschizînd larg braţele, cu geanta-diplomat în mîna dreaptă, pentru a i se admira costumul extrem de elegant, de culoare gri-antracit, cu dunguliţe subţiri, completat cu vestă şi cravată maro. Părul era bine aranjat şi mustaţa îngrijită.

Apăsînd pe butonul pentru parter, ea rîse entuziasmată.

– Doi indivizi ca noi, puşi la şapte ace, au scos din joc şase vicepreşedinţi şi tot consiliul de administraţie.

– Am făcut-o, într-adevăr, şi abia sîntem la amiază. Credeam că o să ne ia toată ziua, cel puţin. M-aşteptam să ne asculte propunerea, să ne lase în suspensie cîteva săptămîni, apoi să ne trimită la plimbare. Dar au fost de acord şi mă simt ca şi cînd mi-au luat o greutate imensă de pe umeri.

– Şi eu la fel, aprobă Bunny fericită. Acum vom fi triumfători, proprietari ai fabricii *Woodbox*.

Alec se simţi emoţionat auzind-o vorbind atît de posesiv despre fabrică. Mîngîindu-şi mustaţa, spuse pe un ton de glumă:

– Consiliul de conducere de la *Elegante* era format numai din bărbaţi şi asta poate explica succesul nostru rapid şi remarcabil. I-ai topit ca pe nişte bucăţi de ceară.

– Totdeauna am spus că o înfăţişare plăcută îşi are avantajele ei, spuse ea, cu timiditate. Aşa că unii ar trebui să nu mai bombăne împotriva toaletelor, machiajului şi dorinţei de a avea succes în carieră.

Privindu-i silueta zveltă şi elegantă, ieşind din lift, Alec murmură:

– Nu sînt genul de bărbat căruia să nu-i placă toaletele sofisticate şi machiajul.

– Perfect. Îl luă de braţ şi traversară holul.

– Eu sînt specializată în finanţe şi marketing, dar tu ştii fiecare colţişor al fabricii, ceea ce îţi permite să ai răspunsul tehnic corect la orice fel de întrebare. Împreună, facem o echipă fantastică.

– Sînt în stare să pariez pe această echipă, completă el, înghesuindu-se cu ea în aceeaşi despărţitură a uşii turnante.

Cu trupul aproape atingîndu-l pe al ei, se întrebă dacă n-ar trebui să mai ridice din restricţiile cu privire la relaţiile dintre ei. În ultimul timp, nu mai vorbiseră despre ei şi sentimentele lor, dar ea începuse să spună „noi" şi „a noastră" ori de cîte ori vorbea despre fabrică. Cu fiecare zi ce trecea, ea se apropia şi mai mult de salariaţi. Îşi făcea socoteala că, dacă ea se va apropia aşa de mult de ei, nu va mai putea pleca atunci cînd criza va

lua sfîrşit.

– Personal, nu mă voi simţi în siguranţă decît atunci cînd voi vedea toate condiţiile scrise negru pe alb, spuse Bunny încruntîndu-se, în timp ce se aflau, în sfîrşit, afară din clădire. Cînd lucrurile par prea frumoase ca să fie adevărate, de obicei nu se realizează.

Unul lîngă altul, s-au îndreptat spre parcare. Alec privi la soarele din Los Angeles.

– Eu, personal, sînt îngrijorat că o să mi se corodeze dinţii din cauza poluării, domnişoară Fletcher.

– Sigur că nu poţi avea încredere în aerul pe care nu-l cunoşti. Rîzînd, ea deschise portiera şi se strecură la volanul maşinii închiriate.

Scoţîndu-şi haina, vesta şi cravata, Alec se aşeză pe locul pasagerului. Îşi suflecă mînecile cămăşii, pregătindu-se pentru o strategie foarte serioasă.

– Rezervările pentru avion sînt pentru cursa de la miezul nopţii, aşa că trebuie să sărbătorim succesul făcînd ceva grandios şi special. Ce zici de Disneyland?

Bunny îl privi cu bunăvoinţă.

– Asta-i cea mai bună idee care ţi-a venit? N-am fost niciodată în acest loc ţipător, superficial, drăguţ şi artificial. Nici cînd am fost copil. N-o să încep acum.

Abordînd o expresie îngrozită, el întrebă:

– Cum poţi să spui o astfel de blasfemie? Dacă n-ai fost niciodată, atunci simt o dorinţă

arzătoare să te duc eu şi să-ţi văd ochii strălucind de uimire şi încîntare. De fapt, consider că este de datoria mea să-mi dau seama cum reacţionezi la lucrurile magice.

Bunny nu se putu împiedica să nu rîdă.

– Nu fi ironic. Alec o trase uşurel de bucla de păr care îi căzuse pe ureche şi zise:

– Cîţi ani ai, de fapt? Niciodată nu mi-ai spus.

– Nu te priveşte, replică ea. Faptul că el era cu patru ani mai tînăr decît ea va rămîne pe veci un secret, dacă îşi va vedea de drumul ei. Disneyland este pentru puştime.

– Ei bine, frumoasă doamnă, se întîmplă că eu să fiu încă un puşti, cam mare e drept, dar totuşi un puşti, declară el, în timp ce îşi plimba degetul arătător pe gîtul ei în jos, făcînd o mică incursiune în decolteul bluzei negre. Cum ea tresări puternic, el îşi retrase degetul, mulţumit că aprinsese scînteia dorinţei. Hai să slăbim frînele şi să folosim ocazia.

Strîngînd volanul în mîini, Bunny lupta împotriva dorinţei de a gusta mai mult decît o simplă atingere. Femeia senzuală din interiorul ei complica lucrurile cerîndu-i să renunţe la viaţa ei prea înregimentată şi planificată.

– Poate că acolo, în Portland, ai putea să mă convingi să fac nebunii, dar nu aici, în propriul meu teritoriu.

Exasperat, Alec încruntă din sprîncene.

– Copilăria ta se pare că a fost mai lipsită de bucurii chiar decît a mea, dacă ai putut creşte

gîndind aşa nişte prostii. Cînd eram copil, aveam aşa de puţini bani, încît abia o scoteam la capăt. Dar mama a făcut economii la sînge ca să mă poată aduce la Disneyland. Fac pariu că nici nu ştii să te distrezi.

Uitîndu-se la el surpinsă, ea realiză că acţionase ca o proastă. Şi, de asemenea, că el îi permisese să arunce o privire în trecutul lui care îl lăsase cu un nas turtit, o bărbie cu cicatrici şi o teamă profundă de a-şi arăta sentimentele. Scutul ei de apărare se făcu bucăţele.

– Bine, merg, spuse ea, încetişor, apoi se întoarse să-l privească în faţă. Dar n-o să mă distrez.

Ajunşi la destinaţie, Bunny îşi scoase jacheta, sperînd din tot sufletul că atît bluza, cît şi fusta ei corai vor supravieţui acestei aventuri. Şi, mergînd pînă la capăt, îşi puse ochelarii în diplomat, pe care îl încuie în portbagaj.

Punîndu-şi un braţ în jurul umerilor ei, Alec o conduse şi o sui în roata gigant.

– Acum, prinţesă, stai în spate şi fii atentă. Bătrînul Alec o să-ţi ofere o cursă a prăbuşirii cu *Fun 101.*

Soarele scăpăta spre asfinţit, cînd alec şi Bunny ieşiră pe porţile orăşelului. Bronzată, obo-

sită, plesnind de cît mîncase şi băuse, se simţea înfrăţită cu mulţimea de oameni de toate vîrstele, care rîdeau şi glumeau. De fapt, niciodată nu se simţise atît de fericită şi destinsă în toată viaţa ei. Trecîndu-şi un braţ după talia lui Alec, spuse fericită:

– Ai avut dreptate, iar eu am greşit. Mi-a plăcut la nebunie.

– Atunci e bine, spuse el, zîmbind. Apropo, ţi-am spus ce bine îţi stă cu şapca asta?

Zîmbind ca răspuns, ea îşi pipăi şapca cu reclama lui Donald Duck, pusă şmechereşte peste coafura ei sofisticată.

– A ta a fost special concepută pentru tine.

Aproape că se înecă cu vorbele, izbucnind într-un rîs nestăpînit cînd privi la Goofy, cocoţat pe capul lui Alec, cu urechile lungi şi blegi atîrnîndu-i de o parte şi de alta a obrajilor. Într-un sfîrşit, reuşi să respire profund şi să articuleze:

– Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Mă simt ca beată, ca atunci în prima noapte, şi n-am băut decît limonadă.

– Rîsul sufocă, frumoasă doamnă.

Alec îşi accentuă strînsoarea în jurul umerilor ei. Nu minţise cînd spusese că era încă un puşti care iubea Disneyland-ul, dar văzînd o frumuseţe de talia lui Bunny, transformîndu-se într-un copil fericit odată cu el, simţi o plăcere deosebită. Se simţea fericit cum nu se mai simţise de multă, multă vreme, poate chiar niciodată în viaţa lui.

– Şi eu mă simt uşor ameţit.

Cuibărindu-şi capul în scobitura umărului lui, Bunny continuă să zîmbească.

– Ştii că ai fost foarte caraghios, făcînd toate năzbîtiile alea? N-ai nici o inhibiţie?

El îşi pipăi buzunarele.

– La ultima verificare, n-am găsit nici una.

– Trebuie să admit că, datorită mustăţii, te încadrai perfect printre piraţii din Marea Caraibelor. Deşi n-a fost o glumă să te arunci din barcă.

Ea chicoti şi gura ei aflată pe cămaşa lui, îi transmise tot felul de senzaţii. El îi ridică şapca şi o sărută pe creştet, apoi o puse la loc.

– Ei bine, ţi-ai avut şi tu partea de caraghioslîc, doamnă. Ai cîntat foarte fals în „Lumea celor Mici". Nu ţi-am spus eu că doar cîteva ore în acest loc topeşte orice aisberg?

– N-ai spus asta, dar nu locul este de vină, ci tu. Ai o influenţă groaznică asupra mea.

– Este chemarea mea să corup imaginea ta cea veche. Aplecîndu-se, o sărută pe ceafă cînd ea descuie portiera maşinii.

Atingerea mustăţii lui îşi găsi imediat răspunsul în trupul lui Bunny. Punînd portiera între ei, ea îl privi zîmbind senzual.

– Ce idei îţi trec prin cap, străine?

– Milioane. Ţinîndu-şi braţul pe portiera maşinii, Alec îşi spuse că îi plăcea nespus felul în care faţa ei se însufleţise de atîta rîs şi că şapca o făcea mai puţin intimidantă. În jur, lumea se scurgea rîzînd, maşinile porneau şi plecau din parcare, dar Alec era conştient doar de prezenţa lui

Bunny, ca şi cînd ar fi fost singuri pe lume. În mod sigur, nu mai putem fi nişte străini după ce am rîs şi ne-am jucat împreună.

– După experienţa de astăzi sînt o străină şi pentru mine. Asta îi aduse aminte de George şi o făcu să se încrunte. L-am sunat pe tata, aseară, să-i spun că trec să-l văd dacă o să am timp înainte de a lua avionul. Dacă vii cu mine şi-l cunoşti, mă vei înţelege mai bine. Muşcîndu-şi buza, adăugă repede: Îl iubesc din toată inima şi îl admir pentru că este un bărbat plin de succes şi agresiv, dar trebuie să recunosc că este al naibii de intimidant. Nu te simţi obligat să spui da.

– Consider că este un privilegiu să-ţi cunosc tatăl, spuse el, surprins şi recunoscător că-i deschisese o portiţă pentru a păşi în viaţa ei personală.

– Vezi, tocmai asta este problema. S-ar putea ca el să nu considere că este un privilegiu să te cunoască. Respirînd profund, atinse cu degetul una din urechile lui Goofy. Mai ales dacă păstrezi asta pe cap.

Alec îşi ridică puţin şapca, lăsîndu-şi buclele negre să-i cadă pe frunte.

– Trebuie să înţeleg că îţi este teamă că marele George n-o să fie impresionat de prietenul tău de la neînsemnata *Woodbox*. După ce atîţia ani am lucrat cu oameni întîrziaţi mintal, am avut de-a face cu o mulţime de probleme de atitudine. Ai încredere în mine! De altfel, am o piele tare şi pot să-mi port singur de grijă.

– Da, sînt sigură că probabil poţi, dar...

Ea se aşează pe locul şoferului, cu sufletul chinuit pentru că nu mai ştia căruia dintre cele două lumi, atît de diferite, îi aparţinea cu adevărat şi dorindu-şi cu ardoare ca Alec să se adapteze vechiului ei stil de viaţă. După ce îşi puse centura de siguranţă, îl privi.

– M-aş simţi îngrozitor dacă George n-o să te aprecieze.

Descrierea pe care i-o făcuse despre tatăl ei nu reuşise să-i diminueze sentimentul de neîncredere pe care el îl avea faţă de toţi taţii, în general. În plus, Bunny se temea că el n-o să corespundă standardelor lui George. Toate la un loc îi treziră încăpăţînarea. Trăgîndu-şi şapca cu Goofy pe frunte, Alec îşi încrucişă braţele pe piept.

– Nu-mi cere să fiu altul decît sînt. Nu pot să fac aşa ceva, nici chiar pentru tine.

– Nu asta am vrut să spun! Îmi placi aşa cum eşti şi pentru ceea ce eşti. Bunny porni motorul, gîndindu-se că trebuiau să prindă avionul, aşa că le rămînea un timp foarte limitat pentru întîlnirea cu George.

Autostrada era foarte aglomerată şi se făcuse aproape ora douăzeci, cînd ajunseră în apropiere de Beverly Hills, şerpuind printre colinele împădurite şi apoi, în sus, pe o alee lungă, mărginită de copaci. Oprind în faţa casei, se uită la Alec.

– Este ultima ocazie să dai înapoi.

El scutură din cap, o ureche a lui Goofy atingîndu-i obrazul.

– Nici vorbă, ai reuşit să mă faci curios.

Dacă el avea de gînd să-şi păstreze afurisita aia de şapcă caraghioasă, nici ea nu avea încotro decît s-o păstreze pe a ei. Cu o grimasă, se întoarse spre casă şi se îndreptă spre porticul de la intrare, fără să-l mai privească.

– Mi-era teamă că n-o să mai vii, pisicuţo, o întîmpină George, deschizînd uşa de la intrare, înainte ca ea să sune. În loc de cravată, purta o eşarfă înnodată, asortată la cămaşa albă de mătase, şi arăta foarte european. Ce naiba e chestia aceea de pe capul tău? spuse imediat, ridicînd dintr-o sprînceană.

Izbucnind în rîs, Bunny îşi săltă puţin şapca şi îngăimă o explicaţie:

– Am fost la Disneyland şi autostrada a fost aglomerată, aşa că ne-a luat mai mult timp decît ne-am aşteptat. Nu mai putem sta decît cîteva minute, dar n-am putut pleca fără să te văd.

– Mă bucur că ţi-ai făcut timp, spuse, sărutînd-o. Mi-a fost teamă că-mi porţi pică pentru tirada mea despre Faline.

– Deloc. Tu ştii ce am, George. Pentru o clipă, îşi apăsă faţa pe umărul lui, apoi se îndepărtă. Am adus pe cineva cu mine.

Întorcîndu-se să-l ia de mînă pe Alec, care stătea drept în spatele ei, Bunny avu o mare surpriză şi, uşurată, izbucni în rîs.

– Tot eu sînt, îi reaminti el, strîmbîndu-se. Îşi scoase şapca cu Goofy şi îşi puse haina, vesta şi cravata, înainte de a veni după ea.

– Îţi voi fi extrem recunoscătoare, şopti ea. Luîndu-i mîna, îl aduse în hol.

– George, ţi-l prezint pe Alec Golightly din Portland, Or-y-gun. Alec, tatăl meu.

Ochii lui George puteau fi la fel de albaştri ca şi ai ei, cînd era nefericit de ceva, şi acum, cînd îi întinse mîna, erau de gheaţă.

– Bună ziua, Alec. Ce ocazie unică să te întîlnesc!

– Bună ziua, domnule. Alec zîmbi angelic în timp ce-şi dădeau mîinile. Aş putea spune acelaşi lucru despre dumneavoastră.

– Da. George o luă înaintea lor spre camera de zi. Ia loc, Alec, spuse, sprijinindu-şi umărul de consola şemineului. În afară că lucrezi la *Woodbox,* Bunny mi-a spus puţine lucruri despre dumneata.

Alec rămase în picioare pentru a se folosi de avantajul acelor zece centimetri cu care era mai înalt decît tatăl lui Bunny.

– Nu văd nici un motiv pentru care ar fi făcut-o, domnule. Dar, pentru că sînteţi interesat, trebuie să vă spun că sînt pe punctul de a-mi ţine jurămîntul făcut faţă de mine însumi, acela de a proiecta şi costrui, în curtea din spatele casei mele, un vas pentru navigaţie pe ocean. Cred că acest lucru mă rezumă.

Aşezată într-un fotoliu tapisat cu brocart, Bunny se strîmbă ştiind că George se aşteptase să-l copleşească, pe bărbatul mai tînăr, cu atitudinea lui superioară.

Încîntată că Uşuraticul ei putea să-şi poarte singur de grijă, spuse cu o vădită plăcere:

– Alec este directorul nostru general şi astăzi s-a dovedit sclipitor, determinîndu-i pe cei de la *Eleganté* să ne lase să cumpărăm *Woodbox.*

Făcînd mutra unui om resemnat în faţa destinului, George o asculta cum îi relatează amănuntele.

– Da, pare minunat. Dacă aţi reuşit să faceţi ceea ce v-aţi pus în cap, înseamnă că vei veni acasă curînd, nu-i aşa?

– Nu, voi rămîne pînă cînd se face prima plată – cea principală – cu bani gheaţă şi totul va fi în siguranţă.

– Înţeleg.

– În plus, interveni Alec, tocmai am început s-o învăţ pe Bunny cum să se bucure de viaţă. E greu de crezut că pînă acum n-a fost niciodată la Disneyland.

George făcu ochii mari; era evident surprins să-i fie atacate poziţiile.

– Disneyland nu părea deloc vital pentru o fată cu un intelect superior ca al ei. I-am creat toate posibilităţile pentru a-şi dezvolta potenţialul nativ. Nimic nu a fost neglijat.

Alec îşi descheie buzunarele vestei şi îşi vîrî degetul mare de la ambele mîini în ele.

– Exceptînd, poate, faptul că nu ştie să se relaxeze şi să se distreze.

George înălţă dintr-o sprînceană.

– Vrei să spui că femeile nu sînt pregătite

pentru a ocupa poziţii de primă mărime în lumea afacerilor?

Alec zîmbi.

– Nu, din contră, eu am o înclinaţie deosebită pentru femeile de carieră, scînteietoare şi pline de succes.

– Sînt sigură că ai, mormăi Bunny, încrucişîndu-şi picioarele şi luîndu-şi de pe cap şapca cu Donald. Se îndoia profund că ar fi existat un astfel de bărbat şi îi purta pică pentru că glumea pe seama unui subiect aşa de amar.

George îşi îngustă ochii, privindu-l pe Alec.

– Atunci, nu te opui ca Bunny să accepte postul şi poziţia oferite la Compania *Faline,* ceea ce o va face într-adevăr o femeie de succes.

Alex îşi îngustă şi el ochii, privindu-l pe George.

– N-are nici o importanţă ce credem noi doi că ar trebui să facă Bunny. Este vorba de viaţa ei şi ea este singura în măsură să decidă.

Un zîmbet spontan şi călduros lumină faţa lui George.

– Deoarece Bunny a găsit de cuviinţă să-mi spună atît de puţin despre dumneata, Alec, sper să poţi înţelege că mi-am făcut griji. Sînt foarte fericit că am avut ocazia să te întîlnesc. Fiica mea este cea mai preţioasă fiinţă pentru mine şi doresc tot ce e mai bun pentru ea.

Zîmbetul îi ridică vîrfurile mustăţii.

– Atunci, iată un lucru cu care sîntem perfect de acord, domnule.

Lăsîndu-şi capul pe spătarul fotoliului, Bunny

se relaxă, uşurată. Cei doi bărbaţi, care contau cel mai mult pentru ea, păreau că sînt pe punctul de a se accepta unul pe altul. Cu timpul, s-ar putea chiar să se placă reciproc. Îşi reaminti că o relaţie serioasă cu Alec era încă un vis. Oftînd, se ridică în picioare.

– Dacă voi doi aţi terminat de discutat despre mine, e timpul să prindem avionul.

După ce şi-au luat rămas bun, s-au întors pe autostradă şi Bunny şi-a înscris maşina într-un şir de automobile. Alec privi pe fereastră la traficul greoi ce se desfăşura spasmodic, cu douăzeci de mile pe oră.

– Nu crezi că m-am înscris şi eu în cursa rapidă pentru obţinerea succesului?

– Alec cel inteligent, spuse ea, apoi începu să rîdă. Sărmanul George, nu este obişnuit ca cineva să-l contreze – asta te-a salvat. E greu de crezut, dar cu mine a fost mereu răbdător şi iubitor.

– Da, dar asta nu l-a împiedicat să te priveze de copilărie.

– A făcut cum a crezut că este mai bine. Bunny îşi strînse mîinile pe volan, conducînd prin strălucirea continuă a neoanelor din acest oraş uriaş. Bietul de el, mama a murit într-un accident de maşină şi l-a lăsat cu un copil mic. Nu ştia nimic despre nevoile fetelor şi s-a concentrat asupra inteligenţei mele. Iar eu am vrut să-i fac plăcere, deşi m-am simţit ca o ciudăţenie a naturii tot timpul programului pentru copiii supradotaţi,

mai ales că m-au trimis la *UCLA* cînd nu eram decît un copil. Am avut puţini prieteni şi nici un băiat nu i-a dat întîlnire lui Bernice – super-deşteapta de temut.

Simţind un val de simpatie şi tandreţe, Alec îi puse o mînă reconfortantă pe ceafă.

– Dar e clar că trebuie făcut ceva ca lucrurile să se schimbe.

Impresionată de simpatia lui, Bunny zîmbi uşor.

– Cînd George a realizat cît de singură sînt, m-a trimis la o şcoală specializată în crearea unei imagini fermecătoare, unde am învăţat să spun ceea ce trebuie să spun, în orice împrejurare, să zîmbesc încîntător şi să arăt frumoasă, în orice situaţie. Mi-am făcut operaţie estetică la nas şi bărbie, am învăţat să mă machiez şi să mă coafez singură. Se strîmbă la el. Şi să mănînc fulgi de cereale şi muguri de bambus, să fac exerciţii de gimnastică şi să-mi înfrumuseţez trupul.

Alec îi studie profilul frumos, luminat de neonul de pe stradă.

– Bernice s-a dat la fund şi Bunny şi-a făcut apariţia. Te bucuri sau îţi pare rău că s-a întîmplat aşa?

– Să arăţi frumos şi să acţionezi sînt lucruri bune. Dar numai pînă în momentul în care oamenii, pe care vreau să-i cunosc, încep să se uite la mine ca la a opta minune a lumii. Şi ceea ce este şi mai rău este să mă trateze în consecinţă, adică cu veneraţie, dar şi îngroziţi. Pe de altă parte, cei

care încearcă să se apropie de mine doresc, de obicei, să obţină ceva.

– Îmi imaginez, spuse Alec, gînditor. Dar lucrurile sînt complet diferite la *Woodbox,* nu-i aşa?

– Absolut. Toată lumea e aşa de drăguţă. Încruntîndu-se, ieşi de pe autostradă. Am stat în preajma unor femei obişnuite, dar rele şi m-am pomenit dorindu-mi ca mama să fi trăit şi să-mi arate partea feminină a vieţii. Îmi lipsesc atît de multe lucruri: să am o casă a mea, un soţ, copii în jurul meu.

Alec îşi simţi inima tresărind de spaimă.

– N-am cunoscut niciodată o femeie atît de completă ca tine, spuse el repede. Eu am o slăbiciune pentru...

– Oh, te rog, nu mai spune aşa ceva! zise Bunny. Ai slăbiciune pentru femeile deştepte, care salvează *Woodbox.* Mi-ai spus doar că eşti un puşti mare şi nimic altceva. Ei bine, după cîte îmi amintesc, băieţii de liceu nu caută decît temperament şi aspect plăcut la o fată, nicidecum minte.

El rîse mînzeşte.

– Sînt de acord, numai în parte, cu aşa ceva. Văd însă că tot ce spun este înţeles în mod greşit şi apoi folosit împotriva mea.

După ce a predat maşina închiriată, Bunny i se alătură lui Alec, la coadă, pentru verificare.

– Pentru că sîntem la acest capitol, vreau să-ţi explic că, după metamorfoza mea, am avut probleme cu tipi care doreau să se culce cu o femeie

fascinantă numai pentru... cum să-ţi spun... pentru a-şi însemna pe răboj o nouă cucerire. Aproape imediat ce am venit aici, Nan te-a numit „fluturaş", ceea ce m-a făcut să cred că erai unul din aceşti bărbaţi. Aşa că, ori de cîte ori ai încercat să faci un pas, m-ai găsit în defensivă.

– Deoarece sîntem la ora sincerităţii, mărturisesc că am avut două sau trei legături trecătoare, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să... să crestez pe răboj. Apoi faţa i se lumină cu un zîmbet ironic. În plus, nu eşti cea mai indicată să vorbeşti, cînd ţi-ai pierdut atîta timp iubind un computer.

– Şi de ce nu mi-aş iubi computerul? Îmi este credincios, gata oricînd să-mi îndeplinească orice dorinţă şi poate fi chiar un pic mai deştept decît mine. Ceea ce nu este cazul cu cei mai mulţi bărbaţi, după cîte ştiu eu.

– Hîmmm! exclamă el, făcînd planuri ca s-o îndepărteze de acest iubit şi să cîştige mai mult timp pentru el.

Capitolul 7

Era aproape două noaptea cînd Bunny pătrunse în căsuţă şi se aruncă pe pat. Ceasul sună, ca de obicei, la patru şi jumătate. După numai două ore şi jumătate de somn, se sculă plină de entuziasm, minunîndu-se ce influenţă avusese asupra ei o zi de succes şi relaxare.

Scrutîndu-şi treburile gospodăreşti se simţi mîndră şi mirată că reuşise să-şi păstreze dormitorul şi baia strălucitor de curate, fără ajutorul nimănui. Restul căsuţei, lăsa totuşi de dorit: păianjeni, covoare pline de praf şi o bucătărie prea murdară pentru a putea fi folosită. Din fericire, Alec nu mai fusese înăuntru din prima zi cînd se instalase aici şi nu ştia cît de rău stăteau lucrurile. Pe de altă parte, se simţea un pic proprietară şi era hotărîtă să facă singură curăţenie. Îndată ce va avea suficient timp.

Punînd un costum de biciclistă de culoare roz aprins, care rivaliza cu soarele ce răsărea din

spatele muntelui Hood, încălecă pe bicicletă şi o luă în jos pe stradă. Aerul era aît de curat şi de puternic, încît i se urca la cap ca vinul. Păsărelele matinale ciripeau, fuioare de ceaţă se ridicau deasupra fluviului, pinii răspîndeau un miros puternic. Era atîta linişte şi erau aşa de puţine maşini pe străzi! Cînd va pleca acasă, or să-i lipsească dimineţile din Portland. Cînd? Dacă?

Ajunsă la *Woodbox,* îşi scoase casca şi îşi despachetă o lamă de gumă. Clădirile nepretenţioase erau complet pustii la ora cinci şi jumătate dimineaţa. O voce interioară o întrebă ce naiba face la o fabrică fără viitor, în timp ce gîndul de a coordona cele mai importante filme feministe de la *Faline,* îi aprinse scîntei în minte. Cu acest gînd în cap, realiză că suferinţa ei post *Wilderness Enterprises* dispăruse fără să-şi dea seama.

Privind prin ochelari, Bunny încercă să repereze copacul cenuşiu şi căsuţa de pe malul abrupt de dincolo de fluviul ceţos. Dacă va refuza oferta de la *Faline,* va fi numai din cauza lui Alec. Să spunem, cîntări ea doar ca speculaţie, să spunem că sînt pe punctul de a mă îndrăgosti de el. Aş putea fi fericită cu un bărbat uşuratic ca Alec Golightly?

Nu că ar fi venit vorba despre ceva atît de permanent ca mariajul sau măcar despre o relaţie serioasă. Dar dacă Alec avea aşa ceva în minte, trebuia să-i dezvăluie sentimentele lui cele mai ascunse, visurile şi trecutul. Poate că nu era cu adevărat uşuratic, dar pe de altă parte a admis că

avusese cîteva relaţii frivole, bazate numai pe sex. Oare numai asta dorea de la ea? Gîndul îi strînse inima atît de dureros, încît simţi durerea ca fiind provocată de un atac de cord.

Cu această senzaţie, pătrunse în clădirea principală. Schimbîndu-se într-un costum negru cu pantalon, se aşeză în faţa computerului şi începu să evalueze vînzările de la *Woodbox*. Apoi cercetă pieţele apropiate cele mai adecvate. După ce întocmi lista, îşi schiţă un plan cu locurile cele mai importante care trebuiau vizitate şi îşi făcu toate aranjamentele de călătorie.

Alec apăru la ora şapte şi jumătate şi o chemă în biroul lui, pentru o sărutare clandestină de bună dimineaţa. Lăsîndu-şi la o parte îndoielile, ea se lipi de trupul lui înalt, masculin şi tentant.

– De cînd eşti aici? murmură el, acoperindu-i faţa cu sărutări.

– De un oarecare timp, spuse ea şi adăugă: Leneşule!

El îşi înălţă capul şi zîmbi în jos, la ea.

– Dar tu dormi vreodată?

– N-am mai avut nevoie de nimic după distracţia de ieri, răspunse ea, culcîndu-şi obrazul peste bătăile inimii lui.

El îi atinse obrazul cu nasul.

– Iar eu mi-am dorit să fi durat zile şi chiar săptămîni, nu doar cîteva ore.

Bunny avu astfel confirmarea că Alec se gîndea în termeni de zile sau săptămîni şi nicidecum pentru totdeauna. Se desprinse de el şi începu să

măsoare biroul.

– Cu plata care trebuie s-o facem, nu ne permitem nici cîteva ore.

Alec o urmărea cu privirea. Arăta atît de proaspătă şi de perfectă în costumul ei negru! Doar o umbră de cearcăne sub ochi. O adora că era o femeie de carieră, dar ar fi vrut s-o vadă că nu-şi mai impune un program de lucru atît de obositor.

– Cu o oră sau două de relaxare, din cînd în cînd, n-o să se facă gaură în cer. Hai să mergem la Astoria, în weekend, să privim cum se varsă fluviul în ocean.

– Sînt convinsă că e grozav. Nedecisă, Bunny privi prin ferastră fluviul puternic, apoi înapoi la Alec. Mă întreb dacă îţi dai seama cîţi bani o să ne ceară *Eleganté* pentru *Woodbox:* clădiri, pămînt, stocuri. Şi nu ne vor face rabat la preţ tocmai acum cînd nu mai trebuie să plătească impozitul pe venit.

– Băiete, ai parte numai de bucurii în dimineaţa asta. Traversă biroul şi veni lîngă ea. Dacă asta este realitatea, aş prefera un pic de fantezie.

– N-am fost niciodată tare la fantezie.

– Oare de ce nu mă surprinde?

Bunny observă autobuzul care se oprise în faţa secţiei de ambalare. Din el coborî trupa specială, care începu să umble de colo-colo fără rost, în aşteptarea supraveghetorului care să-i ducă înăuntru. Zîmbind, ea îşi puse mîna pe braţul lui Alec.

– Priveşte, Tess şi Dwight se ţin de mînă. Chiar

că este o fantezie. Zîmbetul i se stinse. Uneori îmi doresc ca viaţa mea să fie la fel de simplă ca a lor.

– Ar putea fi. Pot să pariez că ei doi nu-şi fac probleme dacă sînt sau nu străini.

– Nici eu nu mi-aş face, dacă tot ce intenţionăm noi doi ar fi să ne ţinem de mînă, spuse Bunny, retrăgîndu-şi mîna. Oricum, nu pot merge la Astoria pentru că am făcut deja rezervările pentru Carolina de Nord, unde trebuie să-l întîlnesc pe un tip, specialist în mobilă, pe care George l-a ajutat cîndva.

Inima lui Alec făcu un salt.

– Afaceri în timpul weekend-ului?

– Da, un fel de invitaţie la afaceri, dar într-un cadru mai puţin riguros. Cu un pic de strategie, aş putea să-l determin să mă înveţe o mulţime de lucruri despre mobilă, despre cum să creşti vînzările şi potenţialul fabricii. Apoi ce trebuie să facem ca să obţinem împrumuturile pentru prima plată, cea cu bani gheaţă. Toate acestea necesită multă muncă şi multe ore extenuante. Ce părere ai?

Alec o privi întunecat.

– În regulă.

Două săptămîni mai tîrziu, era o duminică însorită, foarte rară pentru acest început de iunie. Dwight se bălăcea în piscină, în aşteptarea lui

Tess.

Jake stătea pe marginea bazinului, cu picioarele în apă, neobservînd nimic. Alec era tolănit într-un şezlong, în slip de baie, ochelari de soare şi pălărie cu boruri mari, dorindu-şi ca Bunny să fi fost prezentă. El îşi replanificase campania de a o cuceri pe o perioadă mai lungă şi se hotărîse să aibă răbdare, dar pe Bunny o apucase dorinţa să facă lună în toată casa.

Era atît de preocupat de furia lui neputincioasă, încît nu observă persoana care venise în curtea din spate. Simţi o sărutare pe obraz şi o voce seacă spuse:

– Dacă nu eşti prea ocupat cu ceea ce faci acum, am o oră la dispoziţie, pînă la următorul avion.

– Bună, mami, ce vînt te aduce, vizita lunară sau altceva? Din poziţia tolănită în care se afla îşi sărută mama, bucuros s-o vadă îmbrăcată în negru şi cu bijuterii de jad.

– Nu-mi mai spune „mami", zise blînd Frances Golightly. Trimestrul s-a terminat, aşa că sînt în drum spre San Francisco să întîlnesc un prieten cu care plec într-o excursie la Machu Picchu.

– Un bărbat?

– Sînt lucruri pe care un fiu nu trebuie să le ştie despre mama lui. Ea îi salută pe cei doi bărbaţi din piscină şi ei îi răspunseră încîntaţi, pentru că o cunoşteau de multă vreme, chiar de la început. Apoi se întinse în şezlongul de lîngă Alec.

– Cum se desfăşoară criza de la *Woodbox*?

– Un pas înainte, doi paşi înapoi. *Elegantè* a fixat o sumă a dracului de mare. Chiar dacă fiecare salariat îşi vinde şi sufletul, tot ne mai trebuie şi alte surse financiare. Ridicîndu-se în picioare, mîngîie corpul vopsit în alb al ambarcaţiunii, care înghiţise cea mai mare parte din banii de care dispunea. Dacă nava ar fi fost gata, aş fi putut pleca, în loc să stau aici şi să înnebunesc de atîta incertitudine.

Frances zîmbi cu înţelegere.

– Ai fi terminat de mult dacă ai fi depus tot atîta muncă, cît se depune acum în căsuţă. Am văzut toate covoarele puse pe verandă, iar prin ferestrele deschise ieşeau, efectiv, trîmbe de praf. Ţi-au sosit oaspeţi?

– N-am nici un oaspete. Bunny locuieşte în căsuţă pentru cîteva luni.

Îl privi cu ochii îngustaţi, în timp ce briza îi răvăşea părul argintiu.

– Fiul meu s-a încurct cu o femeie care se cheamă Bunny?

În convorbirile lor telefonice, Alec considerase că o mamă nu trebuia să ştie prea multe despre atracţia fatală pe care o simţea fiul ei, aşa că pomenise destul de vag despre un expert venit la *Woodbox,* fără să dea vreun nume.

– Nu m-am încurcat cu ea, mormăi el, aşezîndu-şi picior peste picior. Din nefericire.

– Ah, da? Dacă luăm cabana ca exemplu, pare o persoană foarte energică.

– Aşa şi este! spuse, încrucişîndu-şi braţele

peste pieptul gol. S-a înfuriat teribil pe mine că am insistat să se odihnească în weekend.

– Trebuie să înţeleg că fiul meu consideră normal să insiste ca o femeie să stea acasă pentru a face curăţenie?

– N-am insistat să facă aşa ceva! De cînd a venit aici, nu şi-a luat o zi liberă. Douăsprezece ore pe zi stă închisă cu computerul ăla şi celelalte douăsprezece aleargă prin ţară să obţină împrumuturile necesare pentru prima plată. Eu sînt şeful, aşa încît n-o pot lăsa să se extenueze în halul ăsta, nu? Deşi Bunny nu dădea semne că este extenuată, Alec nu putea să-i mărturisească mamei lui că o dorea pentru el însuşi. Trebuie să admit că am fost puţin cam prea arogant, prea şef.

– Dă-mi voie să înţeleg corect. Vrei să spui că această Bunny este expertul despre care mi-ai pomenit?

– Ei bine, da. Ar fi vrut al nabii de mult să nu fi fost nevoit să susţină această conversaţie, ştiind că maică-sa avea idei foarte clare despre cum ar fi trebuit să fie viaţa lui personală.

– Îi sînt foarte recunoscător pentru ajutorul dat, dar prea tratează fiecare lucru ca şi cînd a luat casa foc. De exemplu, afurisita aia de căsuţă. Pariez că acum o analizează piatră cu piatră, schiţînd deja un aranjament mai eficient, în loc să se relaxeze şi să-şi recupereze forţele. Tatăl ei e de vină că ea trăieşte aşa.

Frances îl privi amuzată.

– Acum ne învinuim părinţii pentru toate relele

lumii ăsteia, nu-i aşa?

– Şi tu ai gîndi la fel dacă l-ai fi întîlnit. George i-a trasat şi planificat viaţa din ziua în care s-a născut şi este evident că eu nu am loc în acest plan. Acest adevăr, pe care i-l mărturisise mamei, îl chinuia mult mai mult decît ar fi admis vreodată faţă de Bunny.

– Cred că îţi vine foarte greu să accepţi o atitudine paternă atît de călduroasă, după felul cum s-a comportat propriul tău tată. Frances se ridică nervoasă din şezlong. Dacă mă gîndesc bine, poate că, totuşi, părinţii sînt cauza tuturor relelor de pe lume.

El se aplecă şi o bătu pe umăr.

– Am crescut foarte bine, datorită ţie, mamă. Acum să lăsăm deoparte subiectul referitor la tatăl meu, îngropat cu el în mormînt.

– Eşti sigur că e suficient de mort acest subiect? Uneori mă întreb dacă ai reuşit să te împaci cu ceea ce s-a întîmplat. Poate ţi-ar face bine dacă ai examina mai atent situaţia.

– Mamă, totul este în regulă, spuse, printre maxilarele încleştate.

Deşi cu părere de rău, Frances renunţă şi schimbă subiectul.

– Greşesc dacă presupun că te-ai implicat într-o relaţie de prietenie cu Bunny?

– Nu, nu greşeşti, spuse Alec, iritat, întrebîndu-se de ce nu putea mama lui să găsească un subiect mai neutru de discutat. Ea nu-şi rezervă timp pentru ca să mănînce şi să doarmă cum

trebuie şi cu atît mai puţin să-mi dea ocazia s-o implic într-o... hîm... prietenie.

Frances zîmbi enigmatic şi se ridică din şezlong.

– Atunci, dacă nimic personal nu este implicat, sînt sigură că nu ai obiecţii dacă mă duc la cabană. Mor de curiozitate să văd în ce stadiu se află curăţenia.

Alec o privi dispărînd prin uşile terasei. Se simţea îngheţat la gîndul că cele două femei, cu voinţe atît de puternice, fiinţele la care ţinea cel mai mult, se vor întîlni. Mai ales dacă una dintre ele va fi suficient de nebună să înceapă ostilităţile. Nu vedea deloc cum ar putea împiedica întîlnirea, aşa că sări în picioare şi se grăbi s-o prindă din urmă.

– Mai bine te însoţesc, mamă, pentru protecţia ta. S-ar putea să tabere pe tine cu aspiratorul.

Bunny nu se putea abţine să nu rîdă văzîndu-se murdară, transpirată, necoafată, nemachiată, ghemuită pe coate şi pe genunchi, lustruind linoleumul din bucătărie, dat cu ceară. Bluza roz din dantelă şi şortul alb din satin erau absolut neadecvate, dar nu avea altceva mai comod şi mai puţin costisitor de îmbrăcat.

În ciuda acestui fapt, se simţea mîndră că reuşise să facă lună toată casa, aproape singură.

– Aş fi fost pierdută fără tine, iubito, îi spuse lui Tess care era îngenuncheată lîngă ea. Aceasta lucrase încet, ca un melc, contribuţia ei majoră fiind cunoştinţele de bază în dereticat. Bunny mai

bine s-ar fi aşezat la zid decît să-l întrebe pe încrezutul ăla de Alec cum să facă nişte lucruri atît de simple.

Ca şi cum gîndul ei s-ar fi transmis în spaţiu, el apăru în uşa bucătăriei, arătînd al naibii de frumos în slip. Alături de el se afla o femeie mai în vîrstă.

– Ce naiba faci acolo? întrebă Alec, scoţîndu-şi ochelarii şi privind în jos la ea. Vizita o încînta mai mult pe Tess decît pe Bunny. Am venit să ţi-o prezint pe mama, continuă el. Frances Golightly. Mamă, aceasta este Bernice Fletcher, cunoscută mai bine ca Bunny.

– Mama ta? Minunat! Trăgînd de şort ca să-l mai lungească, Bunny l-ar fi decapitat cu cuţitul de bucătărie.

Afişînd un zîmbet, întinse o mînă murdară spre Frances.

– Încîntată să vă cunosc, doamnă Golightly. Alec mi-a spus că l-aţi ajutat la decorarea casei. Şi tot atunci a descris piesele minunate, cu care aţi mobilat-o, cu expresia „contemporan sau cam aşa ceva".

Frances îi strînse mîna lui Bunny, cu ochii strălucind de curiozitate.

– Şi eu sînt încîntată să te cunosc şi sînt un pic nedumerită. Fiul ăsta al meu are un obicei de a prezenta lucrurile, încît, după spusele lui, m-aşteptam la o făptură dărîmată de muncă.

Fierbînd pe dinăuntru, Bunny îi zîmbi asasin lui Alec, apoi se întoarse spre Frances.

– Cînd fiul acesta al dumitale m-a văzut prima dată, a făcut greşeala să gîndească că o femeie trebuie să-şi poarte creierul la vedere, ca să ştie lumea că e capabilă să facă o treabă bună. Sper, sincer, că nu veţi face aceeaşi greşeală, doamnă Golightly.

– Niciodată, draga mea, şi te rog spune-mi Frances, zise cu un zîmbet încîntat. Mă întreb dacă acest fiu al meu ţi-a spus cu ce mă ocup.

– Acest fiu al dumneavoastră nu mi-a spus nici cel mai mic lucru despre familia lui, zise Bunny, săgetîndu-l pe Alec cu privirea. Sîntem încă nişte străini perfecţi.

Alec îşi trase pălăria pe ochi şi îşi sprijini umărul de tocul uşii.

– Nu te mai osteni să-l vîri în conversaţie pe acest fiu. Dar pentru că eşti curioasă, mami este...

– Sst, lasă-mă să ghicesc.

– Şi nu-mi mai spune „mami"!

Bunny socoti că femeia trebuie să aibă vreo cincizeci de ani; avea faţa marcată de suferinţă, amabilitate şi umor. Îndesată, îmbrăcată nepretenţios, în fustă şi bluză, cu bijuterii simple, cu sandale fără tocuri, era imaginea tipică a unei femei casnice. Totuşi nu purta verighetă, iar Bunny se feri să o judece în grabă.

– Ceva creator cred. Artizant, poate olărit?

Frances rîse amuzată.

– Se ştie că fac şi artizanat şi olărit cînd nu predau antropologia la Universitatea din Washington. Iată de ce nu mă pripesc să trag con-

cluzii despre alte femei.

Bunny făcu ochii mari.

– Formidabil, cu adevărat! Sînt teribil de impresionată.

Alec zîmbi.

– Mami are tot atîta minte şi curaj ca tine, prinţesă. De-asta îmi plac femeile deştepte şi de succes. Poate că acum îţi vei reconsidera unele din ideile tale preconcepute.

Apropiindu-se de el, Bunny îl împunse cu unghia degetului arătător în bicepşii ce se reliefau pe braţele lui încrucişate.

– Ideile mele preconcepute nu depind de mintea mamei tale, ci de atitudinea ta.

Urmărindu-i cu interes, dar şi amuzată, Frances spuse:

– Înţeleg că Alec te-a lăsat să cureţi singură căsuţa asta murdară.

– N-am lăsat-o să facă treaba asta, mami, spuse, ochii lui verzi scînteind de mînie.

– Nu-mi mai spune „mami".

– Mămico, scumpo, murmură el printre dinţii încleştaţi, trecîndu-şi un braţ pe după umerii lui Bunny şi strîngînd-o puţin cam brutal. I-am propus să chem pe cineva să deretice. M-am oferit s-o fac chiar eu.

Întinzînd o mînă spre pieptul lui, Bunny îl trase ameninţător de părul cîrlionţat de pe piept.

– Într-adevăr, s-a oferit, Frances. Dar a trebuit să-l dau afară pentru că a fost prea autoritar şi mi-a zis că sînt încăpăţînată ca un catîr.

Alec i-a desfăcut mîna şi i-a pus-o pe umărul lui.

– Contractul nostru prevede că eu sînt şeful, aşa că, atît timp cît lucrezi la *Woodbox,* binele tău intră în responsabilitatea mea, prinţesă. Vreau să te odihneşti, nu să munceşti. De fapt, acum o voia orientată mai mult spre carieră, decît spre lucruri domestice.

Bunny îşi păstră zîmbetul dulce, dar prin ochi îi trecu o lucire tăioasă.

– Ai dreptate că tu eşti şeful şi că am nevoie de odihnă, dar ţi-ai depăşit autoritatea atunci cînd ai insinuat că nu mă pot descurca cu treburile casnice. Dacă n-ar fi mama ta aici, ţi-aş arăta toată casa, ca să-ţi dai seama ce greşit m-ai judecat.

Frances urmărea cu interes acest schimb de cuvinte.

– Dacă mă primiţi şi pe mine, aş vrea să văd şi eu acest miracol.

Bunny se desprinse de braţul lui Alec şi un zîmbet de mîndrie îi lumină faţa.

– Perfect, mi-ar face plăcere să vă arăt. Pare prostesc, dar mi-a făcut cu adevărat plăcere să-i redau acestei căsuţe aspectul ei firesc.

Simţindu-se exclus şi părăsit, Alec le urmă pe cele două femei prin casă, ascultîndu-le discutînd despre decorarea interiorului, ca două gospodine. Nu-l interesa că Bunny spălase tapetul de pe pereţi şi că aspirase covoarele de nu ştiu cîte ori, încît acum erau mai luminoase. De fapt, îşi

dădea seama că mai bine o lăsa la computerul ei, decît să o pasioneze o casă. În bucătărie, pusese perdele vaporoase, în baie atîrnau prosoape brodate cu dantelă, iar duşul avea o perdea violetă. În dormitor, pe patul acoperit cu o cuvertură mătăsoasă, erau aruncate cîteva perne.

Sfrîşind turul de inspecţie în camera de zi, Bunny se întoarse spre el şi spuse:

– Ca să crezi, trebuie să vezi. Eşti dispus să-ţi ceri scuze, domnule Golightly?

Trîntindu-se pe canapea, Alec zise morocănos:

– Dacă n-ar fi mama aici, aş cădea în genunchi şi mi-aş cere cu umilinţă iertare.

– Te rog, nu te jena de mine, murmură Frances, aşezîndu-se într-un fotoliu.

Rîzînd, Bunny se aşează pe canapea, la oarecare distanţă de Alec.

– Ei bine, ai iertarea mea. De fapt, ai avut dreptate, n-aş fi ştiut de unde să încep fără ajutorul lui Tess, care a trebuit să-mi arate cum să pun în funcţiune aspiratorul.

Situaţia părea deja mai optimistă, aşa că el o bătu uşor pe obraz.

– Ce spui, mami, ai întîlnit pînă acum o femeie ajunsă la o vîrstă atît de matură, care să nu ştie cum se deretică o casă?

– Stai puţin, nu sînt de „o vîrstă atît de matură", spuse Bunny, retrăgîndu-se spre colţul canapelei. Şi nu-i mai spune mamei tale, „mami".

Frances rîse încîntată.

– Cred că am găsit o minte care-mi seamănă.

Apoi, uitîndu-se de la unul la altul, adăugă: Am înţeles corect că tu şi Alec sînteţi parteneri de afaceri?

– Nu sînt partener, doar consultant temporar.

– Fiule, n-ar fi o idee bună s-o convingi să rămînă definitiv? *Woodbox* are nevoie de sînge proaspăt, plin de energie.

– Mami, eşti transparentă ca sticla. Alec se ridică şi se duse la fereastră. Categoric că... hîm, *Woodbox* ar fi fericit ca Bunny să rămînă aici definitiv şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat s-o conving.

– Da, aşa este, dar... Bunny privi încurcată la trupul lui senzual, apoi îşi puse coatele pe genunchi. Dacă nu fac un pas aşa de mare, ca să rămîn la *Woodbox,* e pentru că trebuie să fiu absolut sigură că este lucrul cel mai bun pentru mine. Pentru că, dacă mă duc acasă, am şansa de a fi producător-asociat la compania *Faline.*

– Dumnezeule, Faline! exclamă Frances. Ce mi-am dorit să fi văzut filmele ei, care trezesc conştiinţele, cu mulţi ani în urmă, cînd eram doar o gospodină neînsemnată, veşnic în aşteptarea domnului şi stăpînului meu. Lucrurile ar fi decurs altfel în familia noastră.

Bunny o privi curioasă.

– Nu mi te pot imagina răsfăţîndu-ţi domnul şi stăpînul.

– Într-o reîncarnare anterioară. Dar să lucrezi cu Faline este o şansă ce se iveşte o singură dată în viaţă.

Alec se întoarse de la fereastră şi se strîmbă.

– E, într-adevăr, o decizie greu de luat, nu? De ce ar opta pentru bani, strălucire, prestigiu, cînd poate avea – ar fi vrut să spună pe mine – cînd poate avea *Woodbox*.

Frances îl privi cu atenţie.

– Această filozofie ţi se aplică şi ţie, fiule. Mai sînt şi alte orizonturi.

Ridicîndu-se, Frances se îndreptă spre uşă.

– Acum, că m-am amestecat suficient în vieţile voastre şi sper că mă veţi ierta, trebuie să prind avionul. Prietenul meu şi Machu Picchu mă aşteaptă.

După ce îl sărută pe Alec, o îmbrăţişă pe Bunny.

– Draga mea, cunoscîndu-te, mi-am dat seama ce grozav ar fi să am din nou o fată. Ei, rămîneţi cu bine!

Stînd în curte, urmăriră cu privirea maşina lui Frances pînă cînd nu se mai văzu.

– Acum, dacă ai terminat cu afurisita asta de curăţenie, am putea să înotăm şi să ne distrăm cele cîteva ore care au mai rămas din weekend?

– Sună dumnezeieşte. Îmi pun costumul şi ne întîlnim la piscină.

Capitolul 8

Cînd Bunny apăru în cadrul uşii de pe terasă şi se îndreptă spre piscină, Alec se topea deja de dor. Costumul alb de baie îi lăsa spatele şi coapsele complet descoperite. Partea din faţă, plină, se termina cu o baretă după gît. Era un costum cuminte, după standardele moderne, dar ea era atît de frumos modelată şi de suplă, încît ar fi arătat sexy şi cu un sac pe ea.

– Cum de reuşeşti să arăţi mereu atît de magnific?

– Cu ciclism, salate şi muguri de bambus. Îl privi de sus pînă jos, privirea ei zăbovind pe părul negru şi cîrlionţat de pe piept. N-am putut să-ţi spun de faţă cu mama ta, dar arăţi grozav, domnule Golightly.

El se bătu cu mîna peste abdomenul plat şi zîmbi.

– Pizza, hamburgeri şi gogoşi.

– Tu şi pasiunea ta pentru mîncare bună. Nu-i

drept ca tu să mănînci tot ce-ţi doreşti şi să nu te îngraşi nici măcar un gram. Ferindu-se de mîna lui care încerca s-o prindă, Bunny se îndreptă spre piscină.

Dwight şi Tess călcau apa la celălalt capăt al bazinului, cufundaţi în a se uita unul la altul, fără să simtă nevoia să vorbească sau să se joace. Jake şedea pe margine.

– Ce faci, dragule? întrebă Bunny.

– Privesc. Tînărul frumos privea absent un gîndac săltînd pe valurile clipocitoare. Întrebîndu-se de ce toţi trei păreau aşa distraţi, Bunny plonjă şi înotă viguros, un timp, apoi se căţără pe marginea piscinei şi începu să-şi usuce părul bogat şi cîrlionţat.

Înotînd spre ea, Alec urmări cu privirea picăturile de apă care alunecau pe sînii fermi, pe talia subţire, pe coapsele rotunde, în lungul picioarelor superbe. Îi zîmbi.

– Fiecare din noi îl cunoaşte pe părintele celuilalt. Mai sîntem străini?

– Da. Te găsesc foarte străin. Îl plesni cu prosopul. Mai ales după ce m-ai pus în faţa unei mame misterioase, fără să-mi spui o vorbă. Ce scenă! Eu în şort, cu fundul în sus, frecînd podelele.

– Ah, a fost o privelişte care nu poate fi uitată, spuse el, zîmbind strengăreşte. Dar entuziasmul mamei a rămas intact. Sper că insinuările ei nu te-au ofensat. E de aceeaşi părere cu tine că-mi irosesc potenţialul la *Woodbox,* şi crede că însu-

rătoarea m-ar determina să fac lucruri mai mari şi mai bune.

– Şi nu crezi? întrebă Bunny, aşezîndu-se lîngă el pe marginea bazinului şi lăsîndu-şi picioarele să atîrne în apă.

– S-ar putea să nu aflăm asta niciodată. Se uită plin de dor la ea. Numai o femeie cu totul deosebită, chiar unică, s-ar putea gîndi să se mărite cu mine.

Întrucît cele spuse sunau mai mult ca un avertisment decît ca o deschidere a sufletului, Bunny îşi întoarse ochii spre gîndacul roşu ce sălta pe valuri. Privindu-l fascinată se întrebă cît timp îi va trebui să traverseze piscina.

– Întîlnirea cu Frances m-a făcut să-mi dau seama cît de mult mi-a lipsit o mamă în viaţa mea.

– Da, mama este un om deosebit, dar mie mi-a lipsit un tată. Alec îşi sprijini coatele pe genunchi şi privi încruntat la copacii veşnic verzi de dincolo de piscină.

Agitîndu-şi picioarele în apă, pentru a grăbi progresele gîndacului, Bunny se întoarse la propriile ei gînduri.

– Dacă aş fi avut o mamă ca Frances, probabil că nu m-aş purta prosteşte, încercînd să hotărăsc ce să fac cu viaţa mea. Probabil că ar trebui să-mi întemeiez un cămin şi să fac, în sfîrşit, lucruri femeieşti.

Conversaţia luase o întorsătură care nu-i plăcea, dar Alec nu se putu opri să nu se gîndească la cît de fără ieşire era întreaga situaţie.

– Să devii tu însăţi mami, presupun.

– N-aş putea să spun nimic despre aceste lucruri. Dacă n-am avut niciodată o mamă, cum aş putea fi eu una? Pare un fel de înşelăciune. Privi în sus la el. Te-ai văzut vreodată în postura de tată?

Aplecînduse, cu o lovitură de palmă aruncă afurisitul de gîndac afară din apă. Ar fi vrut să-şi deschidă sufletul şi să-i mărturisească totul lui Bunny, dar cuvintele nu reuşiră să treacă dincolo de gheara care îi strîngea gîtul.

– Oamenii aceştia speciali, din echipa mea, sînt copiii mei. Numai acest gen de tată pot fi.

– Da, înţeleg cum simţi. Privi la Dwight şi Tess, săltînd pe valuri, şi la frumosul Jake, de pe marginea bazinului, Bunny înţelese ce înseamnă a proteja şi se întrebă dacă era acelaşi lucru cu sentimentul matern. Un gînd îi veni în minte şi-l dezvălui: Ce s-a întîmplat cu tatăl tău? A murit?

– Da, cînd crescusem deja, spuse Alec.

Un alt gînd îi traversă mintea.

– Ce-a vrut mama ta să spună că ar fi minunat să aibă din nou o fată? Ai avut o soră?

Furios pe el pentru lipsa lui de abilitate în a răspunde la întrebările ei simple, Alec spuse:

– Ce naiba te preocupă atît trecutul meu cenuşiu? Aruncîndu-şi ochelarii şi pălăria, plonjă în piscină.

Împietrită de reacţia lui neaşteptată, Bunny îl văzu îndepărtîndu-se. Era aproape îndrăgostită de un bărbat care fie nu avea încredere în ea, fie

nu-i păsa suficient de ea pentru a-şi deschide sufletul. Dificultăţile i se învîrteau în minte. În fond, ce şi-a dorit? O relaţie? O căsătorie? Cu sentimentele pe care le încerca ea pentru Alec, ar putea suporta să-l părăsească pentru a lucra cu Faline?

Sărind în picioare, alergă spre căsuţă şi îşi făcu bagajul pentru vizita de prospectare a pieţii de la Clevéland. Avea nevoie de cele trei zile de stat departe, pentru a-şi analiza sentimentele.

Înjurînd printre dinţi, Alec cercetă piuliţa blocată care nu-i permitea să fixeze patul metalic în interiorul navei. Nimic nu mergea cum trebuie. Bunny plecase de două zile şi el se simţea mai singur, încît venise de la serviciu, se schimbase în blugii lui vechi, îşi pusese un tricou zdrenţuit şi se cufundase în măruntaiele vasului, pentru consolare.

Nu se mai putea minţi; se îndrăgostise de zeiţa lui de neatins. Şi tocmai acum se aruncase cu capul înainte, ca un berbec, punîndu-şi în pericol visul pe cale de a se împlini. Numai cel mai înrăit ticălos ar fi procedat ca el; mai întîi, încercînd pe toate căile o apropiere, ca apoi s-o repeadă brutal, cînd ea şi-a permis o simplă întrebare despre trecutul lui. Dispreţuindu-se din toată

inima, realiză că se comportase ca unul din bărbaţii aceia despre care îi vorbise Bunny, acei bărbaţi pe care nu-i interesează decît numărul femeilor cu care se culcă.

Ei bine, nu se va mai întîmpla niciodată, îşi jură sieşi, forţînd cheia fixată pe piuliţa înţepenită. Dacă îi va mai da o şansă, va fi foarte sobru. Indiferent cît de tentantă este sau cît de mult o doreşte.

– Eşti acolo? se auzi o voce îngerească, uşor răguşită. Te-am căutat peste tot.

Alec sări în picioare, cheia alunecă, dar nu simţi cînd şurubul îi zdreli încheietura. Copleşit de sentimente mai importante, privi în sus, la capul înconjurat de un nimb auriu ce apăruse în deschizătura tambuchiului. Uşurarea, bucuria, speranţa şi încă ceva pe deasupra îl făcură să tremure şi se lăsă, moale, pe spate.

– Te-ai întors acasă!

– O deducţie genială, domnule. Capul dispăru şi o pereche de sandale începu să coboare scara, urmată de două gambe zvelte şi frumoase, de două coapse tentante, strînse într-un şort alb, de o talie subţire şi doi sîni obraznici, mulaţi într-un tricou înflorat, în sfîrşit, de faţa minunată a lui Bunny. Fără ochelari. Fără gumă de mestecat.

– Maşina ta e afară, aşa că am ştiut că trebuie să fii şi tu prin preajmă. Pentru prima dată, după mult timp şi din anumite motive, îşi pusese puţin roşu în obraz. Te-am căutat prin toată casa, dar aproape uitasem de navă. Oprindu-se lîngă el,

zîmbi ironic. N-am realizat că tu chiar te-ai înhămat la treaba asta. Am crezut că doar vorbeşti despre ea.

– Numai uneori, cînd lucrurile merg prost, spuse Alec, rezistînd tentaţiei de a se uita în sus, din poziţia în care se afla, la priveliştea încîntătoare de deasupra. Nu te aşteptam decît mîine.

– Am terminat cu treburile mai devreme, spuse ea, aşezîndu-se într-un genunchi lîngă el. Şi mi-am dat seama ce vreau de la viaţă.

– De la viaţă...? Cu imaginea încîntătoare, aflată acum la nivelul ochilor, viaţa nu apărea în primplanul minţii lui. Ridicîndu-se de pe spate, încercă să rămînă ferm în hotărîrile ce le luase în lipsa ei. Ce ţi-ai dat seama?

– Oh, îţi sîngerează mîna! exclamă Bunny, lăsîndu-se în genunchi lîngă el. Cum s-a întîmplat?

– N-am nici cea mai vagă idee. Îşi privi mîna ca şi cînd aparţinea altcuiva, apoi îşi şterse sîngele cu poalele tricoului. Nu-i decît o zgîrietură Nu-i nimic.

– Cum nimic? Eşti tu şi tu eşti totul, spuse ea, dulce. Despre asta mi-am dat seama.

El ridică ochii şi o privi.

– Poftim?

Buzele ei se arcuiră într-un zîmbet.

– Vreau să fiu totul pentru tine. Luîndu-i mîna mare în mîinile ei delicate şi moi, îşi puse buzele pe încheietura sîngerîndă, atingînd rana cu limba, în cercuri din ce în ce mai largi.

Atingerea umedă şi caldă se transmise ca o

flacără prin trupul lui Alec.

– Încă nu sînt sigur că am înţeles exact ce spui, prinţesă, replică el, cu o voce răguşită.

– Spun că toată viaţa am complicat lucrurile şi am despicat firul în patru despre ceea ce îmi doresc; pînă acum. Nu intenţionez să continuu, domnule Golightly.

Întorcîndu-i mîna cu palma în sus, ea continuă să descrie cercuri cu limba pe partea interioară a încheieturii.

– Oh, pentru Dumnezeu, nu mai face asta, dacă nu vrei să...

Întrebîndu-se ce naiba s-a întîmplat cu fecioara de gheaţă, Alec se ridică în genunchi şi o cuprinse în braţe.

– Nu ştiu ce dracu' se petrece, dar sînt sigur că-mi place.

Arcuindu-se spre el, Bunny îi înconjură gîtul cu braţele şi îl privi rîzînd.

– Am avut suficient timp să mă gîndesc la ce s-ar întîmpla dacă aş pleca abandonînd totul, să analizez ce simţim fiecare din noi şi ce s-ar întîmpla dacă eu aş face cutare lucru şi tu cutare lucru. M-am gîndit, de asemenea, la cum m-ai învăţat să mă amuz în Disneyland şi m-am întrebat dacă a face dragoste cu tine ar putea semăna cu mersul într-un parc de distracţii.

– Cred că seamănă mai mult cu mersul într-un magazin de jucării. Mustaţa îi tremură uşor, în timp ce ochii i se transformară într-o mare tropicală. Te-ai gîndit la toate astea?

– Chiar mai mult. La faptul că tot ce avem în viaţă sînt momente. Cîte unul, din timp în timp. Eu vreau să-mi petrec cu tine momentele ce-mi sînt rezervate în această viaţă, învăţînd cum să te amuz.

Zîmbetul lui se accentuă.

– Ai nevoie de un ghid pentru a face un tur complet prin magazinul de jucării?

Desfăcîndu-şi o mînă de pe gîtul lui, Bunny îi atinse cu degetele buzele pline şi senzuale.

– Acum ai înţeles foarte bine. Iar tu eşti expert în tururi magnifice.

– Poţi să pariezi, şopti Alec, strivind-o de pieptul lui. Mi-ai lipsit atît de mult, prinţesă. Ai fost atît de rece şi tăcută înainte de a pleca! Am crezut că eşti furioasă pe mine.

– N-am fost furioasă, doar confuză în ceea ce îmi doream cu adevărat. Şi tu mi-ai lipsit tot atît de mult, poate chiar mai mult. Presîndu-şi obrazul de umărul lui, inspiră cu nesaţ mirosul unui bărbat care muncise. Am visat tot timpul, cît am fost plecată, la clipa cînd trupul tău se va lipi de al meu. Zilele cînd sîntem împreună sînt un cadou şi nu trebuie risipite.

– Să fiu cu tine aici, în acest moment, este cel mai preţios cadou pe care l-am primit vreodată. Ridicîndu-şi bărbia, Alec o privi adînc în ochi. Şi cum rămîne cu străinii din noi? M-am purtat ca un ticălos cînd nu ţi-am răspuns la întrebarea despre sora mea şi despre trecut. De atunci, mă condamn tot timpul.

– La Cleveland, mi-am dat seama că ştiu despre tine tot ce am nevoie să ştiu. Eşti un bărbat dulce şi iubitor. Cu vîrful degetelor îi urmări conturul muşchilor pe sub cămaşă. Zîmbi. Şi de cînd ai preluat conducerea la *Woodbox,* acţionezi viguros şi dinamic, încît de fiecare dată mi se înmoaie genunchii. Una peste alta, eşti incredibil de sexy.

Alec simţi cum se aprinde la faţă de plăcere şi dorinţă.

– Dacă vei continua să vorbeşti în felul ăsta, prinţesă, va trebui să fiu la înălţime şi să-ţi arăt cît de dinamic pot fi. Apropo, am o sticlă de şampanie în frigider, cearceafuri curate pe pat şi tot ce trebuie pentru ca această ocazie specială să devină ceva de neuitat. Cred că aş putea găsi chiar şi cîţiva trandafiri în grădină. Hai să mergem în casă.

Bunny privi în jur la cabina intimă şi elegantă, cu podeaua din lemn lustruit şi pereţii proaspăt vopsiţi în culoarea mierii. Lumina palidă a înserării pătrundea prin ferestrele dreptunghiulare. Patul era doar pe jumătate fixat, dar salteaua ce zăcea pe jos părea o invitaţie.

– Aici este locul perfect pentru prima noastră întîlnire de dragoste. Pe corabia visurilor tale. Învaţă-mă să navighez liberă, domnule Fluşturatic.

Alec îşi simţi inima umflîndu-i-se, gata să-i sară din piept.

– Acesta este cel mai frumos şi singurul vis pe care îl am, murmură el, cufundîndu-se în albastrul ochilor ei şi înregistrînd fugar obrajii coloraţi de

pasiune. Tu şi cu mine, făcînd dragoste, primul bărbat şi prima femeie, pentru eternitate.

Apoi, coborîndu-şi capul, îi acoperi gura cu gura lui. Simţi un tremur în tot corpul cînd limba lui îi atinse interiorul buzelor moi, explorînd mai adînc în paradisul dulce şi cald.

În genunchi, faţă în faţă, el îşi strecură cu gingăşie mîinile sub tricoul ei, îi prinse talia subţire, apoi, alunecînd în sus, îi prinse în căuşul lor sînii liberi şi fermi, frecîndu-i uşor sfîrcurile cu degetele mari.

– Ai avut dreptate cînd ai spus că Disneyland este o iluzie ieftină pentru copii. Acum trăim un act real.

– Oh, da... oh! Inima lui Bunny bătea nebuneşte şi respira sacadat. O flacără, pornită din sfîrcurile sînilor, pătrunse în fiecare fibră a corpului ei. Nu mi-am imaginat că o simplă atingere poate fi atît de minunată, de nedescris. Trebuie să fie ceva magic între noi.

– Adevărata magie va apărea cînd vom începe să explorăm lumea jucăriilor. Ciupind uşor fiecare sfîrc deja întărit, zîmbi şi îşi împinse genunchiul între picioarele ei, frecîndu-l uşor de părţile ei cele mai intime şi sensibile. Îţi place, iubito?

– Da... da, îmi place! Cuprinzîndu-i umerii, ea

îşi aruncă capul pe spate, gemînd de dorinţă. Alec, te rog...

– Da, prinţesă, şi eu te vreau... atît de mult. Vreau să te privesc.

Retrăgîndu-se puţin, îi scoase tricoul. Senzaţia degetelor lui descheind nasturii, trăgînd fermoarul, scoţîndu-i şortul şi slipul, explorîndu-i fiecare părticică a trupului, chiar şi cele mai secrete, era aproape de neîndurat.

Ridicînd-o în picioare, o eliberă de şort, slip şi sandale. Ochii lui ardeau sălbatic, mîngîindu-i fiecare curbă, fiecare linie zveltă a trupului.

– Eşti atît de incredibil de frumoasă, Bunny, iubita mea. O femeie de-a dreptul uimitoare.

Bunny simţea cum corpul i se mistuie sub focul privirii lui şi cum acest foc mistuia şi temerile ei de a fi iubită numai pentru imaginea pe care şi-o crease. Nu mai conta.

– Dacă sînt frumoasă, sînt pentru tine, spuse ea, încet. Vreau şi eu să te privesc şi să te ating. Un zîmbet maliţios îi ridică colţurile gurii. N-am avut încă ocazia să văd comorile pe care le cumpăr.

Cu faţa luminată de veselie, Alec îşi desfăcu braţele.

– Iată-mă, prinţesă, gata pentru inspecţie. Ai nevoie de un cărucior pentru cumpărături?

Bunny rîse încetişor.

– Dacă văd ceva ce-mi doresc, o să-l iau cu mîinile mele.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, îi trase cămaşa

peste cap, încîntată de părul cîrlionţat şi negru de pe pieptul musculos. Respiraţia lui se acceleră cînd ea îi sărută sfîrcurile, apoi dunga de păr ce cobora spre talie. Mîinile ei coborîră, trecură peste catarama centurii şi prinseră în căuşul lor umflătura din spatele şliţului.

– Ce avem noi aici?

– E un mister şi pentru mine, spuse Alec, înecîndu-se şi trecîndu-şi degetele prin părul ei. N-a fost acolo pînă cînd nu i-ai dat tu atenţie.

Tremurînd de nerăbdare, cu obrajii în flăcări, ea desfăcu catarama, desfăcu fermoarul, apoi îi trase blugii şi slipul în josul gambelor lungi, pînă cînd el îi împinse cu piciorul. Privindu-i sexul puternic, ea suspină.

– De ce, egoistule, ai ţinut numai pentru tine cele mai fascinante jucării?

– Ce vrei să spui? Am încercat să le împart cu tine din prima zi cînd ne-am întîlnit. Rîzînd, arzînd de dorinţă, Alec îi prinse mîinile şi o aşeză pe saltea. Şi ard de nerăbdare să ţi le ofer acum.

– Mi le oferi şi cu instrucţiuni?

– Eu îţi voi da instucţiunile.

Ea rîse tremurat cînd mustaţa lui o mîngîie de la gît, pînă la triunghiul cîrlionţat al sexului ei. Apoi aproape că ţipă de plăcere cînd el îi supse, pe rînd, sfîrcurile întărite. Mustaţa lui între sînii ei era o tortură minunată.

Devenit dintr-o dată serios, Alec se ridică în picioare şi o privi îndelung, de la vîrful picioarelor, pînă în creştetul capului învăluit în cununa de

bucle de culoarea chihlimbarului.

– Sub toată această strălucire se află o femeie dulce, caldă şi unică, adevărata Bunny care s-a pierdut undeva, pe drum. Cu această femeie, voi face dragoste acum.

Bunny simţi cum lacrimile îi vin în ochi şi cum toate îndoielile i se spulberă în vînt. Îşi puse mîinile pe pieptul lui şi-i simţi inima bătînd puternic pentru ea.

– Ah, iubitul meu, nu-ţi pot descrie în cuvinte cît de minunat eşti că îmi spui aceste lucruri.

– Să te aud spunîndu-mi „iubitule" este la fel de minunat, murmură el, cu o voce răguşită. Că sîntem aici, acum, în acest fel, şi că tu îmi aduci atîta bucurie, înseamnă un miracol.

– Iubitule, iubitule, iubitule. Prinzîndu-i braţele, îl trase spre ea. Vreau să-ţi dau toată bucuria şi fericirea din lume.

Înfometată, îi acoperi trupul cu mîngîieri şi sărutări. Înnebunit de dorinţă, el îi prinse mîinile şi o ţinu imobilizată în timp ce trezi în ea valuri de plăcere cu un talent de vrăjitor. Îi gustă cu limba fiecare părticică a trupului, pînă cînd ea ţipă:

– Alec, nu mai pot aştepta. Ia-mă acum!

Proptit în mîini, privi în jos la faţa ei, apoi coborî şi o pătrunse dintr-o singură zvîcnire.

– Eşti a mea acum. Sîntem o singură fiinţă, prinţesă.

– Oh, iubitule... Aproape că nu putea vorbi de fericirea de a-l avea înăuntrul ei şi de a se mişca împreună cu el, într-un ritm al plăcerii. Gîfîind şi

gemînd, cu faţa îngropată în gîtul lui, ea atinse apogeul.

Chiar înainte ca spasmele ei să se potolească, el îşi arcui capul spre spate şi scoase un strigăt, în momentul cînd se eliberă în ea. Murmurînd cuvinte de dragoste, se lăsă peste ea şi îşi cuibări faţa în scobitura gîtului ei.

Respirînd sacadat, Bunny îi ţinea strîns în braţe trupul mare şi viguros, fericită să-i simtă inima bătînd pe pieptul ei. Lumea de afară dispăruse, nu mai exista decît în interiorul acestei cabine micuţe din măruntaiele unei ambarcaţiuni, populată doar de ea şi de acest bărbat minunat, care încă tremura din tot corpul.

Cîteva clipe mai tîrziu, care părură o eternitate, Alec îşi ridică capul, purtînd în ochi o mare de sentimente şi un zîmbet pe buzele tremurătoare. Atingîndu-i faţa cu buzele, el îi contură fiecare trăsătură ca şi cînd ar fi vrut să-şi imprime ceva foarte preţios în memorie.

– Cred că tocmai am vizitat paradisul.

– Paradisul... Şi cum îi privea faţa dulce şi colţuroasă, Bunny realiză că vidul interior, pe care l-a resimţit de atîta vreme, dispăruse. Ce ciudat, murmură ea, m-am dăruit fără să aştept nimic şi mă simt împlinită pentru prima dată în viaţa mea.

Capitolul 9

Paradisul, lumea magică, lumea jucăriilor, cerul. Alec le vizitase pe toate făcînd dragoste cu Bunny. Acum dorea ca ele să dureze toată viaţa. Visul imposibil. Cea mai fantezistă dintre fantezii. Încă uniţi într-un singur trup, îi sărută buzele, obrajii, pleoapele, vîrful nasului. Apoi se aventură precaut zicînd:

– Cred că aproape m-am îndrăgostit de tine.

– Cred că, sub impulsul pasiunii, faci o declaraţie neobişnuită pentru tine, domnule Uşuratic. Urmărindu-i cu degetul arcurile sprîncenelor, apoi linia de-a lungul nasului turtit, ajunse, în final, să-i atingă buzele şi zîmbi nesigur. Sub impulsul pasiunii, şi eu aş putea spune că aproape m-am îndrăgostit de tine. Ce părere ai despre cuvîntul „neobişnuit"?

Nu era sigur dacă ea făcea o încercare pentru a-şi dezvălui sentimentele, aşa cum încercase el,

sau pur şi simplu îl tachina. Cel puţin nu-i respinsese tentativa.

– O declaraţie neobişnuită şi o zi neobişnuită, care vor rămîne întipărite pe vecie în mintea mea. Se ridică şi se aşeză pe o parte, cu un braţ sub cap, privind-o. Se pare că am ajuns la un punct aproape interesant în relaţia noastră.

Bunny se întoarse cu faţa spre el, se sprijini într-un cot, iar cu mîna liberă îi contură umerii şi muşchii pieptului.

– Iubitule, murmură, savurînd cuvîntul. Iubitule, trebuie să admit că relaţia noastră este o relaţie de afaceri unică în felul ei.

Zîmbind, el îi atinse cu degetul sfîrcurile roz ale sînilor, îndreptate obraznic spre el.

– Afaceri amuzante, într-un magazin de jucării.

Un zîmbet de răspuns lumină faţa lui Bunny, iar mîna ei alunecă mai jos, pe trupul lui.

– Pun pariu că jucăria favorită, în copilăria ta, a fost pistolul, nu-i aşa?

– Poţi să pariezi. Sigur că m-am jucat de-a hoţii şi vardiştii cu cei mai buni, dar jur că nu mi-am crestat niciodată aventurile pe patul pistolului. Tu cu ce te jucai cînd erai mică?

Bunny începu să rîdă.

– Cred că nu te surprinde să auzi că jucăria mea favorită a fost un calculator. Nu se spune oare că cei mai mulţi oameni, cînd îmbătrînesc, trăiesc o a doua copilărie? Ei bine, tu mă ajuţi să mi-o trăiesc pe prima. Cu trei luni în urmă, aş fi fost îngrozită dacă cineva mi-ar fi sugerat că o să

mă comport aşa cum am făcut în seara asta, cînd am venit pe vas.

– Ei, să spunem că ai suferit o influenţă rea. Alec îşi puse mîna lui mare în scobitura taliei ei. Şi eu eram aici, ocupat cu treburile mele, încercînd să fixez un pat, cînd ai apărut tu cu sacul plin de jucării şi alte cadouri. Ce ţi-a venit?

Încruntîndu-se gînditoare, ea îşi privea degetele jucînd-se cu cîrlionţii umezi de pe pieptul lui.

– Am dormit foarte puţin la Cleveland, tot gîndindu-mă la atracţia magică dintre noi doi, la cît de diferite sînt ţelurile noastre în viaţă şi la faptul că probabil nu vom fi împreună pentru mult timp. Totul pare lipsit de speranţă.

– Da, încuviinţă Alec, nefericit. Să sper că ai găsit o soluţie?

– Nu, din nefericire. Şi am început să mă gîndesc la Dwight şi Tess, cît de fericiţi sînt împreună, doar să se privească şi să se ţină de mînă. Sînt sigură că nu-şi pun întrebarea dacă relaţia lor o să ţină sau nu, pur şi simplu se bucură de ea. Ei m-au făcut să realizez că mă înşel pe mine însămi, analizînd fiecare lucru. Am hotărît să trăiesc clipa şi să las ca ziua de mîine să-şi aibă grijă de ea însăşi. Geniul a învăţat ceva de la trupa ta specială.

– Ei au o logică sănătoasă, care ne lipseşte nouă, în goana noastră de a şti cît mai multe.

Alec îşi privea mîna urcînd şi coborînd în ritmul respiraţiei ei, conştient de faptul că ea ajunsese la punctul în care avea încredere în el şi vorbea des-

chis, fără s-o mai intereseze trecutul lui. În faţa sinceritătii el, nici el nu mai voia să rămînă un străin.

Inima i se strînse dureros, privind-o cît de frumoasă era. Înghiţi în sec, simţind cum mărul lui Adam se convulsionează.

– Pentru că veni vorba de echipa specială, n-ar fi trebuit să te reped pentru că m-ai întrebat despre sora mea.

Bunny îl mîngîie pe gît.

– Nu-i nevoie să-mi spui, dacă îţi este greu să vorbeşti despre trecutul tău, iubitul meu.

– Dar simt nevoia să-ţi spun.

– Atunci, ascult.

Întorcîndu-se pe spate, Alec rămase tăcut un timp, cuvintele nu reuşeau să iasă. Se ridică şi spuse, în sfîrşit:

– Pare prostesc, dar nu pot vorbi despre asta decît îmbrăcat.

– Nu văd deloc de ce ar fi prostesc, zise Bunny, încetişor. La o adică, eu sînt maestră la îmbrăcat, îţi aminteşti?

– Corect. Eşti un adevărat talent.

Ridicîndu-se în picioare, îşi puse slipul şi blugii, apoi tricoul zdrenţuit. Cu picioarele goale, se aşează pe podea lîngă pat şi căută cheia mecanică.

Alungîndu-şi orice emoţie din minte, cuvintele îşi făcură loc spre suprafaţă:

– Sora mea s-a născut cînd eu aveam cinci ani. Cînd a împlinit trei ani, devenise deja evident că este înapoiată mintal. Testele au arătat că este

o boală congenitală, preluată din cromozomii tatălui meu. Jake este şi el genetic şi îmi aminteşte de ea.

– Ah, Alec, ce trist! Îmbrăcîndu-se la rîndul ei, Bunny se aşează lîngă el, pe podea.

Încordîndu-şi muşchii, Alec forţă din nou cheia pe piuliţa înţepeniţă, bombănind, pentru că ajunsese la partea cea mai grea a povestirii.

– Tatăl meu era avocat şi absolvise *Magna cum laude* la *Harvard.* N-a putut să suporte ideea că, din punct de vedere genetic, avea defecte şi mai ales să fie confruntat, zi de zi, cu acest adevăr. Aşa că, atunci cînd aveam nouă ani, a plecat. Nu l-am revăzut niciodată.

– Vrei să spui că ţi-a întors spatele? Dar asta a fost o cruzime!

– Cred că dorea să pretindă că nimic nu se întîmplase. Fiind avocat, a aranjat astfel lucrurile încît mama să primească un suport financiar minim, care s-a dovedit insuficient, deoarece Carol avea şi alte probleme congenitale care necesitau tratament medical. Scoase o exclamaţie furioasă. Piuliţa cedase şi cheia îi scăpase din mînă. La dracu'!

Fără să ridice privirea, a pus piuliţa la locul ei şi a strîns-o, apoi a continuat:

– În ciuda tuturor pronosticurilor, mama a reuşit să-i fie reatestată diploma de profesor, să prevină înfometarea noastră şi chiar să ne crească cu dragoste. Am iubit-o pe Carol şi mi-am luat în serios rolul de frate mai mare, bătîndu-mă cu tică-

loşii care strigau: „Toanta, toanta". Privi la Bunny şi îşi pipăi nasul spart şi cicatricea din bărbie. N-am cîştigat toate bătăliile, după cum vezi.

Mutîndu-se la celălalt capăt al patului, introduse un şurub şi îl înşurubă. Ea îl urmă, îngenunche lîngă el şi-i puse o mînă pe umăr.

– Nici tu n-ai avut copilărie, nu-i aşa?

– Cel puţin eu am fost la Disneyland. O privi şi zîmbi crispat, apoi se uită în jos, căutînd cheia. Cînd am început să lucrez la *Woodbox,* am avut mai mulţi bani şi situaţia a devenit mai uşoară. Carol a murit cînd eu aveam şaptesprezece ani.

Bunny îşi puse braţul după gîtul lui şi îşi culcă obrazul pe umărul bărbătesc.

– Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa?

El încuviinţă.

– Cînd a murit, s-a stins o steluţă în lumea mea.

– Aşa că ai reaprins alta, cu echipa specială.

– Da, s-ar putea spune şi aşa. Alec împinse patul din lemn de tek la locul lui. Bătrînul a murit de infarct acum cinci ani şi mi-a lăsat toate bunurile lui pămînteşti, inclusiv casa şi *Mustang*-ul.

Ea îi studie profilul răvăşit.

– Nu pare ca o palmă peste faţă, acest gest atît de tîrziu?

– Dar testamentul mi-a dat libertate financiară, aşa că m-am putut reconcentra asupra problemelor unei echipe de oameni înapoiaţi mintal, care de asemenea este o palmă peste faţă, nu crezi?

Alec își făcu de lucru cu o altă piuliță, încercînd să-și adune curajul pentru a spune și restul. Testele făcute au arătat că moștenise genele tatălui lui și că ar putea să transmită defectul copiilor pe care îi va avea. În plus, l-au lăsat cu sentimentul că este pe jumătate bărbat, cu convingerea că singura lui șansă de fericire ar fi legătura cu o femeie dinamică, de carieră, ca Bunny, căreia nu-i pasă de copii și nu-și dorește să fie mamă.

Privindu-i fața frumoasă, simți că nu este sigur de ea pentru a-i dezvălui deficiențele lui.

– Cred că... asta-i tot.

– Mă bucur că mi te-ai destăinuit, iubitule, spuse ea, zîmbindu-i tandru. Ai avut genul de copilărie care, de obicei, face dintr-un puști un dur și un derbedeu. În schimb, tu ai crescut bun și plin de iubire, încît ți-ai luat răspunderea echipei speciale.

– Nu sînt bun, îmi place să-i bat pe ticăloși. Asta este chemarea mea în viață, în afară de a te corupe pe tine. Și să construiesc o corabie de vis. Vrei să ți-o arăt?

Bunny aprobă din cap, simțind că el își dorea să se îndepărteze de povestea atît de tristă pe care o spusese, fără pic de emoție, ca și cînd ar fi fost străin de ea.

– Mi-ar face plăcere.

Alec lăsă cheia din mînă și se ridică în picioare. Afară era noapte, iar becul instalat să-i permită lucrul pe timpul nopții era singura lumină. Și această lumină făcea să le danseze umbrele

pe pereţii de lemn.

– În termeni marinăreşti, ferestrele unei nave se numesc hublouri, podeaua se numeşte talpa cabinei, iar uşa este tambuchi.

– O să trec toate aceste denumiri în banca mea de date, murmură ea, zîmbind amuzată.

– Sper, domnişoară Fletcher. Luînd un felinar, Alec îşi începu explicaţiile: Aici vin încastrate masa şi scaunul, confecţionate dintr-o singură bucată, imediat vine bucătăria. Motorul se află în spatele acelui perete etanş şi în spatele celuilalt este prova – sau toaleta pentru cei neiniţiaţi.

Cu ochii scăpărînd, Bunny îşi ridică nasul aristocratic.

– Nu-mi trebuie nici prova, nici toaleta de pe nava ta.

– Atunci, va trebui să faci pipi peste balustradă, spuse el, chicotind. Sau tu nu faci pipi?

– Nu-i treaba ta.

– Oricum, în colţul acela va fi masa navigatorului.

– Cine este navigatorul?

– Cine?

Brusc, visul lui imposibil prinse conturul unei fantezii, în care el şi ea erau singuri pe nava lui frumoasă, navigînd de la o insulă tropicală la alta şi iubindu-se. Zîmbi şmechereşte.

– Slujba este disponibilă pentru oricine îşi manifestă interesul.

Punîndu-şi mîinile în şolduri, ea aruncă o privire cercetătoare în jur.

– N-am avut niciodată de-a face cu ambarcaţiunile. Ce înseamnă a naviga?

Alec încercă să se gîndească ce minunat ar fi să cîştige o femeie ca Bunny pentru navigaţie.

– Navigatorul foloseşte diagrame de curenţi, maşini, hărţi oceanografice, îşi trasează ruta şi potecile pe mare, citeşte stelele cu ajutorul instrumentelor şi face o groază de calcule. Adică, tot felul de lucruri pe care o femeie deşteaptă le poate învăţa din cărţi sau de la un marinar cu experienţă.

– Ah, ah! Şi cînd ai căpătat tu această experienţă?

Zîmbind cu nostalgie, el îşi trecu degetele prin păr.

– Unul din colegii mei de şcoală provenea dintr-o familie de marinari. Şi, în vacanţe, m-au luat întotdeauna cu ei în excursiile pe ocean. Acolo, în largul oceanului, nimeni nu depindea de mine şi m-am simţit, pentru prima dată, tînăr şi liber. Aşa că am construit acest şlep pentru mine, cu gîndul să-mi recapăt libertatea. Îşi răsuci colţul mustăţii. Şi acest vis m-a ajutat să trec prin toate problemele de la *Woodbox.*

– Ah, aproape am uitat! exclamă Bunny, apucîndu-l de braţ. Pentru că a venit vorba de *Wood-*

box, cu minunile trăite aici, nu ţi-am spus veştile bune.

Alec naviga încă în visul lui.

– Veşti?

– Din Cleveland! Expertul tău în *Public Relations* i-a convins pe cei de la *Piceroad* să expună produsele de la *Woodbox* în toate magazinele lor de desfacere. Asta este cu adevărat o piaţă mare, domnule Golightly. Pînă acum aţi vîndut numai pe Coasta de Vest, dar *Piceroad* are sute şi sute de magazine, de la un capăt la altul al ţării.

– Da, asta-i într-adevăr o afacere mare, spuse el, întunecat. Dar nu putem asambla mii de produse cînd nu ştim dacă vom mai exista după două luni. Nu sînt deloc sigur că putem să strîngem suma necesară primei plăţi, pînă la termenul limită.

– Dragul meu, nu vezi întregul tablou. Bunny îşi încolăci strîns braţele după gîtul lui. Cu un contract de lucru aşa de solid, vom putea împrumuta banii necesari.

El se gîndi o clipă, apoi respiră adînc.

– După toate, se întrezăreşte puţină lumină la capătul tunelului, nu?

– Aşa se pare, domnule Golightly, şi nu m-am mai simţit atît de bucuroasă să închei o astfel de afacere de nu ştiu cînd! zise ea, apoi zîmbi, în timp ce ochii ei albaştri se aprinseră de pasiune. Exceptînd, bineînţeles, plimbarea mea prin magazinul de jucării, dar acesta din urmă nu se poate compara cu nimic.

– Absolut adevărat, prinţesă! spuse Alec, ochii lui întorcîndu-i pasiunea. Din întîmplare, am o sticlă de şampanie în frigider, ca să toastăm pentru acest început bun. Hai să închinăm un pahar.

– Mi-ar plăcea, dar nu ştiu dacă trebuie, spuse ea, în timp ce urca scara spre punte. Îţi aminteşti ce s-a întîmplat ultima dată cînd am toastat?

– Noaptea aceea a rămas gravată în memoria mea, spuse Alec, cu ochii la fesele rotunde ce se conturau sub şort. Te previn că nu mai am de gînd să mai fac pe sfîntul dacă te îmbeţi din nou.

Ieşind în aerul nopţii, Bunny privi în jos prin tambuchi, rîzînd.

– De fapt, nu îmi plac deloc sfinţii.

Era aproape ora nouă dimineaţa cînd Bunny se urcă pe bicicletă, dar nu-i păsa de oră. Plutind pe un nor mai argintiu decît cei de pe cer, nu prea lua în seamă peisajul din jur care o încîntase în fiecare dimineaţă. Cîntecul păsărilor, parfumul trandafirilor şi splendoarea fluviului ajungeau cu greu la ea. Mintea şi sufletul îi erau pline de imaginea lui Alec, de trupul lui lipit de al ei, de faţa şi rîsul lui, de toată bucuria lumii.

Strecurîndu-şi bicicleta de curse prin traficul intens de la acea oră, simţea nevoia să zîmbească şi să-i salute pe toţi conducătorii auto pe

lîngă care trecea. Se părea că femeia prizonieră îşi sfărîmase lanţurile şi încerca un sentiment magnific de libertate.

La *Woodbox,* Alec îi lăsase un mesaj prin care îi spunea că va fi plecat toată ziua, ca să vorbească cu bancherii despre împrumut. După ce îşi schimbă costumul supraelastic, Bunny se îndreptă spre secţia de ambalare pentru a-i saluta pe cei din echipa specială. Această vizită devenise obiceiul ei de dimineaţă, acum că Alec era aşa de ocupat cu problemele manageriale.

Cînd intră în sala de asamblare, Tess şi Dwight erau deja în aşteptare, nerăbdători să aibă o discuţie particulară cu ea. Cu ochii strălucitori şi plini de speranţă, o întrebară pe Bunny dacă ea crede că se pot căsători ca toţi oamenii. Luată complet prin surprindere, nu le-a putut răspunde pe loc.

Îşi continuă inspecţia, oferind fiecărei persoane un cuvînt sau o mîngîiere. Iubirea sinceră şi încrederea pe care le citea pe feţele lor o făcură să înţeleagă exact de ce Alec se simţea obligat să le facă viaţa sigură.

În timp ce se întorcea la biroul ei, Bunny plutea din nou pe norul ei fermecat. Trecu pe lîngă Nan doar zîmbindu-i în chip de salut şi se aşeză la biroul pe care şi-l amenajase singură, în faţa computerului. Îşi scoase ochelarii şi privi languros în gol. Pe ecranul întunecat al computerului apăru o clipă imaginea lui Alec, făcînd dragoste cu ea.

Abia o luă în seamă pe colega ei de birou cînd îi puse ceaşca cu cafea în faţă şi i se adresă:

– Eşti bolnavă sau s-a întîmplat ceva?

– Poftim?

– Mă întreb dacă să chem un doctor sau nu.

– Cum? Bunny privi la bluza tricotată care abia cuprindea corpul deformat al lui Nan. Cine are nevoie de doctor? Nu cumva ai...?

– Nu eu, tu! N-am văzut niciodată pe cineva atît de năuc ca tine şi nici nu te-am văzut pînă acum îmbrăcată aşa. Ce a intrat în tine?

– Ce a intrat în mine? Pete roşii îi apăruseră în obraji înainte să realizeze că nu era o aluzie, ci doar o figură de stil. Avea febră, categoric, dar nu pentru că era bolnavă. Hainele mele? Îşi privi blugii albi, bluza albastră de bumbac şi sandalele. Am făcut cumpărături la Cleveland şi mi-am cumpărat lucruri de gata, pentru prima oară în viaţa mea. Am vrut să par mai abordabilă. Vreau să spun că toată lumea de aici este atît de neceremonioasă încît... Ei bine, înţelegi.

– Hîmm, hîmm, murmură Nan, cunoscătoare.

– Mai bine mă apuc de lucru, spuse Bunny, prudent, nevrînd ca „afacerea" ei să facă înconjurul fabricii.

De data aceasta nici computerul nu reuşi să-i distragă gîndurile. Alec le domina. Declarase că oamenii nu pot avea decît momente de fericire, dar ea îşi dorea mai mult. Luni, ani, pentru totdeauna. Căsătorie? Din nefericire, se gîndi la Dwight şi Tess şi se întrebă dacă ea şi Alec ar putea forma o echipă pe termen lung. El era managerul acum, dar niciodată nu va putea fi egalul

ei ca experienţă, instruire şi potenţial de carieră. Nu-i păsa de lucruri ca „poziţie" şi „statut social", dar se părea că bărbaţii au nevoie să domine.

De cîteva ori, în viaţa ei, fusese părăsită şi suferise din cauza acestui orgoliu masculin, şi totul culminase cu Nick. Sentimentele ei pentru Alec erau mult mai intense. N-ar putea suporta să-l vadă că, odată trecut focul primei pasiuni, îi ia în nume de rău capacităţile ei şi îi întoarce spatele. Ar fi dispusă să facă orice ca acest lucru să nu se întîmple. Dar ce era acest „orice"?

Sărind în picioare, Bunny începu să măsoare biroul, oprindu-se în faţa lui Nan şi privind fotografiile de familie, aşezate pe masă; inclusiv cea a unui soţ cu o figură rotundă şi zîmbitoare. Nedorind să-şi dezvăluie dilema, abordă subiectul lateral:

– Căsătoria trebuie să fie un lucru tare complicat, dacă judecăm după cîte se termină cu un divorţ.

Nan se lăsă pe spătarul scaunului, ridicîndu-şi întrebător sprîncenele.

– Nu pot dezbate această problemă.

– Dacă nu vrei să-mi răspunzi, spune-mi să-mi văd de treaba mea. Dar cum reuşeşti să-i faci pe ai tăi fericiţi? Nu sînt probleme că soţul tău este plătit cu ora, iar tu ai o poziţie socială mai bună şi cîştigi mai mulţi bani?

– Dragă, ai deschis o cutie cu mulţi drăcuşori. Chuck este un bărbat sută la sută şi crede că locul femeii este la cratiţă. Dar nu ne putem des-

curca fără salariul meu. Şi asta creează probleme, bineînţeles.

– De asta mi-era teamă, murmură Bunny. Şi cum te descurci?

– Tot ce fac este ca acasă să fiu numai femeie, din respect pentru sentimentele lui. Dar chiar şi aşa, am avea probleme mari dacă n-am vorbi deschis şi sincer despre sentimentele noastre şi n-am avea simţul umorului, cînd unele probleme nu pot fi rezolvate.

– Înţeleg. Bunny puse fotografia la loc şi se întoarse la locul ei, făcînd balonaşe de gumă şi jucîndu-se cu pixul. După un timp, se trezi mărturisind:

– Principala mea problemă este că n-am învăţat niciodată să fiu femeie. Şi nici unul dintre noi nu prea ştie să discute deschis şi sincer. Amintindu-şi că trebuia să menţină discuţia la modul impersonal, adăugă repede: Totul este teoretic, se înţelege.

– Ah, da, bineînţeles, aprobă Nan, modificîndu-şi poziţia pe scaun. Dar, dragă, faci din ţînţar armăsar. A fi deschisă şi sinceră înseamnă să vorbeşti, iar a fi femeie înseamnă să hrăneşti instinctele primare ale bărbatului tău: sex, slujba, stomacul şi mîinile.

Răsucind pixul în mînă, Bunny încercă să-şi imagineze figura lui Alec, în cazul în care ea s-ar transforma într-o astfel de femeie. Oare ar reuşi? O privi din nou pe Nan.

– Doar teoretic, reţine, cred că mă pricep la

sex, dar nu ştiu nimic despre corăbii şi sînt sigură că nu pot găti.

– Ei, asta-i acum, sînt tone de cărţi despre bărci şi de două ori mai multe despre arta culinară. Sînt foarte sigură că eşti suficient de deşteaptă ca să citeşti şi să pui în aplicare o reţetă. Nan zîmbi cu timiditate. Teoretic vorbind, salariaţii se amuză aşteptînd să-l vadă pe fluturaşul de Alec pus la ham. Deja se fac pariuri la cît timp va avea nevoie să te prindă în plasă. Dă-le ceva amuzant, la care să se gîndească în aceste vremuri grele.

Bunny aruncă pixul şi începu să rîdă.

– Minunat, exact de ce aveam nevoie! Pentru că nu pot sta locului şi nu pot lucra, mai bine mă duc să caut o librărie.

Bine dispusă, Bunny îşi puse din nou costumul supraelastic şi, încălecînd pe bicicletă, dispăru în căutarea unei cărţi de bucate. După ce a studiat cu seriozitate meniul ales, s-a oprit de cîteva ori în drumul spre căsuţă. Despachetînd cumpărăturile în bucătăria cochetă, îmbogăţită cu splendide vase de aramă, atîrnate pe pereţi, şi împodobită cu violete africane pe pervazul ferestrei, Bunny se apucă să creeze o seară specială pentru bărbatul ei.

Capitolul 10

Alex se întoarse la *Woodbox* cu veşti bune, după expediţia lui pe la bănci. S-a simţit dezamăgit şi surprins să descopere că Bunny părăsise fabrica şi plecase acasă, înainte de prînz. Împătimită cu munca cum o ştia, acest fapt, fără precedent, îl nelinişti. Spera să nu fie bolnavă. Alungă din minte gîndul că poate începuse să regrete că făcuse dragoste cu el şi acum voia să-l evite. I-ar fi zdrobit inima, pentru că, într-o singură zi dumnezeiască, ea devenise vitală pentru existenţa lui.

A trebuit să-şi înfrîneze îngrijorarea, pînă după ora optsprezece, cînd, în sfîrşit, şi-a terminat toate treburile. Grăbindu-se spre casă, în *Mustang*-ul lui roşu, răsuflă uşurat cînd văzu bicicleta lui Bunny rezemată de cabană. Maşina ei era în garaj, dovadă că nu împachetase şi nu plecase. Inima aproape îi sări din piept de fericire cînd ea apăru

în uşă, să-l întîmpine.

– De ce ai plecat de la birou? îi strigă. Eşti bolnavă?

– Nu, am venit acasă să-mi aştept domnul şi stăpînul, îi răspunse, zîmbind maliţios.

– Dar plecarea asta, în mijlocul dimineţii, nu ţi se potriveşte deloc.

– Hotărăşte-te, iubitule. Îţi reamintesc că m-ai criticat, cu puţin timp în urmă, că muncesc prea mult, iar acum mă critici că mi-am permis puţin timp liber.

– Ei bine, domnişoară Bernice Fletcher, nu-mi amintesc să-mi fi urmat vreodată instrucţiunile, fără luptă.

– Am întors o nouă pagină, spuse ea, apoi adăugă: Şi nu-mi mai spune Bernice. Deşi se părea că acest lucru n-o mai deranja, începea să se simtă ca o Bernice.

– Bunny, Bunny, Bunny, scandă el, punînd piciorul pe prima treaptă de la intrare.

O briză uşoară de la apus îi înfăşură fusta scurtă, vaporoasă şi galbenă, în jurul coapselor, şi îi flutură dantela bluzei care îi lăsa umerii goi. Părul îi era încă ud şi încreţit de la duş, strîns în coadă de cal. Nici urmă de ochelari sau gumă de mestecat. Înregistrînd toate aceste detalii, dintr-o singură privire, Alec se simţi stingherit, fără să ştie de ce.

– Îmi place să te văd atît de ispititoare şi bună de luat în braţe, dar ce s-a întîmplat cu hainele tale impresionante?

– Am hotărît să-mi creez o nouă imagine, domnule Uşuratic, spuse, încîntată să vadă cum complotul pus la cale îl nedumerea şi îl zăpăcea.

– De ce ai nevoie de o nouă imagine?

Ea îşi desfăcu larg braţele.

– De ce nu urci să afli?

– Plăcerea e de partea mea, prinţesă. Urcînd treptele, Alec o luă în braţe şi o sărută. Nu poţi să-ţi imaginezi cît de mult mi-ai lipsit toată ziua.

– Şi tu mi-ai lipsit, iubitule. Îşi încolăci braţele după gîtul lui. De-asta am şi plecat de la birou, pentru că nu reuşeam să fac nimic, decît să mă gîndesc la tine.

Uitîndu-se la faţa ei, care era chiar mai frumoasă fără machiaj, el murmură:

– Îmi place să vin acasă şi să fiu primit astfel, dar niciodată nu m-am imaginat în postura de domn şi stăpîn al unui cămin.

– Dar arăţi incredibil de autoritar, spuse Bunny, retrăgîndu-se puţin pentru a-i mîngîia mînecile costumului gri-închis, cămaşa albastră şi pentru a-i strînge nodul cravatei argintii. Se vede şi din hotărîrea de pe faţa ta, arăţi ca un magnat care încheie tranzacţii importante.

– Din nefericire, asta şi fac, spuse, zîmbind strîmb. *Woodbox* e pe cale să devină un alergător de curse, chiar dacă în miniatură.

– Dă-i înainte, se vede că îţi place să manevrezi şi să negociezi. Îi atinse cu degetul faţa cu trăsături dure şi hotărîte. Pot să-ţi citesc pe figură cu uşurinţa cu care citesc un raport trimestrial.

– Nu te arăta prea deşteaptă cu domnul şi stăpînul tău, spuse, zîmbind triumfător. Magnatul amabil, care îţi este vecin, a convins o bancă să ne împrumute fără dobîndă, dacă putem strînge jumătate din suma ce trebuie s-o plătim la început cu bani gheaţă. Cerşim, împrumutăm sau furăm, dar trebuie s-o facem.

– E minunat, dragule.

– Poţi s-o mai spui! Evenimentul se cere sărbătorit, doamnă. Aşa că, înapoi la hainele tale de înaltă clasă. Vom ieşi în oraş să mîncăm şi să bem şampanie.

Bunny începu să rîdă, încîntată că planul şi surpriza ei se potriviseră atît de bine.

– Nu-i nevoie să ieşim la restaurant ca să sărbătorim, am totul pregătit în cuptor şi toastul stă la rece în frigider – nu e şampanie, doar un vin alb excelent. Intră deci în casă, tu domnul şi stăpînul acestor locuri.

– Ai gătit? Rîse pentru a-şi ascunde neliniştea care luase locul stingherelii de la început. Şi ce ai pregătit? Cartofi prăjiţi?

Zîmbetul lui Bunny se stinse. Nu asta era reacţia la care se aşteptase. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, bătu din picior.

– Ai de gînd să faci acelaşi tapaj ca atunci cînd n-ai crezut că sînt în stare să fac singură curăţenie?

– Nu, nu, am învăţat lecţia, spuse Alec, repede, ridicînd mîinile în semn de predare. Doar că ideea de a te vedea trebăluind, pe lîngă un cuptor

încins, a fost o surpriză, atîta tot. În rest, am cea mai bună părere despre talentele tale.

– Ei bine, aş vrea să cred asta. Siguranţa lui Bunny era simplă bravadă pentru că acum, cînd el o ironizase, începea să se îndoiască de calitatea preparatelor ei. Întorcîndu-i spatele, deschise uşa. Hotărăşte-te! Intră, dacă vrei.

– Vreau, prinţesă, crede-mă, vreau.

Alec nu mai fusese în căsuţă din ziua cînd Bunny făcuse curăţenie generală. Neliniştea i se amplifică văzînd îmbunătăţirile aduse interiorului, toate în stilul popular din zonă. Apăruseră perne brodate, o cuvertură cu păr lung, pe sofa, perniţe din in, pe balansoar, şi tablouri florale, pe perete. Perdelele albe şi vaporoase erau strînse pe părţile laterale ale ferestrelor. În bucătărie, masa era acoperită cu o faţă de masă albastră, pe care erau puse şerveţele asortate, albastre cu cercuri florale albe, şi lumînări. În aer se simţea un miros delicios.

Îi plăcea teribil cum arăta căsuţa, ca un cămin adevărat, dar firescul cu care Bunny trecuse la viaţa domestică era mortal de îngrijorător. Mai întîi, curăţenia, acum, gătitul; următorul pas logic nu ar fi dorinţa de a vedea cîţiva copii agăţîndu-i-se de fustă?

Inima i se strînse dureros cînd o văzu că-şi pune un şorţ alb. Neliniştea îl făcu să vorbească tăios:

– Un şorţ! Ce ţi-a venit?

Degetele ei îngheţară pe nodul ce încerca să-l

facă la spate.

– Şi ce este aşa deosebit la un şorţ de bucătărie? întrebă ea, în defensivă, rănită dar şi nedumerită de reacţia lui negativă.

– Nu pot să înţeleg obsesia ta pentru dereticat şi gătit. Descheindu-şi haina şi vesta, el îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor. Te porţi ca şi cînd ai pune la cale ceva.

Lui Bunny îi trecu prin minte că, în fond, el se purta ca un fluşturatic, căruia îi era teamă că a fost prins în capcană. Încercă să-şi reia vechea ei imagine glacială, de protecţie, dar îi era dificil, îmbrăcată cum era, ca pentru o întîlnire de dragoste. Drept pentru care îşi puse ochelarii ce îi lăsase pe cartea de bucate.

– Nu mi-am dat seama că a pregăti masa, pentru un bărbat care-mi place, se cheamă obsesie. Vocea îi suna aspru, iar ochii îi deveniră de gheaţă. Cel puţin am crezut că-mi place, pînă acum cîteva minute.

– Nu, n-am vrut să spun asta. M-am exprimat greşit. Din cauza şorţului. Vreau să spun că ai prea multe talente ca să te iroseşti în bucătărie.

– Hai să vorbim deschis. Vrei să spui că pentru tine e firesc să-ţi construieşti o navă, să visezi că pleci departe, pe ocean, cînd viaţa devine de nesuportat, dar eu să fiu o femeie de carieră, în fiecare minut, o femeie care să nu aibă timp pentru o comportare normală? Privind în jur la bucătăria micuţă, se întrebă de ce micul ei plan prostesc eşuase aşa de lamentabil. Umerii se

lăsară ca şi cînd toată greutatea lumii ar fi apăsat pe ei. Am obosit să tot fiu în lumina reflectoarelor şi să corespund unei anumite imagini, ca tu şi George să vă vedeţi visurile devenind realitate.

Gemînd, Alec îşi scoase mîinile din buzunare şi le trecu peste faţă.

– Oh, Doamne, ai dreptate, m-am comportat ca tatăl tău! Îmi pare atît de rău, iubita mea. Ai dreptate, te-am împins în colţul ringului din motive personale şi egoiste.

Bunny îl privi cîteva clipe.

– Nu, tu ai dreptate, e o prostie să pretind a fi ceva ce nu sînt. Un şorţ trebuie că arată caraghios pe mine. Îşi duse mîinile la spate şi desfăcu nodul. Şi nu te mai scuza, fiecare din noi a avut motivele lui egoiste de a se lăsa antrenat în această poveste de dragoste.

Alec o luă în braţe şi îi înodă la loc şorţul.

– Îmi place cum îţi stă cu şorţul, Bunny. Îmi place cum ai aranjat casa şi îmi place mirosul acesta, indiferent de ce se află în cuptor. M-am purtat ca un neisprăvit, pentru că mi-e teamă că n-am să corespund... visurilor tale.

Pe faţa lui apărură broboane de sudoare şi un amestec de emoţii: teamă, dorinţă şi, da, iubire pentru ea. Bunny îi înconjură gîtul cu braţele.

– Iubitule, eşti aşa de încuiat! Visul meu este ca tu să-mi împărtăşeşti visul.

Ţinîndu-şi respiraţia, Alec îi închise gura cu o sărutare, apoi îşi ridică capul.

– M-ai făcut foarte, foarte fericit, dragostea mea.

– Mă bucur, domnule Fluşturatic, spuse ea, zîmbind. Sper, de asemenea, că eşti şi foarte, foarte flămînd, pentru că masa este gata. Şi chiar dacă nu garantez rezultatele, ar fi păcat ca atîta muncă să se irosească. Ai destul curaj să încerci?

– Pînă acum s-ar fi cuvenit să ştii că mîncarea mă interesează foarte mult, spuse Alec, ridicîndu-şi nasul ca să adulmece. Şi ca o părere de cunoscător în materie, acest miros delicios vine de la nişte cartofi prăjiţi.

Rîzînd uşurată, deoarece criza, chiar dacă nu trecuse, fusese pusă sub control, ea scoase o sticlă din frigider.

– Acum, Alec, încetează să mai faci pe grozavul şi toarnă vinul. E timpul să toastăm.

– Corect. Deschise sticla şi turnă vinul, apoi îi întinse un pahar şi îl ridică pe al lui. Pentru noi şi pentru clipa de faţă.

Ciocnindu-şi paharul de al lui, Bunny sorbi o înghiţitură. Se gîndi că încercarea ei de a fi o femeie completă se soldase cu un fiasco şi se întrebă dacă pentru ei doi exista un mîine.

– Minutele din urmă au arătat cît de greu ne este să fim deschişi şi sinceri unul cu altul. Sîntem încă nişte străini, cînd e vorba să ne înţelegem unul pe celălalt.

Alec se încruntă îngrozitor.

– Totuşi, se pare că am făcut cîţiva paşi înainte spre a ne înţelege pe noi înşine, dacă nu unul pe celălalt. Cel puţin eu mi-am dat seama că nu este corect să-ţi impun visurile mele.

– Şi eu am încercat să manipulez lucrurile, dar numai pentru că sîntem atît de diferiţi, iar ţelurile noastre în viaţă se află la poli opuşi. Jucîndu-se cu piciorul paharului, rîse uşor. Cazul nostru nu pare la fel de lipsit de speranţă ca situaţia lui Tess şi Dwight. Cînd m-am dus azi-dimineaţă la secţia de ambalare, amîndoi m-au întrebat ce cred despre ideea lor de a se căsători. Le este teamă să discute problema cu familiile lor.

Alec meditase îndelung asupra propriilor lui dorinţi privitoare la căsătorie, aşa că ideea îl făcu să ridice din sprîncene.

– Şi ce le-ai răspus?

Bunny îi dărui un zîmbet de scuză.

– Să te întrebe pe tine.

– Mulţumesc mult! spuse, apoi dădu din cap. O să vorbesc cu părinţii lor să văd care le este părerea.

Sorbindu-şi vinul, ea îi privea faţa senzuală şi trupul viril.

– Ştiu că sînt foarte îndrăgostiţi, dar nu cred că simt la fel... cum să spun... simt ceea ce facem noi.

– Numai mintea le este limitată, celelalte sisteme le funcţionează chiar minunat, spuse Alec, punîndu-şi haina şi vesta pe spătarul unui scaun. Dar pentru doi oameni, cu capacităţi limitate ca ale lor, nu va fi uşor să-şi facă o viaţă împreună.

Bunny luă un castron cu salată din frigider şi îl puse pe masă, gîndindu-se cît de drăgăstos se purtaseră Tess şi Dwight unul cu celălalt, de

dimineaţă, apoi la căsnicia lui Nan.

– Se pare că pentru nimeni nu este uşor.

– Cred că ai dreptate, prinţesă. Alec se aşează pe scaun, picior peste picior, şi se aventură pe o cărare personală. Te-ai gîndit vreodată să te căsătoreşti?

Un zîmbet strîmb arcui buzele lui Bunny. După felul în care el reacţionase la eforturile ei, nu părea să-i spună că plănuise această cină, gîndindu-se la căsătorie.

– Nu ştiu. M-am gîndit întotdeauna că nu sînt bine pregătită pentru căsătorie. Dar tu?

– Eu sînt chiar mai puţin bine pregătit pentru căsătorie decît tine, avînd în vedere toate aspectele. Rezemîndu-se de spătar, îşi plimbă un deget pe buza paharului. Dar să trăieşti cu un bărbat?

– Cine nu se gîndeşte la astfel de lucruri? Punîndu-şi mănuşi, Bunny scoase o cratiţă din cuptor şi o puse pe masă, aruncîndu-i o privire. De ce întrebi?

Respirînd adînc, Alec plonjă cu capul înainte.

– Odată, de mult, am dus-o pe frumoasa mea, ca pe *Frumoasa din Pădurea Adormită,* într-o cameră de hotel şi de atunci am visat s-o aduc în castelul meu şi s-o sărut în fiecare dimineaţă, la trezire.

Inima lui Bunny făcu un salt.

– Este o invitaţie?

El se mişcă, jenat.

– Un fel de. Da.

După ce se gîndi o clipă, ea i se aşeză în poală şi îi încolăci gîtul cu braţele.

– Castelul tău este foarte tentant, iubitule, dar *Frumoasa Adormită* abia a descoperit cine este cu adevărat într-o căsuţă ca un turn de fildeş. De ce să nu lăsăm lucrurile aşa cum sînt, pentru moment, cu menţiunea că prinţul poate veni să ne viziteze. Adesea.

Alec îşi puse o mînă pe ceafa ei şi o apropie pentru un sărut.

– Te avertizez, eu nu sînt omul să renunţ. O să muncesc ca un ocnaş, dar tot a mea vei fi.

– Aş fi dezamăgită dacă n-ai face-o. Zîmbi şi îl sărută la rîndul ei. Dar pentru că ai de gînd să munceşti din greu, trebuie să mănînci şi să-ţi întreţii forţele.

Ridicîndu-se, Bunny mai aduse două crătiţi din cuptor şi le puse pe masă. Ridicînd capacele, servi salată de spanac, piept de pui glasat cu portocale, sufleu de caşcaval şi pilaf de orez. Aşezîndu-se, spuse nervoasă:

– Acesta este momentul adevărului.

– Totul arată interesant, spuse Alec, precaut, şi începu să mănînce. Bunny îl privea cu atenţie. Dacă doar o să pretindă că-i place, expresia feţii o să-l dea de gol.

Numai că faţa lui a fost în deplin acord cu spusele:

– Adevărul este că nu m-am aşteptat la o mîncare adevărată. E delicios!

Ea rîse cu timiditate.

– Pentru Dumnezeu, chiar ai crezut că o să-ţi dau cartofi prăjiţi?

– Mi-ai fi dat prilejul să te ironizez. Spre delectarea lui Bunny, el termină primul fel şi, cu entuziasm, îl începu pe al doilea.

Bunny începu şi ea să mănînce cu poftă, simţindu-se uşurată şi mîndră. În timpul mesei, au vorbit şi au rîs, trecînd în revistă ce le place şi ce nu le place să mănînce. După ce Alec termină de mîncat şi îşi şterse gura cu şeveţelul albastru, ea spuse timidă:

– Am menţionat oare că toate reţetele de astăzi le-am luat dintr-o carte de bucate pentru începători, specializată în meniuri pentru întreţinerea sănătăţii? Totul are un conţinut scăzut în grăsimi.

– Am ştiut! exclamă el, rîzînd. Ai vrut să mă pedepseşti. Ai vrut să pompezi sănătate în mine, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Ea îşi puse coatele pe masă, zîmbind. Vreau să fiu sigură că vei rămîne în forma minunată pe care ai demonstrat-o ieri.

– E adevărat? Alec îşi puse şi el coatele pe masă, în timp ce privirea caldă a ochilor lui verzi îi mîngîia sînii ce se ghiceau prin bluza vaporoasă. Întrucît te preocupă sănătatea trupului meu, ai pregătit şi un desert la fel de sănătos, ca să nu îngraşe?

– Există un gen de desert, foarte dulce, care nu îngraşă şi care îmi place foarte mult, zise Bunny, privindu-i umerii puternici şi mîinile îndemîna-

tice. Şi numai gîndindu-mă la el simt cum toate celulele din corpul meu intră în alertă.

– Ce coincidenţă! Anumite celule specializate din corpul meu au devenit rigide din cauza alertei. Zîmbi şi se mişcă fără astîmpăr. Spălăm vasele acum şi apoi gustăm desertul acela minunat?

– Vasele pot aştepta, murmură ea.

Alec îşi plimbă un deget pe buza ei inferioară.

– Ai citit ceva uşor, ca poveştile, în copilăria ta?

Bunny îi prinse vîrful degetului între dinţi.

– Mi-am petrecut multe ore în biblioteci, citind toate cărţile de poveşti pe care le-am găsit.

– Ăsta-i cel mai promiţător lucru pe care îl aflu despre tine. Degetul lui alunecă mai jos, conturîndu-i decolteul bluzei. Atunci, trebuie să ai o poveste favorită.

– Cea mai recentă este *Frumoasa din Pădurea Adormită,* şpuse, cu o voce răguşită. Dar îmi place orice poveste în care există un Prinţ Fermecat. Drept aşa ceva te consider din momentul în care mi-ai apreciat talentele culinare.

Rîzînd, Alec se ridică în picioare şi o trase la el, apoi îi gustă buzele şi o sărută mărunt pe toată faţa, mîngîindu-i obrajii cu mustaţa.

– Poate că ai sărutat o broască şi n-ai observat că nu s-a întîmplat nici o schimbare.

– Un prinţ rămîne un prinţ, indiferent ce nume poartă, domnule Fluşturatic, şopti Bunny, privindu-i faţa dură şi pasionată. Care este plăcerea ta?

Vocea lui Alec devenise mîngîietoare, iar ochii lui, de un verde tropical, ardeau ca o flacără.

– Simt o dorinţă fierbinte să joc rolul Lupului cel Rău.

– Vai, dorinţa ta mă face să tremur din tot corpul. Bunny rîse răguşit. Scufiţa Roşie are un coş cu bunătăţi pe care abia aşteaptă să le împartă cu cineva.

A doua zi de dimineaţă, cînd sună ceasul, Bunny se trezi şi apăsă butonul soneriei, înainte să-şi dea seama că, în pat cu ea, se afla un bărbat gol. Şi ea era goală.

Ridicîndu-se într-un cot, ea privi în jos la Alec. În somn, arăta foarte tînăr şi lipsit de apărare, cu buzele întredeschise şi genele lungi şi negre aruncînd umbre pe obraji. În acelaşi timp, era şi un mascul superb, aşa cum i se dezvăluia în faţa ochilor ei, cu cearceaful alunecat pînă la talie, dezvelindu-i pieptul acoperit de păr cîrlionţat. Muşchii puternici se reliefau pe braţele cu care îşi acoperea faţa.

Nimic din ce trăise pînă acum nu se compara cu fericirea ce o simţea de a-l avea în viaţa ei. Refuza să asculte vocea aceea micuţă din mintea ei, care îi spunea că nimic nu e real. Nu era oare timpul să trăiască şi ea un vis? Viaţa ei fusese

prea dirijată şi prea logică pînă în acest punct. Nici o bucurie.

Bunny îl sărută uşor pe buze.

– Scoală-te şi zîmbeşte la soare, leneşule. E timpul să mergi la slujbă.

Alec deschise ochii şi privi în sus la ea. Iubirea profundă ce se citea în ei, îi încălzi inima.

– 'mneaţa, frumoasă doamnă, murmură el, întinzîndu-şi braţele şi cuprinzîndu-i faţa în mîini. Visez sau este adevărat că te afli aici în pat cu mine?

– Dacă e un vis, sper să nu mă trezesc niciodată.

Un zîmbet îi arcui mustaţa şi Alec o trase spre el pentru un sărut.

– Noaptea trecută a fost cea mai frumoasă din viaţa mea, iubito.

– Şi pentru mine la fel, dragostea mea. Bunny îşi cuibări faţa pe umărul lui, jucîndu-se cu degetele prin părul de pe piept. Care era numele *Frumoasei din Pădurea Adormită?* Aurora? Prin iubirea ta, ai trezit-o la viaţă, ai făcut-o bună şi pregătită să guste clipele magice.

– Aş fi vrut ca noaptea trecută să nu se sfîrşească niciodată.

Amîndoi tresăriră cînd ceasul sună pentru a doua oară. Bunny se desprinse din îmbrăţişare pentru a-l opri. Alec îşi privi ceasul şi mormăi:

– Ce-ai spune ca data viitoare, cînd vei dori o clipă magică, să nu fim nevoiţi să ne sculăm ca să mergem la muncă?

Mîna lui Alec îi mîngîie coapsa, apoi sînii şi se strecură sub cearceaf pentru a-i excita restul corpului.

– Nu este păcat că nu avem mai mult timp să aflăm dacă lupul mai are puterea să fie mare şi rău, după ce toată noaptea s-a înfruptat din bunătăţi?

Cuprinsă de febra dorinţei, Bunny rîse şi atinse cu degetul ţăruşul care ridica cearceaful ca pe un cort.

– De unde stau eu, lupul arată uimitor de mare şi de rău. Şi pentru că tu eşti bossul nu trebuie să dai explicaţii de ce vii mai tîrziu la slujbă.

Ridicîndu-şi buza superioară pentru a-şi arăta dinţii, mîrîi.

– Hai să mai aruncăm o privire bunătăţilor acelea, Scufiţă Roşie.

Întorcîndu-se pe o parte, Alec îi luă buzele, îşi strecură limba printre dinţii ei, gustînd-o. Se ridică în genunchi şi îi sărută sfîrcurile sînilor, muşcîndu-le uşor, mîngîindu-i pielea cu mustaţa.

– Iubeşte-mă, Fluşturaticule, suspină Bunny, în timp ce mîinile ei nesăţioase îi explorau trupul viguros. Iată-mă din nou.

– Da, te vreau, prinţesă, murmură el, răguşit.

Uniţi într-un singur trup, se supuseră ritualului străvechi, pînă cînd Bunny simţi nevoia disperată de a se elibera. În final, agăţîndu-se de braţele lui, scoase un strigăt de extaz cînd atinse punctul culminant.

Cîteva clipe mai tîrziu, Alec gemu şi se cu-

tremură în momentul cînd se eliberă şi el. Încet, tandru, se ridică într-un cot şi îi zîmbi cu ochii plini de mirare.

– Frumoasă doamnă, eşti un miracol. Te vreau în braţele mele şi mîine şi în toate zilele ce vor urma.

Bunny îi puse un deget pe buze.

– Sst, să nu ne gîndim la ziua de mîine. Să gustăm fiecare clipă frumoasă.

El îi sărută vîrfurile degetelor.

– Dar după noaptea care a trecut, mă voi simţi îngrozitor de singur în castelul meu.

Bunny se gîndi un moment, apoi zîmbi.

– Trebuie să admit că a fost minunat să fiu trezită cu o sărutare în această dimineaţă.

– Dacă îmi amintesc bine, de data asta prinţesa l-a trezit cu o sărutare pe prinţ, iubito, murmură Alec, cu o voce plină de iubire.

– Este vreo diferenţă?

– Nu. Îi atinse vîrful nasului cu degetul.

– Perfect, pentru că mă gîndesc că mi-ar plăcea ca prinţul să doarmă, în fiecare noapte, în turnul meu de fildeş.

– Grozavă idee, prinţesă. O strînse în braţe şi o sărută. De ce te-ai răzgîndit? Noaptea trecută mi-ai refuzat invitaţia.

– Ştiu, dar mutarea în casa cea mare înseamnă viaţa reală, spuse ea, gînditoare. Pe cînd această căsuţă, turnul meu de fildeş, este locul perfect pentru puţină fantezie. Ce părere ai?

– Cred că ai perfectă dreptate. Alec îşi ascun-

se faţa în părul ei, rîzînd prosteşte de atîta fericire. După cîteva clipe îi şopti: Te iubesc, Frumoaso cu Scufiţă Roşie.

Inima lui Bunny tresări de fericire, auzindu-i mărturisirea, chiar dacă era în joacă.

– Şi eu te iubesc, Prinţ Fermecat.

Sărutîndu-i umărul transpirat, ea spera ca dragostea să nu fie numai o mare fantezie.

Capitolul 11

Alec începu să trăiască împărţit între casa elegantă, din piatră cenuşie, unde nu se simţea acasă, şi cabana care devenise adevăratul lui cămin, datorită metamorfozării lui Bunny dintr-o femeie dinamică de carieră, într-o gazdă dulce şi plină de atenţii. Treptat, hainele lui poposiră în şifonierul ei, iar aparatul de ras şi alte obiecte de toaletă, în baia ei.

Şi zilele treceau, fără ca ei să observe că iulie era pe sfîrşite; erau preocupaţi doar de fericirea lor, rîzînd, glumind, jucîndu-se, într-o lume a himerelor.. Înotau în piscină, îşi împărţeau treburile gospodăreşti şi gătitul, mîncau cînd într-o casă, cînd în cealaltă, dar dormeau întotdeauna în cabană. Era o viaţă de vis, seducătoare şi plină de iubire. Lui Alec i se părea că se joacă de-a căsătoria, ca nişte copii.

Îşi dorea ca relaţia lor fragilă să dureze, dar timpul se scurgea nemilos. Dacă nu vor reuşi să facă primul vărsămînt, pînă la sfîrşitul lui august, vor pierde cu siguranţă *Woodbox.* Pe de altă parte, tot atunci sfîrşea şi contractul lui Bunny. Spectrul celeilalte vieţii a ei, cea reală, rezumată prin asocierea la *Faline,* atîrna ca o sabie deasupra capului lui.

Şi, cu tot acest sfîrşit care se apropia cu paşi repezi, Alec nu se putea hotărî s-o ceară în căsătorie, pentru că asta impunea să-i dezvăluie tot adevărul despre el însuşi. Faptul că nu putea să-i ofere viaţa completă pe care ea, cu siguranţă, şi-o va dori ca femeie.

Ori de cîte ori programul de la *Woodbox* le permitea, lucrau împreună la cabina de pe şlep. Ca parte a planului pe care îl concepuse, ca s-o determine pe Bunny să rămînă, Alec instală, în primul rînd, masa navigatorului şi umpluse sertarele cu hărţi şi cu diagrame, un compas şi un sextant. Se simţi plin de speranţă cînd ea începu să studieze cărţi de navigaţie, vădit fascinată. Într-o seară, Alec tocmai terminase de fixat modulul cu masa şi băncile încastrate.

– Ce părere ai despre aşa ceva?

Punîndu-şi ochelarii pe hartă, Bunny se ridică şi veni spre el, arătînd frumos în şortul alb şi cu părul strîns în jurul capului.

– Seamănă cu cea din bucătăria de la cabană. Îmi place. Se aşează pe una din bănci, bălăbănindu-şi picioarele sub masă. Şi e şi foarte con-

fortabilă.

Alec se aşează pe banca opusă şi se sprijini în coate.

– Sînt două săptămîni de cînd studiezi toate cărţile astea. Te-ai decis unde o să navigăm, mai întîi?

– Nu m-a preocupat unde, ci cum. Ea îşi împleti degetele cu ale lui. Tu unde ai vrea?

El îi privi faţa, la fel de impecabil de frumoasă, cu foarte puţin ruj şi fard pe pleoape, ca şi atunci cînd era machiată complet.

– Nu-i o alegere foarte grea. Tahiti. Chiar de cînd te-am întîlnit, mi te-am imaginat pe o plajă curată şi albă, cu valuri înspumate care se rostogolesc dintr-un ocean imens, albastru. Eşti îmbrăcată în sarong şi în păr ai flori care miros a scorţişoară.

– Sună într-adevăr minunat. Bunny îi privi tricoul negru, bine întins pe umerii largi. Şi tu ce ai purta?

– Nu m-am gîndit la mine, spuse. Cum ţi-ar plăcea să fiu îmbrăcat?

Un zîmbet îi arcui buzele frumoase şi ea murmură:

– Doar o floare după ureche.

– Ah, ah! Dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să-i dau bătaie şi să termin nava. Alec îi sărută vîrful degetelor. Ai călătorit vreodată în afara ţării, undeva peste ocean?

– Nu cu o corabie sau un vapor şi nici în Tahiti, dar George m-a luat în Europa de cîteva ori.

Numele tatălui ei o aduse cu picioarele pe pămînt. Vrînd să şi-l îndepărteze din minte, se ridică şi privi spre partea unde urma să fie bucătăria, care în prezent nu era decît o îngrămădire de conducte şi sîrme. Nu putea să nu se gîndească la viaţa care o avusese înainte.

– George a vrut să-mi dea ocazia să văd diferite tehnici de filmare. Aşa că am urmărit cum se face un film în Italia, altul, în Franţa şi cîteva la BBC, în Anglia.

Strîmbîndu-se, el îşi dori să nu fi pus întrebarea.

– Sînt convins că George ştie să scoată mult folos dintr-o vacanţă.

– Da, aşa obişnuieşte. Bunny se întoarse la masa navigatorului. Dar, ca să fiu corectă şi obiectivă faţă de el, trebuie să spun că a face un film mi s-a părut fascinant, iar excursiile acelea, deşi obositoare, mi-au plăcut foarte mult. Şi ca să spun lucrurilor pe nume, filmele sînt o pasiune pentru mine, ca şi profesia mea.

Inima lui Alec se strînse.

– Probabil, dar nu ţineam cu tot dinadinsul să mi-o reaminteşti acum. Visul meu e să navigăm noi doi, doar tu şi cu mine, fără George, fără filme.

Bunny veni spre el şi îşi puse braţele pe umerii lui, lipindu-şi fruntea de pieptul lui.

– Sper din toată inima ca acest lucru să se întîmple, iubitule.

– Se va întîmpla, prinţesă.

Rugîndu-se în gînd să aibă dreptate, o prinse de talie.

Deşi era conştient că închidea ochii în faţa realităţii, Alec era nespus de fericit să fie cu Bunny douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în fiecare zi, la serviciu şi acasă. Şi pentru că şi ea era la fel de fericită, a fost imposibil să-şi ascundă de ceilalţi salariaţi atracţia pe care o resimţeau unul faţă de celălalt. De fapt, nici nu mai încercau.

Într-o vineri, el stătea în restaurantul fabricii, mestecînd un sandviş şi bînd o cola. Bunny, alături, mînca un iaurt.

Ea prospectase piaţa şi Alec se gîndea că era prea frumoasă pentru a-i aparţine. Purta un costum negru, o bluză albă din dantelă şi bijuterii din aur. Femeia de carieră reapăruse şi totul era din nou în regulă.

Au fost brutal întrerupţi de Jack, şeful secţiei de condiţionare, care se aşează la masa lor, scoţîndu-şi pălăria galbenă de pai.

– Ştiţi că s-au făcut pariuri cu privire la cît timp o să vă mai trebuiască să admiteţi ceea ce noi toţi ştim deja? întrebă el, cu ochii sclipind de veselie. Ei bine, cu toţii am hotărît că persoana care cîştigă este obligată să depună toţi banii la fondul comun pentru primul vărsămînt.

– Oh, e oare corect? mormăi Alec, mîngîindu-şi mustaţa. Lîngă el, Bunny rîse încurcată.

– Da. Şi v-am fi recunoscători dacă ne veţi anunţa momentul cînd se va produce ceva serios. Jack făcu cu ochiul. Relaţia asta a voastră ne ţine pe toţi suspendaţi, prea multă nehotărîre, vă daţi seama?

– Îmi dau seama, aprobă Alec, din toată inima.

– Presupun că ştii că, la început, banii s-au strîns foarte repede, dar, mai tîrziu, ritmul a scăzut considerabil.

– Problema mi-a trecut prin cap o dată sau de două ori. Alec mai muşcă din sandviş, uitîndu-se la graficul de pe perete, unde era expusă situaţia la zi a strîngerii fondurilor. Avem optzeci şi şapte la sută din sumă, ceea ce ne aduce mult mai aproape de ţelul nostru, decît eram cu cîteva săptămîni în urmă.

Jack aprobă din cap.

– E adevărat că salariaţii de rînd au început să spună că ultimile treisprezece procente sînt imposibil de strîns. Nici unul dintre noi nu mai putem adăuga nimic la fondul deja strîns. Nu mai avem de unde. Ne întrebăm dacă voi doi aveţi vreun plan cum să faceţi rost de aceşti bani.

– Bunny şi cu mine asta şi facem: căutăm.

– Toţi ştim asta, spuse Jack. Dar dacă n-o să reuşiţi, am vorbit între noi şi avem o idee cum să strîngem fondurile. Am fost desemnat să comunic această idee doamnei de faţă.

Bunny puse paharul cu iaurt pe masă şi se

uită la el, încurajîndu-l din priviri.

– Care este ideea voastră?

– Cei mai mulţi dintre noi mergem la biserici şi cluburi din jurul acestor zone şi ne întrebăm dacă ar fi legal să organizăm tombole cu produse de la *Woodbox,* pentru a strînge bani în plus şi să mai stimulăm depunerile.

Dînd la o parte iaurtul, Bunny se rezemă de spătar, acordîndu-i toată atenţia.

– Nu am nici un fel de experienţă în privinţa tombolelor şi loteriilor, aşa că va trebui să mă consult cu avocatul corporaţiei în legătură cu ce e legal sau nu, înainte de a mă pronunţa. Se întoarse spre Alec. Ce părere ai?

Alec se scărpină în cap.

– Cu tot respectul pentru produsele noastre, foarte îngrijit confecţionate, dar chiar crezi că mulţi oameni ar da bani pentru un bilet ca să cîştige o piesă de mobilier pe care să şi-o asambleze singur?

Jack îşi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Cred că oricine are o casă, poate găsi util un dulap pentru garaj. Dar lăsînd asta la o parte, cred că toţi oamenii din această zonă ar putea să cumpere un afurisit de bilet, doar pentru a ajuta *Woodbox* să iasă din faliment. Cînd zîmbi, cutele de îngrijorare de pe faţă i se adînciră. Mai ales dacă această frumoasă doamnă de la *Public Relations* va trece pe la toţi şi le-o va cere. Cine ar putea să te refuze, domnişoară Fletcher?

Bunny îşi scoase ochelarii cu ramă de aur şi

ridică întrebător o sprînceană.

– De ce nu tu, limbă-dulce? Cred că eşti unul dintre bărbaţii care ştiu cum să ameţească o femeie. În regulă, dă-mi o listă a bisericilor şi cluburilor şi, dacă găsesc că este uşor, o să-i conving.

După plecarea lui Jack, Bunny împinse cît colo resturile prînzului şi părăsi restaurantul. Începuse să plouă, aşa că ea alergă sub streaşina clădirii principale.

– Lucrurile nu merg prea bine pe ziua de astăzi, strigă Alec, alergînd în urma ei, ţinîndu-şi sacoul sport deasupra capului, ca pe o umbrelă.

– Sincer, spuse ea, intrînd pe uşă, nu-mi amintesc să fi mers ceva bine la *Woodbox* de cînd am venit.

– Vino în birou să analizăm situaţia.

Atîrnîndu-şi sacoul ud pe un umeraş, Alec îşi suflecă mînecile cămăşii albe şi se aşeză în fotoliu.

– Jack are dreptate, mai avem doar o lună şi nu am strîns suma necesară. Ştii cumva o metodă de a jefui o bancă?

– Nu, nu e domeniul meu, îmi pare rău. Bunny se aşeză graţios pe scaunul din faţa biroului şi îşi încrucişă picioarele zvelte. Dar dacă am vinde acţiuni publicului?

– Doar ca o ultimă alternativă. Urăsc ideea ca şi cea mai mică parte din *Woodbox* să ne alunece printre degete sau, chiar mai rău, cineva străin să controleze fabrica. Alec privi la duplicatul gra-

ficului cu situaţia strîngerii fondurilor. Crezi că biletele de tombolă ar putea aduce o sumă considerabilă?

– Să fim realişti, domnule Fluşturatic, te agăţi de un pai. Cîţi bani ar putea să aducă un lucru aşa de limitat? Am fost de acord cu Jack pentru că asta dă salariaţilor speranţa de care au nevoie acum, cînd situaţia nu arată prea bine.

– Mulţumesc, aveam nevoie de încurajare, mormăi el, strîmbîndu-se la ea. Cînd lucrurile încep să meargă rău, în general vor merge şi mai rău. Numărul unu: am pierdut încrederea salariaţilor; şi doi: plouă. Îl aştept pe al treilea.

– Ai răbdare, lucrurile se vor limpezi, spuse Bunny, desfăcînd o lamă de gumă. Nimic îngrozitor nu se va întîmpla.

Chiar atunci sună interfonul.

– Nan vrea să vorbească cu tine, Alec.

– Ţi-am spus eu? Iată-l pe al treilea, murmură el, apăsînd butonul. Las-o să intre.

Nan intră legănîndu-se.

– Întrerup ceva deosebit?

– Nu, doar un priveghi. Alec îi arătă un scaun. Ia loc şi descarcă sacul. Ce s-a întîmplat?

– Prefer să stau în picioare, mulţumesc. E prea greu să mă ridic din nou. Doctorul mi-a spus că nu mai am mult timp pînă la naştere, aşa cum am crezut şi că tensiunea e cam mare. Am contat pe încă două săptămîni, în care s-o învăţ pe una din fete să-mi preia activitatea pînă mă întorc, dar doctorul insistă să stau acasă, în pat, cu picioa-

rele mai sus decît capul. Nu-mi place să vă creez probleme tocmai acum, dar...

Alec o întrerupse, ridicînd mîna.

– Nici un cuvînt în plus, Nan. Binele tău este mai important decît orice altă treabă la birou. Eşti în concendiu prenatal chiar din clipa asta. O să preluăm noi treburile tale, pînă te întorci.

Bunny se ridică şi o sărută pe Nan pe frunte.

– Nu-ţi face nici o problemă. O să preiau eu totul şi o să învăţ pe cineva. Dar, ca plată, aştept de la tine să mă anunţi imediat ce ai născut, fie că e zi sau noapte. De acord?

– De acord, promit. Mulţumesc mult, dragilor. Sînteţi grozavi. Zîmbi şi adăugă cu timiditate: Ştiu că lucrurile merg rău, dar o să vă întorc această favoare.

Trecîndu-şi mîna prin păr, Alec mormăi un comentariu neinteligibil, sfîrşind cu o înjurătură: .

– La dracu' cu lucrurile rele, apar ca muştele.

Imediat după plecarea lui Nan, Bunny strigă fericită:

– Oh, e minunat! Niciodată pînă acum n-am ţinut un copil în braţe. Crezi că Nan o să mă lase?

– Nu m-ar surprinde, pentru că văd că femeile au o pasiune de a le molipsi pe celelalte. Alec bătea pe birou toba cu degetele, încercînd să se gîndească cum să explice problema lui unei femei care, foarte probabil, în curînd va dori să aibă copii.

Şi ca să pună sare pe rană, interfonul bîzîi din

nou.

– Dwight este aici, Alec. Vrea să-ţi vorbească.

El sări de pe scaun şi se uită la Bunny cu sprîncenele ridicate de surpriză.

– Dwight n-a venit niciodată aici, pînă acum. Ce crezi că vrea?

– De ce nu-l inviţi înăuntru să-ţi spună?

El apăsă pe buton.

– Poftește-l.

Dwight năvăli în încăpere şi se propti în faţa biroului; era un tînăr scund şi îndesat, de douăzeci şi cinci de ani. Deşi nu era tot atît de întîrziat mintal ca alţii, totuşi faţa lui era marcată de sindromul Down. Se uită rugător la Alec, cu ochii plini de lacrimi, şi bolborosi:

– După ce ai vorbit cu familia mea şi a lui Tess, am crezut că ne vom căsători. Am plănuit astfel încît să putem trăi într-un loc unde oamenii pot să ne supravegheze. Am păstrat banii de la *Woodbox,* ca să cumpăr ce ne trebuie. Pot să fac faţă la schimbări şi la tot. Dar familia ei s-a răzgîndit. Mi-au spus: „Stai departe de Tess".

– Oh, asta doare, nu-i aşa băiete? Alec ocoli biroul şi îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Dwight. Ei o ocrotesc foarte mult pe Tess, aşa că nu-ţi face prea multe speranţe, dar o să vorbesc din nou cu ei, dacă asta vrei de la mine.

– Mulţumesc mult, domnule Golightly. Faţa lui Dwight se lumină de recunoştinţă. O să-i spun lui Tess că o să aranjezi totul.

Imediat ce uşa se închise după el, Alec îşi

înfipse mîinile în păr, gemînd.

– Nu pot să aranjez nimic! Nu pot rezolva nici măcar propriile mele probleme! De ce crede toată lumea că pot face minuni? Nu ştiu că am picioare de lut?

Bunny îşi petrecu braţele după gîtul lui.

– Tot ce poţi face este să-ţi dai toată silinţa, dar lumea n-o poţi schimba.

– Patru lucruri rele au apărut deja. Pot să mai apară şi altele?

Cuvintele nu se stinseseră încă pe buzele lui, cînd interfonul bîzîi din nou.

– Alec, domnişoara Fletcher este căutată la telefon.

El apăsă butonul.

– Da. Ridică receptorul şi-l oferi lui Bunny.

Ea luă receptorul, spuse „Alo", apoi:

– George, ce surpriză să te aud!

Alec se aşeză la birou, ascultînd posomorît convorbirea telefonică care părea mai animată la celălalt capăt al firului.

Punînd receptorul în furcă, Bunny zise:

– George mi-a spus că-i lipsesc aşa de mult, încît mîine se suie în avion şi vine să ne facă o vizită de o zi. O să plece furios. Faţa ei se contractă. Cele trei luni de garanţie pe care mi le-a acordat Faline sînt pe sfîrşite, aşa că-mi imaginez că el intenţionează să mă convingă să accept oferta ei.

– Trebuie să fie una din legile lui Murphy. Nu contează cît de frumos este un vis, realitatea îşi

va arăta totdeauna faţa urîtă. Alec îşi trecu mîna peste faţă, gîndindu-se că viaţa lui cea nouă şi fericită atîrna de un fir de păr. Cred că mai bine m-aş duce acasă să îndepărtez din cabană orice urmă de-a mea.

Înainte de a părăsi biroul, Alec o chemă pe Rosie, una din persoanele mai puţin atinse de înapoiere mintală, care îi făcea curăţenie o dată pe săptămînă în casa cea mare şi care era şi o bucătăreasă excelentă. Din fericire, era liberă a doua zi şi putea să pregătească şi să servească cina. Apoi el şi Bunny au plecat acasă să aranjeze căsuţa.

O oră mai tîrziu, Alec stătea în baia micuţă, îmbrăcat într-un tricou roşu decolorat şi o pereche de blugi vechi, retezaţi deasupra genunchilor. Strîngîndu-şi obiectele de toaletă într-o cutie, avea presimţirea sumbră că nu se va mai întoarce niciodată în cabană.

Bunny purta şi ea un tricou şi blugi retezaţi, dar ale ei erau noi, cumpărate din magazin. Stînd în uşa băii, ea zîmbi privind cum trupul înalt şi viguros al lui Alec făcea încăperea şi mai micuţă. Părea de-a dreptul incredibil, profilat pe perdeaua de culoare violet a duşului şi pe prosoapele fine, în nuanţe de verde.

Priveliştea îi aduse aminte de ziua cînd intrase prima oară în cabană şi cum gîndise că aceasta seamănă cu o casă de păpuşi. Nu putea să ignore faptul că ea şi Alec trăiseră o viaţă de vis în ea. Nu îşi dorea decît o minune care să transforme visul în realitate.

Curînd, va trebui să ia o decizie majoră privind viitorul. Dar nu încă; deocamdată nu suporta gîndul ca orice urmă a lui Alec să fie îndepărtată din casă. Viaţa ar deveni, din nou, nespus de goală.

– Pune-le la loc, iubitule, spuse, liniştită.

El privi peste umăr, ridicînd sprîncenele.

– N-am înţeles.

– Am spus să pui la locul lor, în dulăpior, aparatul de ras şi after-shave-ul. Şi nu-ţi lua hainele din dulap. Bunny îşi îndreptă umerii, îşi ridică bărbia, consolidîndu-şi decizia. E de-a dreptul prostesc să te muţi numai pentru că vine tata.

Surprins de ultimile ei cuvinte, Alec se aşează pe capacul de toaletă, acoperit cu pluş în aceleaşi nuanţe de verde, şi îşi puse cutia pe genunchi.

– I-ai spus lui George despre căsuţă şi cum ai aranjat-o, aşa că va găsi ciudat dacă nu i-o arăţi. Şi cînd o s-o faci, nu-i va plăcea să-şi găsească fiica în pat cu mine, vorbind la figurat, bineînţeles.

– Cred că asta îl priveşte, nu-i aşa? Luînd cutia şi punînd-o pe podea, Bunny i se aşează pe genunchi. Ceea ce contează este că îmi place să fii aici, domnule Fluşturatic, şi că vreau să rămîi.

– Şi mie îmi place, prinţesă. Alec îi înconjură talia cu braţele şi zîmbetul îi ridică colţurile mustăţii. Dar luînd în consideraţie cît de neliniştită erai, în sudul Californiei, dacă tatăl tău îl va accepta pe prietenul tău de la bătrînul *Woodbox* din Oregon, această nouă atitudine a ta este o surpriză.

– Ca să fiu sinceră, este o surpriză şi pentru mine. Încruntîndu-se, îl cuprinse cu braţele.

– Aşa excentric cum este, îl iubesc pe George din toată inima şi de aceea sînt emoţionată de vizita lui. Dar de la ultima noastră întîlnire cu el, am învăţat ceva de la tine. Este o prostie să pretind că sînt altcineva decît sînt. Şi Dumnezeu ştie că sînt destul de mare pentru a hotărî singură.

– Foarte bine pentru tine, doamnă, murmură Alec, fericit s-o audă că făcea un pas important spre a-l alege pe el şi nu trecutul. Pentru că a venit vorba despre vîrstă – ştii că am douăzeci şi şapte de ani, dar încă nu mi-ai spus ce vîrstă ai tu. Ce se întîmplă cu egalitatea în drepturi?

– Să-ţi arăt ce se întîmplă. Zîmbind strengăreşte, trase apa la toaletă. Pot să-ţi spun doar atît: că sînt destul de în vîrstă ca să nu am nevoie de permisiunea nimănui ca să mă culc cu tine cînd vreau şi unde vreau.

– Pot să-ţi spun doar atît: că m-ai făcut foarte fericit, declarîndu-ţi independenţa.

Aplecîndu-şi capul, Alec o sărută pe gură, apoi îi despărţi buzele cu limba şi gustă paradisul. Strecurîndu-şi mîinile sub tricoul ei albastru, murmură:

– Vorbind de independenţă, prinţesă, te-ar interesa s-o sărbătoreşti ca pe Ziua naţională de 4 Iulie?

Bunny rîse încetişor.

– Vrei să spui, cu jocuri de artificii şi... Ea îşi înghiţi vorbele ca urmare a senzaţiilor ce i se răspîndeau în tot corpul sub mîngîierile experte ale degetelor lui. Da... da, aş vrea!

– Şi să fluturăm steaguri, murmură Alec.

– Ai nişte idei fantastice, tu, domn şi stăpîn al meu!

Bunny îi scoase tricoul roşu, îl aruncă peste cap, gîngurind ca un copil, apoi îi prinse cu gura, unul după altul, sfîrcurile pieptului.

– Pocnitorile, murmură el. Fii atentă că te joci cu pocnitorile, iubito, şopti Alec, cu respiraţia accelerată. Pot exploda.

Îi trase tricoul peste cap şi îi desfăcu părul, care căzu sălbatic pe umeri. Apoi o luă în braţe şi o duse în dormitor, fredonînd printre dinţi *Îmi place Parada* şi făcînd din buze ca trombonul.

Puse cîte un tricou pe fiecare stîlp al patului şi trase cuvertura, dînd la iveală cearceafurile albe. Erau ca două steaguri, unul roşu, altul albastru, iar cearceafurile, un cîmp alb. Îi scoase pantalonii şi, vibrîndu-şi buzele pentru a imita sunetul trombonului îi palpă fiecare porţiune de piele pe care o dezvelea, după care începu să se înfrupte din bunătăţile picnicului.

– Eşti un nebun, ţipă ea, încurcîndu-şi mîinile în părul lui, cînd el îngenunche în faţa ei.

– Pot să fac şi lucruri sănătoase şi decente, iubito, spuse, cu o voce răguşită, privind în sus la ea. Orice doreşti.

– Şi tu şi eu sîntem nişte nebuni. Îl ridică în picioare, îi scoase şortul, se dădu înapoi şi rîse. Văd că ţi-ai prins propriul catarg pentru steag.

Cu mîinile în şolduri, Alec privi în jos.

– Nu e catarg, e o rachetă cu fitil de aprindere, gata de explozie. O privi, şi Bunny se simţi scăldată de privirea lui fierbinte şi plină de dorinţă.

Alec o culcă pe spate şi se întinse lîngă ea. În timp ce mîinile şi gura lui îi dezmierdau trupul superb, dorinţa îi devenea mai sălbatică şi mai intensă. Ea îi răspunse cu aceeaşi ardoare, ca şi cînd, prin pasiune, ar fi putut evita inevitabilul.

După ce ultimile focuri de artificii se stinseră, Alec continuă să o ţină strîns în braţe, cu trupul lipit de al lui şi cu capul pe umărul lui.

– Te iubesc atît de mult, prinţesă, murmură el, în părul ei auriu.

– Şi eu te iubesc, dragostea mea. Ea îşi plimbă degetele pe muşchii lui, fiecare din ei aşa de familiar şi de drag. Netezimea pielii lui şi fiecare cicatrice păreau să facă parte din ea acum. Schimbîndu-şi poziţia capului, îi privi faţa şi îşi dădu seama că-i iubeşte nasul spart, bărbia pătrată şi ochii calzi, cu gene dese. Cînd am venit prima oară la *Woodbox,* mă simţeam foarte singură, spuse. Aveam în suflet un gol imens şi mă simţeam prizonieră în interiorul lui. Ţi se pare nesănătos?

– Nu, pentru că şi eu mă simţeam la fel. Amintindu-şi de viaţa goală de dinainte de a o cunoaşte pe Bunny, Alec se încruntă şi îi mîngîie umărul rotund şi dulce. Sau poate că amîndoi sîntem cam trăsniţi.

– Ceea ce ne face să ne potrivim foarte bine. Ridicîndu-şi capul, îl privi în ochi. Dar tu întotdeauna te comporţi ca şi cînd ştii exact cine eşti şi viaţa îţi este perfect orînduită.

Alec zîmbi strîmb.

– Totul este o faţadă. A fost alegerea mea să lucrez cu oameni speciali, ca sora mea, dar asta nu înseamnă că a fost uşor să renunţ la tot. Am regretat foarte mult cînd am refuzat oferta de a prelua conducerea la *Woodbox* şi asta cu mult înainte ca să apari tu. Într-un colţişor al minţii mele, am fost fericit că fabrica a intrat în criză şi mi s-a dat o a doua şansă de a obţine această poziţie.

– Da, pot înţelege ce simţi, spuse Bunny, şi sînt fericită că, în sfîrşit, ai destulă încredere în mine ca să-mi împărtăşeşti sentimentele şi sacrificiile. Este ca o răscruce în relaţia noastră. Studiindu-i faţa serioasă, ea adăugă visătoare: Există aşa de multe căi, şi unele foarte importante, de a lucra cu oamenii handicapaţi mental. Nu trebuie să rămîi într-un loc care nu te satisface.

Alec privi în altă parte, ştiind ceea ce îi cerea.

– Dacă ar fi vorba numai despre mine, aş merge cu tine în Sud, dar am un angajament faţă de oamenii de la *Woodbox*. Sînt atît de vulnerabili

şi încrezători, încît nu pot să le întorc spatele, mai ales acum cînd lucrurile se schimbă.

– Aş fi fost dezamăgită dacă mi-ai fi dat un alt răspuns, spuse Bunny, cu tristeţe. Aş vrea să mă înţelegi la fel de bine cum te înţelegi pe tine. Tot ceea ce ştiu cu certitudine este că vidul din viaţa mea a dispărut prima dată cînd am făcut dragoste cu tine.

– Lumea mea a fost la fel de goală, prinţesă. Alec îi sărută vîrful nasului. Şi va fi şi mai goală cînd vei pleca.

– Cînd voi pleca... dacă voi pleca. Bunny aruncă o privire rapidă la dormitorul micuţ pe care îl aranjase cu atîta dragoste şi apoi privi cîteva clipe la Alec. Ştii, domnule Fluşturatic, lanţurile mele s-au sfărîmat cînd mi-am urmat instinctele şi m-am întors la *Woodbox.* Ei bine, de fapt, m-am întors la tine, deşi atunci n-am vrut să recunosc asta nici faţă de mine însămi. Oricît de tentantă este oferta de la *Faline,* se pare că aş face o prostie să mă întorc la viaţa stresată şi goală dinainte. Cred că... da, vreau să rămîn aici cu tine.

– Oh, Doamne, nici nu ştii ce fericit sînt să te aud spunînd asta, prinţesă, iubita mea. Lipind-o de el, Alec simţi cum scîntei de dorinţă şi bucurie îi scăpărau tot corpul. Îi sărută faţa, nasul, pleoapele, bărbia, gura. Apoi respiră adînc, încruntîndu-se. Şi dacă, trezită la realitate, o să regreţi că ai renunţat la *Faline?*

– Poate o să regret această ocazie într-o zi, cine ştie? Dar cred că aş regreta mai mult dacă

te-aş părăsi. Culcîndu-şi capul pe umărul lui, începu să se joace cu părul de pe pieptul lui. Am început o viaţă nouă şi vreau s-o simt din plin. De un lucru sînt sigură: vreau să fiu o femeie adevărată pentru tine. La regrete mă voi gîndi mîine.

Alec o strînse în braţe.

– Tot ceea ce pot face este să mă rog ca ziua de mîine să nu vină niciodată.

Zîmbind, îl trase de o buclă umedă de pe piept.

– Ziua de mîine ni-l va aduce pe George. Mai bine ne-am scula şi ne-am aduna toată energia pentru a-l înfrunta.

Capitolul 12

A doua zi, imediat după prînz, Bunny se îndrepta spre aeroport, la volanul *Bemmer*-ului. În ciuda declaraţiei ei de independenţă, se simţea încordată ca un arc. Se temea de reacţia tatălui ei faţă de decizia de a rămîne la *Woodbox* şi faţă de iubirea ei pentru un bărbat fără nici un viitor. Nu mesteca nici gumă, ştiind că George dezaproba acest obicei al ei. Era greu să renunţe la obişnuinţa veche de a-i face pe plac.

George arăta la fel de distins ca întotdeauna, în costumul albastru-închis, cu părul negru pieptănat pe spate şi argintat la tîmple. Faţa i se lumină toată cînd o zări.

– Mi-a fost dor de tine, pisicuţo, îi spuse, luînd-o în braţe.

– Şi mie mi-a fost dor, spuse Bunny, punîndu-şi capul pe umărul lui şi inspirîndu-i parfumul atît de cunoscut. Împărţită între iubirea pentru

tatăl ei şi dorinţa de a-şi învinge obişnuinţa, se îndepărtă puţin şi îşi îndreptă coloana vertebrală.

– Hai la maşină. Sînt nerăbdătoare să-ţi arăt casa lui Alec şi cabana şi *Woodbox*.

– Mă bucur, zise George.

Ea ghici că nu se bucura deloc şi nervii i se mai întinseră puţin. Strîngînd volanul cu disperare, începu să dea explicaţiile pe care şi le pregătise:

– Cred că o să ţi se pară ciudat, dar am început să iubesc zona asta şi o să-ţi arăt imediat unul din motive, spuse Bunny, intrînd pe autostrada care părea pustie după standardele din Los Angeles. Nu e nici un fel de poluare, ai băgat de seamă? Cel puţin, nu în weekend.

George nu părea deloc impresionat.

Situîndu-se în defensivă, ea privi oraşul frumos, înconjurat de dealuri împădurite, dominat de fluviu şi de munţele cu creştet de zăpadă.

– Există o grădină japoneză extraordinară şi un parc fantastic de trandafiri pe dealurile acelea împădurite. În partea cealaltă a oraşului Portland este zona trandafirilor, ştiai? Cei doi zgîrie-nori gemeni, din beton şi sticlă, reprezintă noul centru modern al oraşului. Creatorii au fost precis bărbaţi, pentru că nu s-au gîndit cum vor fi spălate geamurile.

– Hmm, făcu George, privind-o cu ochii nedumeriţi.

Văzîndu-i expresia ochilor, Bunny ştiu că vizita lui însemna ceva mai mult decît dorul de ea. Nu dorea o confruntare cu George cu privire la ho-

tărîrea ei de a renunţa la *Faline.* Mai ales acum, cînd sentimentele ei erau încă amestecate. Anticipînd inevitabilul, continuă cu explicaţiile turistice, care o plictiseau chiar şi pe ea.

– Hmm, mai făcu o dată George, cînd ea sfîrşi. O studia cu o curiozitate nedisimulată.

Ştia că vorbăria ei îl făcuse suspicios, dar nu ştia ce să creadă despre „hmm"-urile lui. De obicei, era vorbăreţ.

– Acum, sîntem în statul Washington, spuse, cotind spre est şi angajîndu-se apoi pe o alee particulară; parcă în faţa casei grandioase din piatră cenuşie. Am ajuns.

– Dumnezeule, asta e casa lui Alec Golightly? întrebă George, şocat şi impresionat fără voia lui.

Simţind un sentiment de uşurare, Bunny zise:

– Da, a moştenit-o. Tatăl lui a fost un avocat de renume pînă a murit. Absolvent de marcă la *Harvard,* bineînţeles. Poţi vedea şi nava pe care Alec o construieşte, o ambarcaţiune grozavă.

George scoase un „hmm" mai interesat cînd auzi despre navă.

Coborîră din maşină. Bunny observă privirea plină de interes pe care George o aruncă fustei ei scurte, tricoului mulat pe bust şi părului strîns în coadă de cal, în locul coafurilor sofisticate de altădată. Zîmbind nervos, ea spera ca imaginea ei cea nouă să nu fie un şoc pentru inima lui.

– Hai înăuntru să-ţi arăt casa.

George nu făcu nici un comentariu despre îmbrăcămintea ei, dar ridică dintr-o sprînceană

întrebător, privind casa.

– Credeam că locuieşti într-o căsuţă.

– Aşa este, spuse ea, arătînd cu mîna spre cabana micuţă din aceeaşi piatră cenuşie, unde îi aştepta Alec. Amîndoi hotărîseră că era mai bine dacă ea îl informa pe George despre traiul lor împreună, înainte ca cei doi bărbaţi să se întîlnească. Ea spera că, în casă, îi va putea servi ceva de băut tatălui ei, înainte de a putea ataca subiectul. Îl pofti înăuntru şi, în încercarea de a întîrzia inevitabilul, îl conduse să vadă interiorul. Trecură prin holul impresionant, intrară şi ieşiră din camerele spaţioase, fără ca George să facă vreun comentariu. Turul se încheie în camera de zi.

– Ce părere ai?

– Este o casă foarte frumoasă, dar pare abandonată, răspunse el, perspicace. Ca şi cînd nu trăieşte nimeni în ea.

– Nu e abandonată, în bucătărie e o femeie care pregăteşte masa, Ea zîmbi strîmb. De obicei, sîntem foarte ocupaţi, aşa încît trăim foarte simplu, dar pentru tine ne-am dat silinţa să pregătim ceva foarte ceremonios.

– Hmm, răspunse el, ridicînd suspicios dintr-o sprînceană.

– Vrei ceva de băut, George? întrebă ea, aşezîndu-l într-un fotoliu.

– Scotch cu gheaţă ar fi cel mai nimerit, spuse, ca şi cînd ar fi avut neapărat nevoie.

După ce turnă băuturile pe care le luase dintr-un bar ascuns într-un bufet masiv din lemn de

stejar, încastrat în perete, ea îi întinse paharul cu scotch şi se aşează alături, sorbindu-şi vinul.

– Cred că nu mai pot amîna discuţia, George. Casa pare abandonată pentru că Alec s-a mutat. Locuieşte cu mine în căsuţă. Sîntem îndrăgostiţi unul de altul.

Tatăl ei sorbi rapid o înghiţitură, încît cuburile de gheaţă se ciocniră zgomotos.

– Da, mă aşteptam la asta.

Bunny îl privi mirată.

– Te aşteptai?

– Cît de naiv crezi că sînt, pisicuţo? Trăiesc de atîta timp într-una din cele mai sofisticate zone din lume.

Bunny rîse ruşinată.

– Alec s-a oferit să se mute din căsuţă, cît timp tu eşti aici, aşa că acum îmi pare bine că nu l-am lăsat. Ar fi fost o insultă pentru inteligenţa oricui, nu numai a ta.

– Da, aşa cred. Mai luă o înghiţitură şi puse întrebarea direct:

– Bunny, eşti sigură că asta îţi doreşti?

– Da, sînt sigură. Împingîndu-şi bărbia înainte, ea se mobiliză pentru a face faţă dezaprobării lui. De cînd m-am întors la Alec, sînt mai fericită decît am fost vreodată în viaţă. Respirînd adînc, adăugă: N-a fost uşor să mă decid, dar am hotărît să rămîn aici şi să încep o viaţă nouă cu el.

– Ştiu că ai fost stresată prea mult timp, pisicuţo, luptînd să-ţi faci o carieră strălucitoare, spuse George. Înţeleg că-l iubeşti pe Alec, dar

oare dragostea este suficientă pentru a-ţi satisface toate darurile şi talentele tale?

După ce ezită, gînditoare, răspunse:

– Mă crezi sau nu, m-am ataşat foarte mult de oamenii handicapaţi mental de la *Woodbox.* Ei şi Alec îmi sînt suficienţi.

Tatăl ei zîmbi timid.

– Atunci, sînt foarte fericit că, în sfîrşit, ai descoperit ce vrei de la viaţă.

Se aşternu o linişte adîncă, în care Bunny îl privi nevenindu-i să creadă.

– Asta-i tot? Mă aşteptam să-ţi ieşi din fire, ca atunci cînd am amînat-o pe Faline şi am venit aici. Sau, cel puţin, mă aşteptam la o atitudine glacială, ca atunci cînd ţi l-am prezentat pe Alec. Îmi pregătisem o mie de justificări, care mai de care.

George tresări şi zîmbi strîmb.

– Unul din motivele vizitei mele este acela de a-ţi cere scuze pentru că m-am amestecat atît de mult în viaţa ta. Într-un fel surprinzător, ţi-am înăbuşit libertatea. În fond, tu ştii cel mai bine ce este corect pentru tine şi îţi doresc noroc în alegerile tale. Apoi, cu dinţii strepeziţi adăugă: Chiar dacă una din alegeri se întîmplă să fie *Woodbox.*

Vizita lui căpăta un aspect ciudat, dar Bunny nu zăbovi să-şi analizeze norocul. Se simţea uşurată şi recunoscătoare pentru înţelegerea şi aprobarea lui.

– Se pare că te-am subapreciat, spuse, aplecîndu-se şi îmbrăţişîndu-l.

– Nu, pisicuţo, am făcut greşeli serioase în

educaţia ta. George se uită la îmbrăcămintea ei simplă şi foarte feminină, apoi la faţa proaspătă şi machiată foarte uşor. Mi-am dat seama cînd te-am văzut cu şapca aceea de Donald Duck pe cap. Nu te văzusem niciodată atît de fericită şi liberă. De fapt, Alec şi-a formulat gîndurile foarte clar, spunîndu-mi că nu te-am învăţat să te joci. Avea şi are dreptate, şi este o constatare tristă pentru un tată. Te-am iubit foarte mult, dar n-am fost un tată bun.

Bunny nu-l auzise niciodată admiţînd că a făcut greşeli şi începu să creadă că tatăl ei suferise o depresiune nervoasă.

– George, te simţi bine? Nu cumva eşti bolnav?

– Nu, sănătatea mea este excelentă. De ce?

– Nu înţeleg transformarea asta a ta.

Un zîmbet silit îi arcui buzele fin cizelate.

– Am fost atît de oprimant?

– Tu ai folosit cuvîntul, nu eu.

Rîzînd, Bunny se ridică şi îi întinse mîinile.

– Hai să-l salutăm pe Alec, la căsuţă. Apoi să-ţi arăt *Woodbox*-ul fie că vrei sau nu.

Bunny stabilise ca masa să fie servită la ora şapte, în acea seară. Scoase la vedere toate comorile pe care tatăl lui Alec le adunase, cît timp locuise în casă, şi masa strălucea în lumina lumî-

nărilor din sfeşnicele grele de argint. Era acoperită cu o faţă de masă albă şi somptuoasă, bogat brodată în nuanţe de alb. Nu se vedea pe masă decît porţelan fin, argint veritabil şi un buchet de trandafiri parfumaţi din grădină.

Rosie nu avea o minte ascuţită, dar făcuse minuni la bucătărie. S-a amuzat copios la gîndul să poarte o uniformă negru cu alb cînd va servi salata verde, somonul umplut cu orez şi ciuperci, mazărea proaspătă şi alte legume de sezon. Şi le servi impecabil.

George părea impresionant, iar manierele îi erau la fel de elegante ca întotdeauna. Dacă avea părerile lui despre relaţia fiicei sale cu un bărbat fără poziţie socială, le ţinea numai pentru el.

Alec arăta foarte rasat în haina gri-argintie, cu cămaşă neagră şi cravată înflorată. Turnînd vinul fin franţuzesc în paharele de cristal, îşi ascundea zîmbetul sub mustaţă. Bunny ştia că lui, situaţia i se părea caraghioasă.

Rugîndu-se în gînd ca nici unul din bărbaţii vieţii ei să nu provoace vreo scenă, Bunny se aşeză în capul mesei. Purta o rochie scumpă din mătase fină, albă, care îi lăsa umerii descoperiţi, punîndu-i în valoare pielea bronzată. O găsise în fundul şifonierului, acum plin cu haine simple, nesofisticate. În adîncul sufletului ei, după cele cîteva săptămîni în care mîncaseră lucruri simple, pregătite la repezeală, acest dineu, plin de etichetă, îi trezea nostalgii.

Spre surpriza ei, George se comportă mult

mai omenos decît de obicei şi îi făcu să rîdă cu lacrimi, povestindu-le cancanuri din anii lui de început de carieră. Şi mai surprinzător, păru foarte interesat de istorisirile lui Alec despre aventurile lui pe mare.

– N-am ştiut că te interesează navele, tată, spuse Bunny, punîndu-şi ochelarii pe creştet.

– Nu ţi-am povestit niciodată că mi-a plăcut să navighez cînd eram tînăr?

– Nu, categoric nu! exclamă ea, încercînd să şi-l imagineze pe tatăl ei navigînd pe ocean.

După ce sorbi din vinul fin, George adăugă neglijent:

– Am făcut parte din echipa Statelor Unite pentru Cupa Australiei.

Părerea lui Alec despre George crescu cu cîteva linii.

– Visul meu cel mai îndrăzneţ e să particip la Cupa Australiei.

– Din nefericire, am pierdut. Sprijinindu-se de spătar, pentru a-i permite lui Rosie să-i ia farfuria goală, George îi zîmbi femeii. O cină excelentă, draga mea, spuse, cu o voce amabilă. N-am mîncat nicăieri în lume mîncăruri mai bune.

Rosie îşi lăsă capul în jos, înroşindu-se de plăcere, şi se grăbi să dispară în bucătărie. Bunny nu-şi putea crede urechilor că tatăl ei spusese ceva atît de sensibil şi de amabil.

– Încep să cred că nu te-am cunoscut deloc, George.

El zîmbi aproape radios.

– Oare copiii îşi cunosc vreodată părinţii?

Alec rîse.

– Îmi amintesc că şi mama spunea cam acelaşi lucru.

Rosie servi prăjitura cu fructe şi cafeaua, apoi dispăru din nou. Alec deschise sticla cu vin de desert şi readuse în discuţie subiectul lui favorit.

– De ce aţi părăsit sportul cu velele, domnule?

– Obligaţiile profesionale nu mi-au lăsat timpul necesar. George îşi şterse buzele cu un şerveţel. Pe soţia mea n-o interesau ambarcaţiunile. Am preferat să stau cu ea.

Niciodată înainte, George nu vorbise despre mama ei, aşa că Bunny se repezi asupra ocaziei.

– Cum arăta, George? Ai iubit-o foarte mult, nu-i aşa?

– Era foarte frumoasă şi plină de energie şi, da, am adorat-o. O studie pe Bunny cîteva clipe, apoi, jucîndu-se cu ceaşca de cafea, adăugă privind în jos: A împărţit cu tine nu numai numele, Bernice, dar şi intelectul ei ieşit din comun.

Brusc, Alec simţi cum neliniştea îi înnoadă nervos stomacul. Lăsînd la o parte prăjitura, îşi puse coatele pe masă.

– Cum şi-a folosit mama lui Bunny inteligenţa?

George îl privi intens pe bărbatul mai tînăr.

– Din nefericire, în nici un fel. Cînd erau tînere, fetele mergeau la colegiu ca să-şi găsească un soţ bun, nu ca să-şi cultive inteligenţa şi talentele. În primul an, sau poate ceva mai mult, a fost fericită, dar un soţ, o casă şi operele de binefa-

cere nu erau destul de stimulative. Visa o carieră, însă niciodată nu şi-a pus în aplicare planurile. Credea că un copil îi va umple viaţa.

– Eu, murmură Bunny.

– Da. Ne-a iubit pe amîndoi foarte mult, dar sînt aproape sigur că a intrat cu maşina în parapet pentru a scăpa de o viaţă neîmplinită. Şi sînt foarte vinovat că nu am luat în serios nefericirea ei. Privi la Bunny. De aceea am simţit că este vital pentru tine să-ţi cultivi inteligenţa. Zîmbi spre Alec. Dar aşa cum ai punctat, Alec, la prima noastră întîlnire, am depăşit măsura. Ar fi trebuit să-i ofer fiicei mele posibilitatea de a fi şi copil.

Impresionată de povestire, Bunny se întrebă dacă şi mama ei se simţise o femeie încătuşată.

– Ce ciudat! Eu am avut parte de educaţia şi posibilităţile pe care mama şi le-a dorit atît de mult. Şi totuşi, iată-mă aici, tînjind după ce a avut ea: un cămin şi o familie. Privi rugător la George. Îmi pare rău să ştiu că eşti dezamăgit că visul tău ca eu să lucrez cu *Faline* nu devine realitate.

– Să nu-ţi pară rău. Visul era al meu, nu al tău. Un zîmbet luminã trăsăturile frumoase ale tatălui ei cînd privi de la Bunny, la Alec şi înapoi. Ridicîndu-şi paharul cu vin, spuse:

– Vă urez toată fericirea la amîndoi.

Continuară să discute subiecte uşoare, relaxante. Privind-o pe Bunny, pe fruntea lui Alec apărură cîteva cute de îngrijorare. Era atît de frumoasă în lumina lumînărilor, atît de strălucitoare şi plină de energie şi ambiţioasă. În străfundurile

sufletului său nu putea să nu se întrebe ce ar face Bunny în clipa în care ar realiza că s-a îngropat într-o viaţă anostă; ar alege sfîrşitul mamei?

Cum zilele zburau, Bunny îşi zise că era un noroc să se simtă stimulată de întemeierea unui cămin, pentru că *Woodbox* nu era şi nu putea fi cununa carierei ei strălucitoare. Bătuse toată zona, făcînd cunoscute problemele de la *Woodbox*, organizase tombola şi loterii în cluburi şi biserici, descoperindu-i pe toţi cei care doreau să participe. Dar nu se aştepta ca toate acestea să aducă banii necesari.

La cîteva zile după vizita lui George, se afla în biroul lui Alec, mestecînd gumă şi privindu-l cum stătea la birou, pretinzînd că este cufundat în lucrări. Bănuia cam ce era în mintea lui.

După revelaţiile făcute de George, amîndoi evitaseră să vorbească despre moartea mamei ei şi implicaţiile acesteia. Dar după umerii aplecaţi ai lui Alec îşi dăduse seama cît de adînc fusese afectat. Îşi dăduse seama instinctiv că nu ar fi fost înţelept să admită cît de plictisitor era pentru ea să ajute ca treburile să meargă la Woodbox sau să organizeze tombole şi loterii.

Cufundat fiecare în gîndurile lui, tresăriră în acelaşi timp cînd bîzîi interfonul.

– Alec, ai un telefon urgent.

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, el luă receptorul.

– Da, aici Golightly. Ascultă cîteva minute, apoi spuse: Ei, e grozav, bărbate. Felicitări.

Închise telefonul şi privi îngrijorat spre Bunny.

– A fost Chuck.

– Şi? întrebă ea, ţinînd o mînă strînsă pumn, ca pentru o veste bună. Şi?

– Nan a născut. Un băiat.

Bunny scoase un chiot.

– Un băiat! Ah, Doamne, ce minunat! Abia aştept să-l văd!

După ce a părăsit spitalul, Nan era nerăbdătoare să-i invite la ea acasă şi să-i facă părtaşi la mîndria şi bucuria ei.

După slujbă, Alec, cu Bunny alături, în *Mustang*-ul decapotabil, se îndreptă spre casa lui Nan. Odată cu naşterea copilului, presentimentul că se îndrepta spre dezastru îi rodea sufletul. Se uita la ea în fiecare secundă, ca pentru a se asigura că mai era lîngă el. Arăta foarte zveltă în costumul mov. Îşi ridicase faţa pentru a fi bătută de vînt, iar şuviţele părului auriu îi fluturau în toate direcţiile şi străluceau ca razele soarelui. Soarele existenţei lui, se gîndi Alec, zîmbind uşor. Dar

zîmbetul muri repede sub presiunea gîndurilor.

Era îngrozit de ideea că Bunny ar putea fi prinsă în aceeaşi capcană ca mama ei, dacă ar rămîne cu el. În adîncul inimii, ştia că trebuie s-o determine să-l părăsească, dar cuvintele nu voiau să-i iasă din gură.

Mînă în mînă, păşiră pragul casei lui Nan. O casă de munte, nici prea arătoasă, nici prea spaţioasă, dar plină de zgomot şi veselie. Micuţa Deborah, de şase ani, nu-şi găsea astîmpărul de fericire că are un alt frăţior. Chuck îi servi cu ţigări; Bunny luă şi ea una. Mama lui Nan se învîrtea prin casă, încercînd să pună ordine în haosul general. Nan stătea întinsă pe cananpea ca o regină, cu trupul redevenit la dimensiuni normale, îmbrăcată într-o rochie înflorată.

– Vrei să-l vezi? întrebă, zîmbind.

– Abia aştept! strigă Bunny.

Coşul în care se afla bebeluşul avea falduri pînă la podea şi era împodobit cu panglici albastre. Privind în interior, Bunny văzu doar o formă alungită sub o pătură albastră şi o minge cu păr foarte negru. Apoi două braţe începură să se agite, ca braţele unei stele de mare în miniatură, arătînd că este totuşi o fiinţă.

– I-ai dat un nume? întrebă ea.

– Matthew, spuse Nan, strălucind toată. Vrei să-l iei în braţe?

Cu teamă şi tremurînd, Bunny întinse braţele ca să primească pachetul micuţ. După ce Nan îi arătă cum să-l ţină să nu-l scape, bebeluşul se

mută pe trupul lui Bunny ca o piesă dintr-un joc cu piese traforate. Sentimentul ce-l încerca, ţinînd în braţe această bucăţică de viaţă, nu se compara cu nimic din ceea ce trăise.

– Îţi imaginezi de ce concepţie inginerească a fost nevoie ca mamele şi bebeluşii să se potrivească atît de bine împreună? spuse ea, privind la Alec, cu un zîmbet tandru pe buze.

– Da, răspunse el, stînd alături, cu mîinile vîrîte în buzunarele pantalonilor.

– Cum poate o fiinţă umană să fie atît de mică şi totuşi să existe? Cu ochii sclipind ca două safire, ea privi faţa mică şi zbîrcită, cu ochii închişi, cu un năsuc cît un nasure, cu obrajii rotunzi. Nu-i aşa că este adorabil? Se uită la Alec şi rîse poznaş. Vreau şi eu aşa ceva.

– Da, murmură el, în timp ce inima îi îngheţă.

Tot ceea ce îşi dorise vreodată în viaţă se afla în această cameră: Bunny, iubire, familie, un loc al lui în lume. Zîmbetul de încîntare şi nerăbdare de pe faţa ei era mărturia faptului că Dumnezeu sădise dorinţa de a avea copii, în toate femeile. Trist, privi la faţa bebeluşului, aflată doar la un centimetru depărtare de sînul ei. Simţi o durere aproape fizică la gîndul că niciodată copilul lui nu va sta acolo.

Bunny plutea în nori cînd s-au întors acasă pe la ora zece şi jumătate. Se schimbă într-o salopetă înflorată şi se apucă să pregătească cotletele pentru cină.

– Încă nu pot crede ce sentiment incredibil am avut cînd am ţinut în braţe copilul, spuse, privind peste umăr la Alec.

În pantaloni scurţi şi cămaşă, el se învîrtea prin casă, atingînd cu degetele fiecare obiect cu care ea decorase cabana şi o transformase într-un cămin. Într-un tîrziu, se opri la fereastră şi dădu drumul perdelelor vaporoase.

– Da.

Oprindu-se din tăiatul unei lămîi în felii subţiri, îl privi.

– Asta a fost tot ce ai spus pe ziua de astăzi. Te-ai sculat cu faţa la cearceaf sau care-i baiul?

El făcu un efort să zîmbească.

– Da.

– Alec cel deştept. Întorcîndu-se la treburile ei, ea încercă să-şi pună ordine în gîndurile ce i se învîrteau în minte. Puse cartofii să se prăjească în cuptorul cu microunde şi îl privi, zîmbind ironic. Ai remarcat faptul că rolurile noastre s-au schimbat de cînd am venit aici?

– Ce vrei să spui? întrebă Alec, aşezîndu-se pe un scaun de la masa aranjată pentru cină.

– Am venit ca expert competent şi de temut, care ţinea soarta voastră în palmă, spuse, în timp ce amesteca, într-un castron, verdeţuri asortate pentru salată. Acum, tu eşti bossul şi eu am

devenit un fel de gospodină înfrumuseţată.

– Da. El tresări puternic gîndindu-se cît luptase ca să împiedice tocmai acest lucru.

– Nu m-am gîndit la asta pînă cînd n-am ţinut copilul în braţe. Bunny începuse să taie verdeţurile. Oprindu-se din lucru, întoarse capul spre el şi zîmbi. N-ar fi grozav dacă ne-am căsători şi am avea copiii noştri?

Alec sări practic de pe scaun, cu toţi muşchii contractaţi. Înghiţi convulsiv.

– Asta nu se va întîmpla niciodată.

Bunny se întrebă dacă a auzit bine. Punînd cuţitul pe masă, se întoarse spre el.

– Nu înţeleg.

El se ridică în picioare şi îşi frecă palmele umede de pieptul cămăşii.

– Ţi-am povestit că înapoierea mintală a sorei mele a fost congenitală. Nu te-ai gîndit că am aceleaşi gene, chiar dacă boala nu m-a afectat? Aşa că am hotărît, cu mult timp înainte de a apărea tu, că niciodată nu va trebui să supun un copil la o tragedie ca asta. Înghiţi din nou, deşi gura îi era uscată. Aşa că m-am supus unei examinări medicale înainte de a începe să mă culc cu fete.

– Examinări medicale, repetă Bunny, încercînd să deducă toate implicaţiile.

El îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Asta-i, prinţesă. Nu pot să-ţi dau copiii pe care-i doreşti.

Faţa albă şi contractată a lui Alec îi spuse lui

Bunny ce cumplit fusese pentru el să facă această mărturisire. Împinsă de un elan de simpatie, se duse spre el cu braţele întinse.

– Alec, nu-mi pasă de asta.

Alec strînse din dinţi şi o îndepărtă.

– Să nu-mi spui că nu-ţi pasă. Cevá mai devreme ţi-am văzut expresia feţii cînd ţineai copilul în braţe. Eşti prea femeie ca să rămîi la o relaţie sterilă.

– Alec, te iubesc şi asta e tot ce am nevoie. Ea trecu de bariera mîinilor lui şi îi trecu braţele după talie. Eu vreau să rămîn cu tine.

– Şi eu te iubesc, iubita mea, atît de mult, murmură Alec, strivind-o în braţe.

Dar nu putu opri ca povestirea lui George, despre mama lui Bunny, să-i revină în minte.

Capitolul 13

La jumătatea lui august, Bunny păşi în birou îmbrăcată într-un costum bărbătesc gri, purtînd nelipsita ei geantă-diplomat.

– M-am întors.

– Văd. Alec stătea în fotoliu cu picioarele încrucişate, cocoţate pe colţul biroului. La o privire superficială, părea că-şi sortează hîrtiile, dar în realitate se gîndea la viaţa lui cu Bunny, din ultima vreme. Încă locuiau împreună şi făceau dragoste în căsuţa lor. Cînd îi văzu expresia fericită a feţei, se mai remontă puţin. Ce s-a întîmplat?

– Nu sînt absolut sigură dacă trebuie să fiu mirată sau triumfătoare, spuse, ducîndu-se la graficul de pe perete şi ridicînd semnul roşu la nivelul maxim. Mutîndu-şi ochelarii de pe nas pe creştet, traversă încăperea şi îşi cuprinse în braţe şeful, sărutîndu-l cu pasiune. Apoi se cocoţă pe birou. Ei bine, ne-am atins scopul. Avem jumătate

din suma pentru vărsămînt şi banca va veni cu restul. *Woodbox* a scăpat, este liberă.

Îmbujorat şi topit de căldura îmbrăţişării ei, Alec îşi coborî picioarele de pe birou.

– Glumeşti!

– Am glumit eu vreodată despre lucruri serioase?

Rotiţele începură să se învîrtă în capul lui.

– Dacă sîntem atît de aproape de a deveni proprietari la *Woodbox,* ar fi bine să-i aduc pe salariaţi în două schimburi, să putem onora înţelegerea cu *Priceroad.* Va trebui să angajez muncitori la asamblare, să-i ajute pe cei din echipa specială să facă faţă la producţia sporită. Pînă la urmă, v-a ieşi ceva interesant din toată operaţia asta.

– Sigur, multă mobilă ieftină, spuse Bunny, bucurîndu-se de entuziasmul lui. Şi cînd te gîndeşti că Jack a trebuit să mă împingă de la spate să organizez tombolele şi loteriile.

– Aşa ai reuşit?

– Da. Nici eu n-am crezut, dar cele mai impresionante sume s-au strîns la biserici şi în magazinele din oraş. În plus, clubul salariaţilor de la *Woodbox* a scos la licitaţie un parc de distracţii şi au luat o sumă frumuşică. Este incredibil cît de săritoare a fost lumea să sprijine *Woodbox.* Pufnind în rîs, ea îşi despachetă o lamă de gumă. Noi, ăştia din lumea marilor afaceri, sîntem obişnuiţi să-i punem piedică vecinului, nu să-l ajutăm.

Alec încercă să rîdă, dar gluma privind lumea

marilor afaceri nu i se mai păru nostimă.

– Se pare că a sosit momentul adevărului. Noi doi am reuşit să facem ceea ce ne-am pus în gînd. El se forţă să continue: Iar acest intermezzo de trei luni, pe care ţi l-ai smuls din adevărata ta viaţă, s-a sfîrşit.

– Intermezzo? repetă ea, întrebător. Eu aş numi aceste trei luni mai mult decît atît.

El ştia că, din moment ce a adus în discuţie acest subiect, trebuia să meargă pînă la capăt, pentru binele ei.

– M-am gîndit mult de cînd a fost tatăl tău aici şi ne-a povestit despre mama ta. Tot ceea ce pot să-mi dau seama este că vei fi mai fericită dacă te întorci acasă să lucrezi cu Faline.

Aşezîndu-se pe birou, chiar în faţa lui Bunny, simţi primele semne ale dezastrului. Îşi scoase guma din gură şi o aruncă în coş.

– Cred că am stabilit deja toate astea. Intenţionez să rămîn aici cu tine.

– Prinţesă, imaginează-ţi ce va urma la *Woodbox* acum, cînd criza a trecut. Cît timp crezi că va fi mulţumită o femeie ca tine, să organizeze tombole şi loterii?

Ea încercă să protesteze, dar renunţă. Rămase un timp pe gînduri.

– Da, situaţia va fi foarte diferită de acum încolo, dar...

Alec sări în picioare şi se duse la fereastră. I se părea o nedreptate ca vremea să fie atît de însorită şi frumoasă, în acest sfîrşit de august, în com-

paraţie cu furtuna din sufletul lui. Ideea de a o trimite pe Bunny înapoi, în Sud, şi de a se întoarce la viaţa lui singuratică i se părea la fel de rea ca moartea.

– Dacă o să termin ambarcaţiunea la timp, voi concura la Cupa Australiei.

Pe jumătate întoarsă pentru a-l privi, ea spuse:

– Nu vei pleca nicăieri dacă nu mă iei pe mine ca navigator.

– La viteza cu care mergem, probabil că vom ajunge la Polul Sud, mormăi el, vîrîndu-şi mîinile în buzunare.

– Să ştii că arăt grozav în blănuri. Imitaţie, bineînţeles. N-am purtat niciodată una naturală, spuse Bunny, neliniştită de vederea spatelui rigid al lui Alec.

– Asta e fantezie, spuse Alec, întorcîndu-se şi sprijinindu-se de pervazul ferestrei. A sosit timpul să privim realitatea în faţă. M-am îndrăgostit de o femeie inteligentă, cu o carieră de succes, şi nu pot să înţeleg cum a putut George s-o piardă pe mama ta de maniera aceasta.

Sărind de pe birou, Bunny se duse la el, îi înconjură mijlocul cu braţele şi îşi ascunse faţa pe umărul lui.

– Oh, Alec, te-nţeleg. Şi eu m-am gîndit la ea, spuse, cu o voce înăbuşită. Ideea îmi provoacă frică.

– Aşa este, prinţesă. O strînse în braţe, lipind-o de el. E clar că George a suferit mult, ca dovadă că nu s-a recăsătorit, dar gîndeşte-te că pentru

ea a fost mult mai rău, el este încă în viaţă, iar ea, nu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Îmi doresc aşa de mult să rămîi cu mine, iubita mea, dar n-aş suporta să te văd cum cazi în disperare şi îţi pierzi dorinţa de a trăi.

Ridicîndu-şi capul, Bunny îi privi faţa care radia forţă, dragoste şi bunătate. Apoi se desprinse din braţele lui şi se depărtă puţin, stînd foarte dreaptă pe tocurile înalte.

– Eu nu sînt genul de femeie care a fost mama, domnule Fluşturatic. Ştii că nu sînt genul de martir şi că nu-mi plîng de milă şi nici nu mă autoflagelez cînd lucrurile nu merg aşa cum vreau eu. Buzele îi tremurară într-un zîmbet. Te iubesc şi voi fericită.

– Şi mama ta l-a iubit pe George. Iar eu şi *Woodbox* nu valorăm nici pe jumătate cît George. Alec îşi duse mîinile la spate, pentru a nu fi tentat să le întindă spre ea. Cînd ai venit aici, m-am gîndit că ceea ce îmi trebuie în viaţă este o femeie îndrăgostită de carieră, dar nu m-am gîndit că femeile cu inteligenţă sclipitoare au nevoie de stimulente mentale. Iar aşa ceva nu există la *Woodbox.*

– Alec, Portland nu este sfîrşitul lumii. Sînt o mulţime de lucruri pe care le putem face, dacă se va întîmpla să ne plictisim.

Dorindu-şi să se poată agăţa de acest pai, aşa cum făcea ea, el zise:

– Bunny, cînd ai venit aici, treceai printr-o criză de identitate şi erai foarte vulnerabilă. Dar nu poţi

şterge faptul că ai fost educată din copilărie pentru o poziţie de superstar în industria filmului. După cîţiva ani, vei regreta că ai renunţat la acest vis.

– Nu! strigă ea, deşi ştia că era mult adevăr în vorbele lui Alec; ochii i se umplură de lacrimi. Cred că oferta lui Faline ar fi fost foarte tentantă dacă nu te-aş fi întîlnit pe tine, dar te-am întîlnit şi nu mai sînt aceeaşi femeie. Dorinţele şi interesele mele sînt altele acum. Vreau un cămin, te vreau pe tine şi...

Îşi închise gura, dar nu suficient de repede. Trupul lui Alec deveni rigid.

– Asta e: Ce facem cu copiii pe care ţi-i doreşti? *Woodbox* nu-ţi poate satisface întreaga capacitate a minţii, iar eu nu-ţi pot satisface această parte a vieţii tale. Privind la ea, Alec se urî pentru lacrimile care îi curgeau lui Bunny pe obraji. Vrei să renunţi pentru totdeauna la şansa de a fi mamă?

– Iubitule, eu... Dar nu-şi termină vorba, gîndindu-se la ce simţise cînd îl ţinuse pe micul Matthew în braţe.

– Asta am vrut să spun, preciză Alec, cu o voce gîtuită.

– Alec, dar nu este cinstit! ţipă Bunny, strîngînd din dinţi pentru a-şi opri hohotele de plîns. M-ai copleşit cu tot felul de întrebări majore şi nu mi-ai dat nici o şansă să caut soluţiile logice care trebuie să existe.

– Nu crezi că m-am gîndit şi iar m-am gîndit,

stînd treaz, noapte de noapte, şi agonizînd în căutarea unei soluţii, iubita mea? întrebă el, nefericit. Există un singur răspuns pentru toate: Te iubesc prea mult ca să te las să rămîi aici şi să renunţi la tot.

Împietrită de disperare, îşi înfipse degetele în braţele lui.

– Mă faci să mă simt sfîşiată în bucăţi.

– Şi eu mă simt la fel, prinţesă, murmură el, apoi îşi îndreptă umerii. Tu ai insistat, de la început, ca relaţia noastră să fie strict de afaceri. Aşa ar fi trebuit să rămînă. Probabil că ar fi fost mai uşor s-o sfîrşim acum.

– Nu ştiu ce vrei să insinuezi, spuse ea, privind în ochii lui verzi.

– Vreau să spun că te concediez. Tremurînd în interior, Alec îi îndepărtă mîinile şi se duse să se aşeze la birou. Culese două hîrtii prinse cu o clamă. Iată aici contractul pe care l-ai semnat, prin care eşti de acord să lucrezi în calitate de consultant pe timpul crizei de la *Woodbox,* dar nu mai mult de trei luni. Ai fost de acord, în scris, că eu sînt şeful, şi ca şef am luat o decizie definitivă. Ei bine, criza a trecut. Îţi voi trimite salariul, în acţiuni, imediat ce formele legale vor fi finalizate. E corect?

– Da. Se părea că altcineva îşi dăduse acordul, cu o voce pe care ea nu o recunoştea.

Următoarele cuvinte, pe care Alec le pronunţă, îi uciseră sufletul:

– De asemenea, te poţi duce la cabană să-ţi

împachetezi lucrurile. Cu cît vei mai rămîne, cu atît va fi mai grea despărţirea.

– Cabana? Bunny se sprijini de pervazul ferestrei; lacrimile îi curgeau pe obraz în timp ce se gîndea la tot ce împărţiseră în căsuţă: dragoste, rîsete, glume, bucurie. Am fos o proastă să sper că mîine nu contează, spuse, cu o voce înecată de plîns. Nu voi fi în stare să uit timpul petrecut împreună.

Netezindu-şi mustaţa pentru a-şi împiedica buzele să tremure, Alec îşi frecă faţa cu mîinile.

– Dacă te duci acasă şi accepţi slujba de la *Faline,* vei fi atît de ocupată, încît o să mă uiţi în scurt timp.

Traversînd încăperea şi ocolind biroul, Bunny se lăsă în genunchi lîngă el şi îl înconjură cu braţele.

– Cît de repede mă vei uita, dragostea mea?

Alec o îmbrăţişă şi îşi cufundă faţa în masa de bucle ruginii.

– Niciodată.

– Ei bine, tot atunci te voi uita şi eu.

Ridicîndu-i bărbia cu două degete, o sărută pe gură, apoi se forţă să se retragă.

– Ar fi mai bine să pleci, prinţesă.

Cu senzaţia mustăţii lui mîngîindu-i faţa, ea se ridică în picioare, clătinîndu-se. Năucă, îşi puse ochelarii, îşi luă diplomatul şi se îndreptă spre uşă. Ezită o clipă cu mîna pe clanţă, apoi ieşi repede, trîntind uşa în urma ei.

Alec rămase nemişcat un timp îndelungat. Du-

rerea ce o simţea îl îmbolnăvea fizic. În sfîrşit, îşi puse capul pe braţele încrucişate pe birou şi plînse.

Despărţirea de echipa specială i-a stors inima zdrobită. Tess o ţinea strîns îmbrăţişată, plîngînd în hohote. Dwight se îmbujorase în felul lui obişnuit de a-şi exprima emoţiile. Bunny abia putea să suporte gîndul că iubirea lor era la fel de lipsită de speranţă ca şi a ei. Jake umbla în sus şi în jos, făcînd gesturi disperate din mîini. Ceilalţi o atingeau uşor, în timp ce pe feţele lor se putea citi şi tristeţe şi nedumerire. În momentul cînd îi părăsi, se simţi zdrobită într-o mie de bucăţi.

Cînd însă se plimbă, pentru ultima oară, prin cabană, bucăţile se transformară în milioane de bucăţele, care se împrăştiară în vînt. Atinse aparatul de ras al lui Alec şi pieptenele pentru mustaţă. Luînd tricoul, pe care el îl aruncase pe coşul de nuiele, în acea dimineaţă, îşi îngropă faţa în mirosul lui şi plînse ca un suflet pierdut.

Lacrimile îi secară într-un tîrziu, dar durerea nu. Era adevărat că fusese programată să ajungă în vîrful scării sociale şi nu putea şterge ce era. Dar cum putea să se mai întoarcă la viaţa ei de altădată, cînd un bărbat ca Alec o învăţase să se distreze, să se bucure de viaţă şi să fie vulne-

rabilă? Aruncîndu-şi lanţurile, îşi pierduse şi abilitatea de a se retrage în spatele imaginii glaciale, pentru a se proteja. Era destinată să facă faţă atît durerii, cît şi bucuriei de a trăi.

Incapabilă să mai suporte, Bunny îşi aruncă lucrurile în valize şi cutii, îşi trînti grămadă hainele de ocazie pe bancheta din spate şi îşi legă bicicleta pe acoperişul *Bemmer*-ului. Cînd se îndepărtă de cabană, ochii îi erau atît de plini de lacrimi, încît abia vedea.

A doua zi, seara tîrziu, Bunny intra în casa din Beverly Hills, simţindu-se obosită şi stoarsă ca o păpuşă de cîrpă. Nu mai avea energia nici să mestece gumă. Intră direct în biroul lui George. Cînd o văzu, el sări de pe scaun şi o prinse în braţe.

– Arăţi îngrozitor, Bunny, eşti absolut rătăcită. De ce ai venit acasă?

Desfăcîndu-se din braţele lui, Bunny traversă biroul ca să privească portretul în mărime naturală al primei Bernice, etern tînără, etern frumoasă, dar atît de nefericită, încît îi părăsise pe cei doi oameni care aveau atîta nevoie de ea. Se întoarse să-l privească pe George.

– Lucrurile n-au mers între mine şi Alec.

– Îmi pare atît de rău, spuse, iar trăsăturile feţei

lui se prăbuşiră.

Pentru o clipă, ea rămase nemişcată, cu ochii închişi, întreaga ei rezistenţă topindu-se ca o bucată de gheaţă. Apoi începu să plîngă.

– Oh, George, Alec este viaţa mea, totul. De ce nu am putut să fiu eu o persoană diferită? De ce trecutul lui nu a putut fi diferit? De ce nu ne-am putut întîlni în împrejurări diferite?

Tatăl îi scoase ochelarii şi îi puse în buzunarul lui. Apoi o luă în braţe, ţinînd-o strîns.

– Plîngi, pisicuţo, plînsul uşurează.

Cînd lacrimile secară, ea se aşeză într-unul din fotoliile cu braţe.

– La început, am crezut că Alec este un fluşturatic, care nu vrea altceva decît să se culce cu o femeie fascinantă, dar, în realitate, este departe de aşa ceva.

În celălalt fotoliu, George, cu coatele pe genunchi, privea la portretul soţiei sale.

– Sînt foarte rari tinerii care pot fi atît de puţin egoişti în dragostea lor şi care să pună fericirea şi binele partenerei înaintea propriei fericiri.

Ea scoase un sunet din gît, între hohot de plîns şi rîs.

– Aş fi dorit ca Alec să fi fost atît de egoist, încît să-mi spună să rămîn. Vreau să fiu cu el, indiferent cum.

Se întoarse spre ea, încruntîndu-se.

– Indiferent cîte greşeli am putut face ca tată, un lucru bun am făcut totuşi: te-am învăţat să nu renunţi niciodată cu uşurinţă, fără luptă. Du-te şi

te culcă, pentru ca mîine să poţi gîndi clar şi să rezolvi toată nebunia asta. Noaptea e un bun sfătuitor!

– Nu pot gîndi clar cînd mintea şi sufletul îmi sînt pline de suferinţă pentru Alec.

După plecarea lui Bunny, Alec a fost atît de ocupat să facă faţă la posturi, preluînd şi treburile lui Nan, pînă la întoarcerea acesteia, încît se întreba, la fiecare trei minute, ce făcea oare Bunny, dacă îi era dor de el, dacă îşi reluase viaţa trepidantă dinainte. Abia după ce Henry s-a întors din călătoria făcută în Alaska pentru pescuit, nerăbdător să-şi aducă contribuţia la activitatea din fabrică, Alec a avut timpul necesar să-şi trăiască suferinţa.

Weekend-ul a fost groaznic. Alec bîntui prin cabana pustie, auzind ecoul rîsului ei, simţindu-i sărutările, văzînd-o gătind în bucătărie. Privi prin fereastra la care ei îi plăcea să stea şi să se uite la fluviu şi la muntele Hood. Intră în dormitorul în care făcuseră de atîtea ori dragoste. Pernele brodate, tablourile cu flori vesele, perdelele vaporoase, tot ce făcuse din cabană un cămin confortabil, totul era încă acolo, dar viaţa dispăruse.

După ce şi-a mutat lucrurile personale în casa cea mare, se schimbă în blugii lui vechi şi tricoul

decolorat. În timp ce se urca pe schelăria navei, se gîndea că aceasta era aproape pe terminate şi că, în curînd, ar putea să evadeze în imensitatea aceea sălbatică şi albastră. Era tentant mai ales acum cînd, în faţa lui, viaţa se întindea ca un deşert gol şi neprimitor.

Coborînd în cabină, găsi o carte pe masa navigatorului care, în loc de semn, avea un ambalaj de gumă de mestecat. Încăperea păstra parfumul de mosc al lui Bunny. Retrăi primul lor act de dragoste şi începu să tremure.

Urcă, împleticindu-se, scara şi se întinse, cît era de lung, pe punte, respirînd anevoie. Nici ambarcaţiunea nu-i mai oferea un refugiu. Bunny îi invadase întreaga existenţă.

Cabana îl atrăgea aşa cum un dinte dureros te face să-l atingi tot timpul cu limba. Stînd pe canapeaua din camera de zi, atît de intimă, dar atît de părăsită, privea în gol, cufundat în durere, fără să ia în seamă scurgerea timpului. O sărutare pe obraz îl readuse la viaţă. Privi în sus, prea deprimat ca să fie surprins.

– Bună, mamă! spuse, apatic.

– Bună, dragă, m-am întors de la Machu Picchu, spuse Frances. Purta o bluză încaşă, minuţios brodată, fustă largă şi sandale legate cu cureluşe pînă sub genunchi. Ce nu merge, fiule?

El tresări, braţele atîrnîndu-i inerte pe lîngă trup.

– De ce crezi că ceva nu merge?

– Pentru că îmi spui mamă, în loc de „mami",

şi arăţi dărîmat. Frances privi la camera de zi, remarcînd gustul fin şi intimitatea. Te-ai îndrăgostit de Bunny şi ea te-a părăsit pentru Faline, nu-i aşa?

– Ea n-a vrut să plece, dar eu am făcut-o să înţeleagă că era cel mai bun lucru, spus el, nenorocit.

Frances se aşeză lîngă el pe canapea şi îşi trecu un braţ pe după umerii lui.

– Pot să te întreb de ce naiba ai făcut un lucru aşa de ridicol?

Alec îşi puse coatele pe genunchi, lăsîndu-şi braţele să atîrne între picioare. Îi povesti doar esenţialul despre relaţia lui cu Bunny, cum izbucnise şi cum se terminase. Apoi îşi ridică privirea şi se uită atent la faţa mamei lui, ca şi cînd ea ar fi avut răspunsurile la toate durerile lui.

– Acum înţelegi de ce a trebuit s-o determin să plece?

– Nu, n-aş putea spune că înţeleg. De ce nu ai plecat cu ea în California de Sud?

El îşi privi mîinile care atîrnau, lipsite de viaţă, între genunchi.

– Nu am putut părăsi echipa. Tu, mai mult decît oricare dintre oameni, ar trebui să înţelegi acest lucru.

– Alec, mie îmi pasă la fel de mult ca şi ţie de oamenii înapoiaţi mintal. Carol a fost fiica mea, nu uita. Dar eu am reuşit să mă ocup de ei, fără să-mi sacrific toată viaţa. Tu te comporţi ca şi cînd încerci să ispăşeşti păcatele altui bărbat. Trupa ta

specială se va acomoda cu dispariţia ta, şi tu ştii asta.

– Chiar dacă este aşa, asta nu schimbă cu nimic faptul că Bunny îşi doreşte un copil pe care eu nu i-l pot da.

– Fiule, mă faci să-mi pierd răbdarea! Frances îi scutură braţul. E timpul să laşi trecutul şi să trăieşti prezentul cu tot ce are el mai bun.

– E prea tîrziu. Probabil că Bunny a semnat deja contractul şi e prea ocupată cu munca la *Faline.*

– Fiule, trebuie să lupţi pentru visurile tale.

Bunny privise de mai multe ori, pe video-casetofon, filmele lui Faline. Directorul-producător era o feministă talentată, dotată cu destulă sensibilitate pentru a scoate în evidenţă, în toate filmele ei, problemele femeilor obişnuite. Bunny o admira enorm. După ce îşi analizase propriile probleme pe toate feţele, încît simţea că-i plesneşte capul, ajunse la concluzia că ştia ce are de făcut. Formînd numărul lui Faline, spuse, fără altă introducere:

– Este o onoare pentru mine că mi-ai propus să lucrez cu tine, dar nu pot accepta oferta.

Răspunsul veni printre păcăniturile de pe fir:

– Oh, prostii, am bănuit că aşa se va întîmpla

de cînd te-am lăsat să te duci în Nord, la bărbatul acela, Golightly, despre care mi-ai vorbit. Nu te mişca de-acasă, Bunny Fletcher. Sînt deja în drum spre tine, ca să discutăm cu de-amănuntul problema şi să facem lumină.

– Nu! Aşteaptă... Ascultînd tonul telefonului, Bunny mormăi: De ce nimic nu poate fi simplu?

O oră mai tîrziu, Faline se afla la uşă. Era o femeie zveltă, de patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcată acum în blugi şi cu o cămaşă foarte decorată cu dantelă şi flori. Cînd zîmbea, făcea două gropiţe în obraji.

– Ceva mai tîrziu sînt aşteptată la o recepţie, aşa că hai să punem ordine rapid în toată nebunia asta, începu ea, în timp ce Bunny o conducea în camera de zi, invitînd-o să stea într-un fotoliu. Aşează-te şi spune-mi de ce nu poţi intra în această asociere prosperă şi de lungă durată. Şi nu încerca să-mi ascunzi motivele adevărate, ai înţeles?

– Nu mai sînt aceeaşi persoană căreia i-ai oferit postul. Bunny se aşeză, la rîndul ei, picior peste picior, netezindu-şi fusta roz. Faline fusese răbdătoare şi merita o explicaţie, aşa că îi povesti în amănunţime ce se întîmplase la *Woodbox*. Acum înţelegi ceea ce simt, zbătîndu-mă între două lumi, neştiind căreia îi aparţin cu adevărat.

– Treizeci de ani constituie vîrsta la care fiecare din noi începe să se întrebe ce vrea cu adevărat de la viaţă. Faline îi strînse mîna cu simpatie. Cred că eşti norocoasă, pentru că ai crescut, în

trei luni, mai mult decît cele mai multe femei, într-o viaţă.

– Dar am crescut în jos, nu în sus. Bunny rîse fără veselie. Ştiindu-te ce feministă eşti, am crezut că o să mă consideri nebună că-mi doresc să fiu, pur şi simplu, gospodină şi mamă.

– Draga mea, drepturile femeii înseamnă ca fiecare femeie să decidă ce este bine pentru ea şi să i se respecte această decizie. Dacă o femeie doreşte să fie doar soţie şi mamă, are acest drept. Ridică întrebător din sprîncene. Asta îţi doreşti?

– Oh, Doamne, acum că îmi pui întrebarea, nu ştiu ce să-ţi răspund. Nu simt nevoia de a fi soţie şi mamă, aşa, în general. Doar cu Alec. Vezi, aşa am ajuns în această situaţie îngrozitoare. Fiecare în parte nu-i suficient, iar amîndouă nu le pot avea.

– Hmm, hmm. Faline se rezemă de spătarul fotoliului, privind în depărtare. Lasă-mă să pun problema într-o perspectivă adecvată. O femeie deosebit de inteligentă se duce să lucreze cu o echipă de oameni înapoiaţi mintal şi cu un bărbat numit Golightly. Ei o învaţă să se relaxeze şi să se bucure de viaţă. Acum ea poate să se bucure de plăceri simple şi fireşti, pe care nu le cunoscuse niciodată înainte, reuşind să scape de stresul unei cariere competitive. Poţi să vezi toate acestea pe un ecran de film?

– Nu! Bunny sări de pe scaun, ca şi cînd ar fi fost înţepată, şi începu să măsoare camera în

lung şi în lat. Poate dacă filmul ar avea un final fericit... dar nu! Nu în felul acesta!

Faline se uită la ea exasperată.

– Ei bine, eşti o femeie cu o inteligenţă sclipitoare şi cu imaginaţie. Dacă doreşti din tot sufletul un sfîrşit fericit, vei găsi, cu siguranţă, o modalitate.

Amîndouă îşi întoarseră capetele cînd George apăru în camera de zi, venind de la slujbă. Purta un costum gri-antracit, asortat cu cămaşa şi cravata, dar mai ales cu tîmplele argintii.

– Ah, Bunny, ce fire ascunsă eşti! murmură Faline, zîmbind şi făcînd gropiţe în obraji. Cine este acest bărbat seducător?

Bunny se grăbi să facă prezentările.

– Tatăl meu, George Fletcher. George, ţi-o prezint pe Faline Morris.

Faline se ridică din fotoliu şi îi ieşi în întîmpinare, cu politeţea tipică Sudului, în ciuda îmbrăcămintei ei nonconformiste.

– În toţi anii ăştia, am auzit pe toată lumea lăudîndu-l pe Mister Succes! În sfîrşit, ne întîlnim faţă în faţă.

Pentru prima dată în viaţa lui, George nu-şi găsi cuvintele şi îşi şterse palma de pantaloni, înainte să-i întindă mîna.

– Bunny mi-a povestit... dar nu mă aşteptam la o astfel de...

– Sudistă frumoasă? M-am născut şi am crescut în Carolina de Sud, dar sper că această mărturisire nu mă va face să mă consideraţi şi

proastă.

– Reputaţia dumitale te-a precedat, murmură el, în timp ce extraordinarii lui ochi albaştri se umplură de căldură. Şi se întîmplă că îmi plac foarte mult femeile inteligente şi de succes.

Lui Bunny i se opri respiraţia, ca şi cînd ar fi primit o lovitură în stomac. O apucă furia, auzindu-şi tatăl folosind cuvintele lui Alec, cînd voia să flirteze cu cineva.

– Timpul lui Faline este foarte limitat, George, izbucni ea. Trebuie să participe la o recepţie.

– Draga mea, la poziţia pe care o am, îmi pot permite să-mi schimb programul ca să-mi satisfac o plăcere, spuse Faline, fluturîndu-şi genele spre George. Dacă nu te deranjează femeile cu iniţiativă şi eliberate de prejudecăţi, îţi propun, George, să mă inviţi să luăm masa împreună. De acord?

– Aş fi încîntat.

Bunny privi cum dispar pe uşă, iar surpriza îi înmuie genunchii. Dacă George s-a potrivit, de la prima vedere, cu o sudistă, frumoasă e drept, dar şi lider al mişcării feministe americane, atunci era clar că fiecare om din lume era destinat să-şi găsească perechea, cu excepţia ei.

Un sentiment de pierdere îi strînse sufletul şi o făcu să gîndească clar pentru prima dată în ultimele săptămîni. Orice s-ar întîmpla, va alege *Woodbox* şi-şi va arunca ancora. Ridică telefonul să-l sune pe Alec, dar îşi aduse aminte că acesta îi interzisese să se întoarcă.

Apoi o soluţie, cu adevărat sclipitoare, îi veni în minte. O soluţie pentru toate problemele lor.

La două săptămîni după vizita lui Faline, o altă idee, la fel de sclipitoare ca a lui Bunny, îi veni în minte şi lui Alec. Toată ziua făcuse planuri, apoi îl chemă pe Henry în birou.

– Toată suma a fost trimisă la *Elegante* şi, în curînd, vom primi şi actele. Fabrica a fost organizată pentru a putea onora înţelegerea cu *Priceroad*. Acum, îmi dau demisia din funcţia de director general.

Henry ţîşni de pe scaun.

– De ce naiba dai înapoi acum?

– Deloc, nu dau înapoi. Abia acum sînt hotărît să merg înainte. Cu succesul de la *Woodbox* la activul meu, cred că o să plec în California de Sud. Oricum, totul depinde de Bunny şi dacă ea mă mai vrea. Vrei să ai grijă de fabrică vreo două săptămîni, cît îmi trebuie să-mi pun iahtul la apă, să navighez pînă acolo şi s-o răpesc dacă e necesar, s-o conving că m-am decis şi sînt serios?

– Iaht, zici. Parcă vorbeai de un şlep.

– Nu, e iaht şi e foarte frumos.

– Sigur că o să am grijă, dar nu crezi că ar fi mai simplu să-i dai un telefon şi să aranjaţi lucrurile?

Alec îl privi încurcat.

– Nu înţelegi deloc. Am concediat-o. Dacă o sun, s-ar putea să-mi spună că am pierdut ocazia şi că n-are sens să mă duc.

Henry îşi ridică ochii spre tavan.

– Şi eu cred că stratagema mea a fost prematură.

Capitolul 14

Lansarea iahtului era un eveniment pe care Alec îl aştepta de patru ani. Acum, tot ceea ce simţea era nerăbdare. Iahtul alunecă lin în jos, pe rampă, şi pluti graţios pe apele liniştite ale bazinului. Urcă pe punte şi intră în cabină, privind în sus la catarg şi apoi în jur la puntea de lemn de tek. Simţea un fel de febră de a se vedea mai repede navigînd spre sud. I se făcu pielea găinii la gîndul că sentimentele lui Bunny faţă de el s-ar fi putut schimba, acum cînd se întorsese la vechea ei viaţă trepidantă. Nesiguranţa devenise o tortură.

Neliniştit, privea la norii care se adunau la orizont. Acum, în septembrie, vremea era nesigură. Sperînd să ajungă la ocean, înainte de a izbucni furtuna, făcu plinul de combustibil şi îşi aprovizionă bucătăria. Aproape terminase cînd megafonul Căpităniei fluviale îl chemă la telefon.

Nerăbdător, intră în clădirea Căpităniei şi ridică receptorul.

– Aici, Golightly, ce doreşti?

– Aici e Henry. S-a întîmplat ceva nostim. În loc să ne crediteze pentru restul de bani ce-i datorăm, *Eleganté* ne-a transferat titlul de proprietate în totalitate. I-am chemat la telefon şi vicepreşedintele, cu care am discutat, mi-a spus că unul din angajaţii noştri a plătit restul datoriei, imediat după ce au primit cec-ul de la noi pentru primul vărsămînt. Informaţiile complete sînt pe drum, împreună cu toate documentele legale. Henry făcu o pauză, apoi adăugă: Nu văd pe nici unul din angajaţii de la *Woodbox* să aibă atîţia bani, aşa că trebuie să fie vreun înger păzitor, coborît din cer.

– Înger păzitor, s-o crezi tu! Alec izbi cu pumnul în perete. Dacă cineva a avut interesul să obţină controlul fabricii, pot să pariez că a pus ochii pe ceva mai valoros. De exemplu, terenul nostru de lîngă fluviu.

Mutîndu-se de pe un picior pe altul, privi prin fereastră la iahtul lui graţios, regretînd faptul că, pehtru prima dată, uitase de *Woodbox* şi de eternele ei probleme. Oftă, ştiind că nu poate să le întoarcă spatele foştilor tovarăşi.

– Vin acolo în cîteva minute.

Se urcă în *Mustang* şi o luă pe pod, grăbindu-se spre fabrică. Privind din nou la norii care se îngrămădeau pe cer, îşi duse maşina în parcare. Inima îi făcu un salt cînd observă un BMW negru şi prăfuit, exact ca al lui Bunny. Dar ea era depar-

te, în lumea trepidantă şi sofisticată din Beverly Hills, purtînd costumul albastru, creat de o renumită casă de modă, şi imaginea glacială a femeii de carieră. Intrînd ca o furtună în clădirea principală, îi trecu din nou prin minte că niciodată nu se va potrivi cu stilul ei de viaţă. Cu sau fără iaht.

Era atît de preocupat de propriile gînduri, încît ajunse în mijlocul biroului şi abia atunci observă că Bunny, în carne şi oase, stătea lîngă fereastră. Nu era o iluzie a minţii lui şi nu arăta deloc sofisticată; era îmbrăcată cu nişte blugi strîmţi şi un tricou galben. Ochelarii cu ramă de aur erau cocoţaţi pe creştet.

– Prinţesă...? reuşi să murmure, nevenindu-i să creadă.

– Da, eu sînt, spuse ea, dulce, simţind cum se topeşte de dragoste, privindu-l. Arăta bronzat şi sănătos, dar slăbise şi ochii îi erau duşi în fundul capului, ca şi cînd îi fusese foarte dor de ea. Ştiind că va trebui să dea o bătălie, îşi împinse bărbia înainte şi preciză: Nu mi-a plăcut să stau departe de tine, aşa că m-am întors.

– Te-ai întors? Trezindu-se la viaţă, Alec se repezi şi o luă în braţe, strîngînd-o s-o zdrobească, lăsîndu-se învăluit în parfumul ei de mosc. Oh, Doamne, mi-a fost aşa de dor de tine, şopti, cu gura cufundată în părul ei. Te iubesc, Bunny, iubita mea dragă.

– Şi eu te iubesc, iubitul meu drag. Lipindu-se de el, îşi ridică faţa pentru a-i primi sărutul şi mîngîierea mustăţii. Lacrimile îi alunecau pe obraji,

amestecîndu-se cu lacrimile lui. După cîteva clipe, îşi dădu capul pe spate şi privi în oceanul verde al ochilor lui. Nu m-am mai simţit întreagă de cînd am ieşit din acest birou, acum o lună.

– Ar fi trebuit să te simţi, pentru că sufletul meu a plecat odată cu tine, îi spuse el, sărutîndu-i flămînd toată faţa. De-asta eram în drum spre Los Angeles, să te găsesc.

– Dar acum sînt aici, spuse Bunny, ridicînd întrebător din sprîncene.

Un zîmbet tremură pe buzele lui Alec.

– N-am ştiut acest lucru, pînă acum un minut. Mi-am dat demisia de la *Woodbox* şi mi-am scos casa la vînzare. Am cîteva oferte, aşa că nu va dura mult s-o vînd.

– Ce-ai făcut? întrebă ea, văzîndu-şi planurile năruindu-se. Vinzi casa? Şi cabana?

– Fac o singură proprietate şi apoi cabana este doar o fantezie, îţi aminteşti? Un zîmbet îi arcui buzele şi apoi se stinse sub presiunea îngrijorării. Am hotărît să încep o viaţă nouă şi să-mi valorific potenţialul. Aşa cum mi-ai spus.

Bunny se încruntă în faţa noilor complicaţii, apoi îi atinse nasul turtit, sprîncenele viguroase şi cicatricea din bărbie.

– Dar poate că eşti un bărbat prea scrupulos pentru a intra în jungla afacerilor.

Inima lui zvîcni dureros.

– Vrei să spui că nu mă pot încadra în viaţa ta de acolo?

– Nu, vreau să spun că eu nu mă mai încadrez

în ea, aşa că... Eliberîndu-se din braţele lui, începu să măsoare biroul, încercînd să găsească modul cel mai adecvat de a explica lucrurile, fără să deterioreze situaţia. Vezi, m-am ataşat şi eu de oamenii de aici, mai ales de cei din echipa specială. Nu i-am putut scoate din minte pe Tess şi Dwight.

– Atunci, vei fi fericită să afli că Dwight i-a cîştigat pe părinţii lui Tess, declarînd că amîndoi sînt suficient de responsabili ca să-şi ia toate măsurile necesare pentru a nu avea copii. Acum fac pregătirile pentru o căsătorie simplă.

Un zîmbet fericit îi luminã faţa.

– Mă bucur foarte mult.

Alec o privea cum umblă de colo-colo prin birou.

– Pare foarte straniu că ai apărut aşa, dintr-o dată, din neant, cînd avem iar necazuri.

– Ce necazuri?

– Cineva deţine controlul asupra fabricii şi Dumnezeu ştie ce intenţionează să facă.

Bunny îşi dădu la o parte buclele de pe frunte, apoi se lăsă în jilţul din spatele biroului.

– Nici vorbă de controlul asupra fabricii; sînt doar cincizeci de procente.

El se uită lung la ea cîteva clipe.

– Despre ce vorbeşti?

– Eu am avut ceva bani moşteniţi de la mama şi salariul de la *Wilderness Enterprises,* pe care niciodată nu l-am cheltuit, plus procentajul încasat de la filmul despre Montana. Aşa că am achitat

integral suma pentru *Woodbox*.

După ce întregul adevăr îşi făcu loc în mintea lui, prima reacţie a lui Alec a fost de furie.

– De ce nu mi-ai dat un telefon să-mi spui că ai de gînd să iei o hotărîre atît de crucială?

– De ce nu mi-ai dat telefon să-mi spui că-ţi dai demisia de la *Woodbox* şi că vinzi casa?

– Pentru că m-am gîndit că o să-mi trînteşti telefonul în nas.

– Exact din acelaşi motiv nu te-am sunat nici eu. Ai fost atît de hotărît să mă vezi plecată de aici, încît n-am riscat o altă confruntare.

Alec îngheţă, întrebîndu-se dacă nu cumva ea cumpărase *Woodbox* pentru a-l pedepsi că o concediase.

– Nu poţi cumpăra fabrica. Numai un salariat poate face acest lucru şi tu nu mai eşti salariatul nostru. Trebuie să-ţi reamintesc că te-am concediat acum o lună.

Ridicîndu-se în picioare, Bunny se sprijini cu spatele de birou.

– Contractul meu stipulează că sînt angajatul fabricii pînă la jumătatea lunii septembrie şi tu nu ai avut nici un motiv să mă concediezi. Dacă intenţionezi să faci tapaj, pot să-ţi spun că acum deţin suficiente acţiuni la *Woodbox* ca să te concediez eu, dacă vreau.

– Deja am demisionat, nu ţi-am spus? Aşezîndu-se pe colţul biroului, el o studie intens. Brusc, îşi dădu seama că femeia dinamică, expertă în administraţia bancară, de care se îndrăgostise

prima dată, reapăruse în viteză de sub blugii prespălaţi şi tricoul nepretenţios. De ce naiba ai cumpărat fabrica, Bunny?

– Pentru că am vrut să fiu cu tine, indiferent de ce crezi tu că ar fi bine pentru mine! Dar se pare că lucrurile se întorc împotriva mea ca un bumerang.

Alec se simţi atît de uşurat, încît îl luă cu ameţeală. Acum totul va fi bine, dar voia s-o audă pe ea spunînd asta.

– Rămîi, totuşi, o femeie deşteaptă, ambiţioasă şi prea bine pregătită, iar la *Woodbox* încă nu există nimic care să te stimuleze.

– Dacă am discuta complicaţiile, în loc să mi le arunci mie, am putea găsi cele mai bune soluţii. E adevărat, sînt o femeie deşteptă şi bine pregătită, dar dacă aş fi fost o ambiţioasă, cum crezi tu, n-aş fi venit la *Woodbox* deloc. Corect?

– Corect. Alec zîmbi. Nu ai venit numai o dată, ci deja de trei ori.

– Se pot face multe la *Woodbox.* Ea reîncepu să umble prin birou, cu ochii sclipind de entuziasm, cuvintele rostogolindu-se din gura ei: Am putea construi o clădire suplimentară şi să-i învăţăm pe cei din echipa specială să facă şi alte lucruri decît pînă acum. Vom angaja pe cineva anume pentru asta. Apoi putem creşte calitatea produselor noastre. De exemplu, stilul suedez de mobilă, de care ai rîs, ar trebui să se potrivească perfect pentru ceea ce facem, dacă folosim lemn de tek, în loc de aglomerate. Sau poate chiar

pinul alb, colorat să arate ca tekul, întrucît sîntem în Oregon.

– Planurile tale sînt foarte interesante. Zîmbind, Alec îi admira pasul hotărît cu care măsura biroul. În acest moment, nu era nimic domestic în ea, dar îi reaminti totuşi: Un lucru rămîne de nerezolvat: nu-ţi pot da copiii pe care ţi-i doreşti.

Bunny se opri să-l privească, apoi faţa i se îndulci într-un zîmbet plin de tandreţe.

– Îţi trebuie răbdare şi talent să creşti cum trebuie un copil. Amîndoi ştim asta din propria noastră copilărie. N-o să mă gîndesc la acest lucru pînă cînd nu voi fi sigură că am să fiu o mamă bună. Atunci, dacă vom decide să avem un copil, există oricînd posibilitatea fecundării artificiale. Corect?

– Corect. M-am gîndit şi eu la această posibilitate în nopţile cînd nu puteam dormi, fiindu-mi dor de tine. Mai ai şi alte planuri sau decizii de care trebuie să iau cunoştiinţă?

Proptindu-se în faţa lui, îl înconjură cu braţele. Îl privi cu ochii ei albaştri, plini de dragoste.

– M-am gîndit la un nume mai adecvat pentru *Woodbox. Styx. S-T-Y-X.*

Alec ridică din sprîncene.

– Styxul nu-i un rîu în Infern?

– Ba da. Pentru mine va fi un infern, dacă nu reuşim ca toate aceste planuri să dea rezultate.

El o luă în braţe.

– Voi merge şi la capătul lumii, dacă e nevoie ca lucrurile să iasă bine pentru noi. Te iubesc aşa

de mult, încît nimic nu este important decît să fiu cu tine.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură ea, strîngîndu-l în braţe. Şi eu te iubesc tot atît de mult!

Sărutînd-o, îi absorbi dulceaţa şi parfumul.

– Şi ce s-a întîmplat cu gospodina de la cabană?

Bunny rîse detaşat.

– Continuă să existe undeva în interiorul meu, domnule Fluşturatic. Voi inventa o cale de mijloc între două lumi.

– Sînt atît de fericit să te aud spunînd asta, iubito. Apropo, postul de director general este liber pentru tine.

– Nu, eu sînt o persoană de marketing. Acum, că te-ai retras din cursă, ai în vedere pe cineva? Ea îi puse mîinile pe pieptul musculos.

– E o slujbă nesuferită, dar aş putea lua în consideraţie o revenire asupra acelei decizii. Oricum, cînd am demisionat, nu m-am gîndit decît la tine.

– Cred că, în spatele hotărîrii tale de a pleca, a stat mai mult decît persoana mea.

– Da, înţelegerea unor lucruri. Încruntîndu-se, traversă biroul şi se duse la fereastră. După vizita mamei, mi s-a întîmplat ceva patetic. Cînd tata ne-a părăsit, pe mine şi pe Carol, am suferit teribil, iar eu am procedat la fel cu tine, obligîndu-te să pleci, din acelaşi motiv. Să mă ascund de acest defect congenital.

– Dar tu ai făcut-o din dragoste, nu din

egoism.

– Nu are importanţă. Am procedat la fel ca bărbatul pe care am crezut că l-am dispreţuit în toţi aceşti ani. Alec rîse scurt şi cu amărăciune. Şi îmi vine să cred că nici nu l-am urît, dacă am fost în stare să trăiesc în casa lui şi să-i folosesc *Mustang*-ul. Presupun, mai curînd, că în acest fel am încercat să-mi aduc tatăl, cîndva adorat, înapoi. Dar n-a mers. Nici măcar nu-mi place casa decît cînd eşti şi tu în ea.

– Înţeleg de ce o vinzi, iubitule. Fericirea nu stă nici în casă, nici în poziţie socială, nici în succes. Doar în noi doi.

– Asta spune totul, prinţesă. Îi cuprinse umerii cu braţul. Să înţeleg că ai renunţat la Faline?

– Nimeni nu renunţă la Faline, spuse ea, zîmbind strîmb. Ea e acum obsedată de a face un film cu povestea noastră. De asemenea, George o place şi se pare că sentimentul e reciproc, aşa că el îşi vede realizat visul. Aşa că aş spune că va exista un viitor cu Faline.

– Ai renunţat, totuşi, la şansa vieţii tale.

Bunny îl sărută pe gît.

– Şansa vieţii mele este să te ajut să termini ambarcaţiunea şi să navigăm în imensitatea aceea albastră şi sălbatică.

– E un iaht. Ce nostim că ai adus vorba despre asta, spuse Alec, luînd-o de mînă şi trăgînd-o spre uşă. Vino!

Stînd pe chei, Bunny observă iahtul lui Alec mişcîndu-se graţios odată cu curenţii apei. Cu

pînzele ridicate, părea o lebădă albă. Înconjurîndu-i umerii cu braţele, Alec îşi culcă obrazul în părul ei.

– Îţi place numele care i l-am dat? *Aurora,* după frumoasa mea din pădurea adormită.

– Sînt măgulită, dar cred că trebuie să lăsăm fanteziile în urma noastră şi să trăim în realitate.

– Ei bine, lasă-mă să-ţi explic cum e cu fanteziile. Privi la oamenii care se agitau pe lîngă Căpitănie. Dar cred că îţi pot explica mai bine la bord, în cabină.

– Minunat, sînt nerăbdătoare să-l văd cum arată terminat. Urcară pe punte şi coborîră prin tambuchi. Alec închise capacul, izolîndu-se astfel într-o lume numai a lor. Aprinse luminile.

– Nu-mi vine să cred. Năucită, dădu ocolul cabinei privind la tablourile florale de pe pereţi, pe care ea le alesese pentru cabană, la pernele ei înfoiate de pe cele două paturi metalice, la vasele ei de aramă rînduite frumos în bucătărie. Pînă şi perdeaua violetă de la duş şi prosoapele ei verzi se aflau la locul lor. Perdeluţe vaporoase atîrnau la hublouri. Pe perete era un poster reprezentînd-l pe Prinţul Fermecat trezind-o, cu o sărutare, pe Frumoasa din Pădurea Adormită.

Terminîndu-şi inspecţia, Bunny îi încolăci gîtul cu braţele.

– Dar ăsta este turnul meu de fildeş! Dragul meu, acum cînd privesc în urmă la viaţa mea, îmi dau seama că tu m-ai învăţat să trăiesc cu adevărat.

Lipind-o de trupul lui, îi şopti:

– Mă cutremur la gîndul că am fost pe punctul de a te pierde, prinţesă. Viaţa mea ar fi rămas pustie pentru totdeauna.

– Şi a mea la fel. Îşi culcă capul pe umărul lui. Vreau să-mi petrec toate zilele cu tine.

– Acesta este începutul pentru noi, fără controverse, fără poveşti. Nu sînt Prinţul Fermecat, doar un tip obişnuit. Iar tu eşti o femeie excepţ...

Bunny îl întrerupse brusc:

– Iar eu sînt o fată obişnuită, aura excepţională este şi ea doar o fantezie.

El o aprobă din cap.

– Vrei să fii soţia mea, Bunny? Şi să ne petrecem luna de miere, navigînd cu *Aurora* în prima ei cursă?

– Îmi doresc acest lucru mai mult decît orice pe lumea asta, iubitul meu Alec, spuse, cu o voce uşor alterată. Apoi, înghiţind cu nervozitate, adăugă: Mai e un lucru pe care trebuie să ţi-l mărturisesc. Am... treizeci şi unu de ani. Te deranjează dacă sînt cu patru ani mai în vîrstă decît tine?

Alec zîmbi.

– Am avut acces la fişa ta personală şi ştiu acest lucru de la bun început. Dar eu am trăit mai greu ca tine, ceea ce m-a făcut mai matur şi mai înţelept.

– Ai ştiut tot timpul şi te-ai amuzat pe seama mea! strigă ea.

Alec îşi înăbuşi rîsul.

– Cum ai să te răzbuni?

– O să-ţi arăt imediat. Îi apucă poalele tricoului şi, dintr-o singură mişcare, îl trase peste cap. Privindu-i pieptul musculos, acoperit cu păr cîrlionţat, ridică dintr-o sprînceană. Te-ai imaginat vreodată în postura lui Robinson Crusoe, naufragiat pe o insulă pustie, iar eu să fiu...

– Un vis greşit. Vineri era bărbat. Înfierbîntat de pasiune şi zîmbind poznaş, îi scoase îmbrăcămintea, piesă cu piesă, apoi se dezbrăcă şi el. Complet goi, în picioare, se priveau adînc în ochi. Imaginează-ţi alt tablou, prinţesă. Tahiti. Adam şi Eva într-o grădină tropicală.

– Dar va trebui să mă feresc de şerpi şi să nu păcătuiesc? murmură Bunny, privindu-i trupul viril.

– Mai ai multe de învăţat în materie de fantezie, iubita mea. Vîrîndu-şi mîinile în buclele ei, îi ridică faţa pentru a o săruta. Toţi şerpii sînt prietenoşi, prinţesă, iar o femeie şi un bărbat, care păcătuiesc în acest fel, sînt atît de fericiţi!

Sfîrşit

"Un roman alert, o splendidă poveste de dragoste... Amuzant, plin de pasiune..."

Romantic Times

"Pasionantă și surprinzătoare!"

Atlanta Journal

Lei 2650

Loveswept

"Un roman alert, o splendidă poveste de dragoste... Amuzant, plin de pasiune..."

Romantic Times

"Pasionantă și surprinzătoare!"

Atlanta Journal

Lei 2650

Dragostea învinge * JOAN J. DOMNING

Dragostea învinge

Loveswept

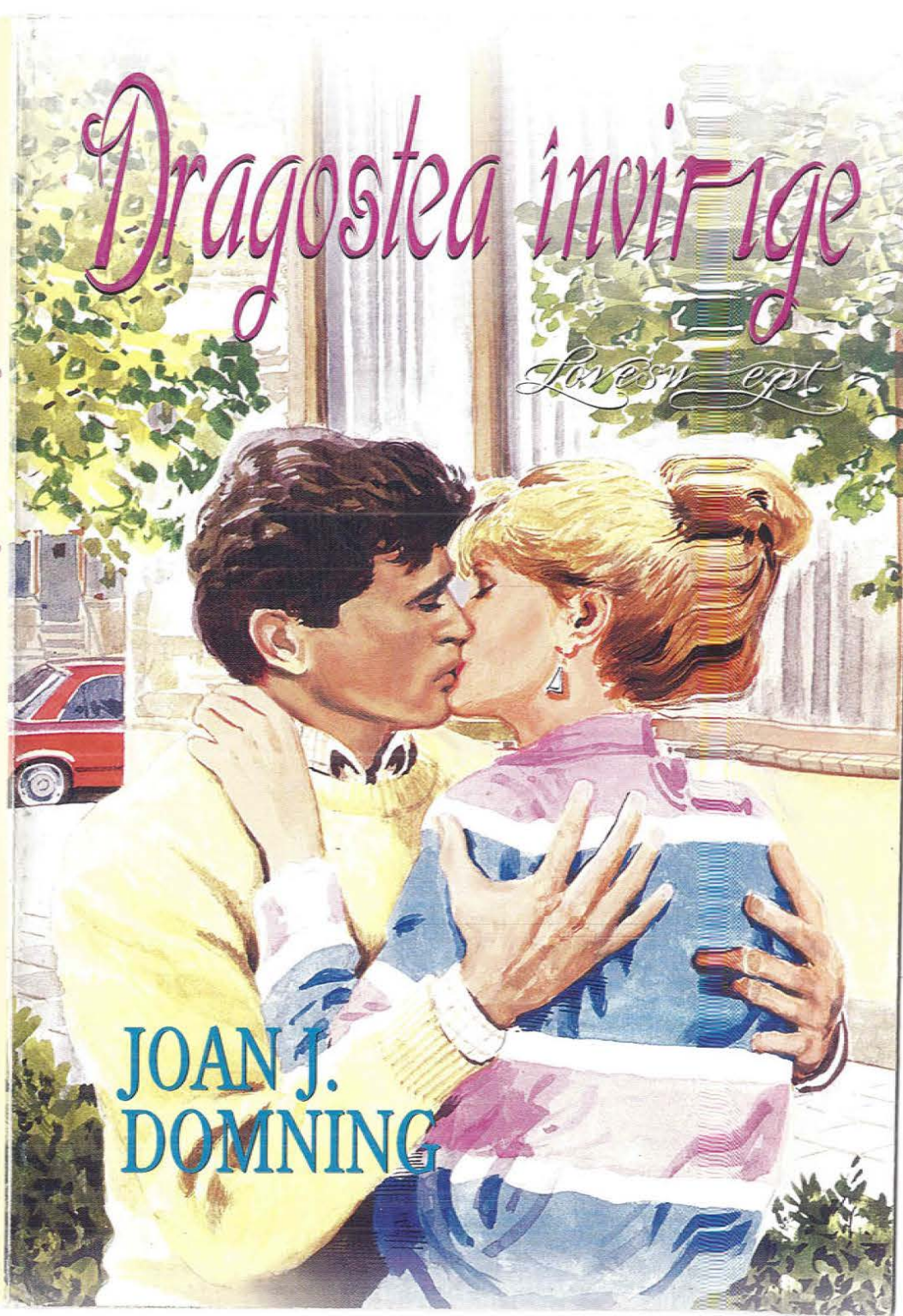

JOAN J. DOMNING